CARTEA PARANORMALULUI

de Jimmy Guicu

Pentru Monica, care m-a ajutat enorm în cursul cercetărilor mele asupra paranormalului... și care a trăit o aventură înspăimân-tătoare în criptele unui castel bântuit!

J.G.

O lege fatală vrea ca tot ceea ce pare să iasă din granițele înguste ale rutinei să fie mai întâi condamnat la stâlpul infamiei.

Dr. Encause

Universul nu este numai mai bizar decât ne imaginam, el este cu mult mai bizar chiar decât tot ceea ce ne-am putea imagina.

J.B.S. Haldane

Ediția originală a apărut la editura Omnium Litteraire

©Copyright 1973 Jimmy Guieu
©Copyright U.G.E. Poche, 1995

©Copyright: Editura Z, 1995

Tiparul executat la
Tipografia
MIRON

Tel 641 17 21 - difuzare
641 33 04 - editură
Fax 312 22 92
312 99 80

Str. Barbulescu 63A
Sector 5, București
(lîngă stația de metrou Pieptănari)

JIMMY GUIEU

CARTEA PARANORMALULUI

Traducere de Florina Olaru

Consultant științific: prof. dr. ing.

Dan Mirahorian

EDITURA Z
BUCUREȘTI 1995

Mulțumesc nenumăraților ascultători ai emisiunii mele "Întâlniri cu straniul" (1965-1972) care mi-au adus mărturiile lor, experiențele lor personale aflate la granița cu supranaturalul; mulțumesc de asemenea diverselor Fraternități Inițiatice -cunoscute și necunoscute - care m-au ajutat într-o anumită perioadă dificilă. Mulțumesc, în fine, lui Guy Eymard și lui Maritz d'Yorghl care mi-au călăuzit primii mei pași pe cărarea care duce "dincolo de oglindă", semănată cu diverse piedici și capcane; gratitudinea mea se îndreaptă în mod special către Lysiane Delsol (+) care mi-a revelat fantastica Tradiție a lui Samirza Roucatl Heliohim, "Dumnezeul venit din îndepărtatele stele"; mulțumesc lui Pierre Meslat (+), thaumaturgului din Epernay, lui Jean-Claude Pantel și prietenilor săi, martori ai miracolelor sale (deși involuntare!); în fine, prietenilor mei neo-ezoterici... și celorlalți.

Tuturor celor care mi-au dat posibilitatea să cercetez un număr de fenomene paranormale, ignorate până acum de public.

J.G.

Editor: ZAMFIR M. RUSU

Redactor: Maria Păun
Copertă: USSOFT și EDITURA Z
Tehnoredactare
computerizată: STOICA GEORGE-CRISTIAN
SORESCU TRAIAN-FLORIN

Cuvânt înainte

Fenomenele paranormale sunt infinit mai frecvente decât am putea crede, fiindcă "straniul" se află pretutindeni pentru cel care privește lucrurile vechi cu "ochi noi", cum scriau cu multă competență Jacques Bergier și Louis Pauwels în cartea lor "Dimineața magicienilor". Acest "Misterios Necunoscut" drag regretatului meu prieten Robert Charroux, îl regăsim de asemenea în viața noastră de zi cu zi. Dar trebuie, în mod constant, să ne păstrăm rațiunea și să observăm aceste fapte fără patimă, cu luciditate și imparțialitate; să zicem... cu un raționalism inteligent, în raport cu raționalismul mărginit și retrograd al anumitor atacatori ai "faptelor blestemate". După ce au fost luate aceste măsuri de precauție, care ne vor permite să eliminăm un număr de fapte considerate din eroare paranormale sau stranii și care se clarifică în lumina rațiunii sau a științei, va rămâne, totuși, o masă "reziduală" impresionantă de evenimente, pe care nici rațiunea și nici știința nu ar putea -astăzi- explica.

În legătură cu Frederic Mistral, care a preferat francezei limba provençală pentru a-și redacta opera, Paul Valery vorbea de "eroism intelectual". Această remarcă ar putea fi aplicată și demersului "eroic" al celor care "îndrăznesc" să se aplece asupra

"faptelor blestemate", cum sunt numite și OZN-urile, de către "constipații de bulb rahidian" (după cum spunea Remy Chauvin).

Să avem deci onestitatea intelectuală de a ne întreba asupra acestor "fapte". Ce ascund fenomenele de poltergeist, caracterizate prin deplasarea sau aportul de obiecte fără intervenție fizică din partea omului? Ce putem spune despre aura misterioasă care emană de la Ordinului Templului, și de la vestigiile sale... și despre renașterea sa actuală pe care nu o putem nega! Câte locuri, nu am vizitat eu, încă impregnate de o stranie "prezență", legate în timp de acest Ordin, pe care Philippe le Bel a crezut că poate să-l facă să dispară pentru totdeauna?

Evenimente insolite se revelează uneori, izvorând dintr-un fantastic halucinant; lumea ocultă (deși nu i s-a putut atribui un nume mai cartezian) a cărei existență noi o percepem prin demonstrațiile sale neliniștitoare dar și neașteptate; domeniul al iraționalului a cărui realitate o putem presimți fără să putem - din nefericire - să o dezvăluim, să o punem în evidență la comandă.

Există limite ale dimensiunilor care coordonează Timpul și Spațiul? Ce enigmă poate fi mai curioasă decât aceea a Universurilor Paralele care se întrepătrund, și ies din cadrul totuși vast al Universului vizibil? O mie și una de întrebări decurg din nenumăratele fenomene paranormale pe care noi le întâlnim frecvent, pe "linia noastră de Timp"... sau pe altele, care interferează ocazional cu timpul nostru!

A ne interesa de fantastic, de straniu, de Misteriosul Necunoscut nu este oare o idee fixă, anacronică în era spațială? Desigur că nu! Este, din contră, o criză de conștiință foarte salutară pentru viitor. În epoca noastră tehnologică, în care știința materialistă progresează cu pași de gigant deschizându-ne porțile cosmosului, este îmbucurător să constatăm cât de mult antiteza acestei stări evolutive preocupă omul, îl incită să se aplece și, să se întrebe asupra iraționalului, formă tranzitorie, poate, a unei etape superioare, se pare presimțită de Malraux care scria (citez din memorie): "secolul care va veni va fi metafizic". El ar putea fi, în orice caz, "parapsihologic"...

Omul sincer din secolul XX este tot atât de pasionat de Știință ca și de Necunoscutul prezent dincolo de oglindă, de cel care dă acces la domeniul "minunilor", care nu trebuie să fie confundat cu necunoscutul fabulelor și poveștilor. Deși poveștile vehiculează de asemenea adevăruri, care nu sunt decât în al doilea grad inteligibile. Plecând de aici descoperim că "minunatul" devine rațional. "Un om care nu mai este capabil să se minuneze a încetat practic să trăiască", spunea Einstein. Acest interes în creștere (și util pentru progresul spiritului către alte căi neconvenționale care conduc spre viitor), l-am putut verifica realizând o emisiune la radio intitulată *Întâlniri cu straniul*; era vorba de a reconstitui fidel experiențele misterioase, evenimentele paranormale cu concursul actorilor (experiențe uneori halucinante, dar cât se poate de reale), majoritatea dintre ele fiindu-mi relatate de către auditori. După fiecare emisiune, sute de scrisori îmi aduceau noi elemente, necesitând uneori o anchetă pe lângă martorii sau victimele aventurilor adesea fantastice, așa cum le vom descoperi mai departe.

Evoluția nu se poate concepe fără schimbări profunde în mentalitate și în obiectivitate. Cei care se îndoiesc de aceasta ar trebui să recitească Nietzsche și să înțeleagă faptul că pentru "ca un sanctuar să apară, trebuie ca un sanctuar să dispară"! Această frază, plină de sensuri ezoterice, este evidențiată în magistrala lucrare a lui Paul Le Cour: L'Ere du Verrsau (*Era Vărsătorului*, reeditată în 1992 la Editions Dervy).

Împrumutăm de la Jacques d'Ares, cel care a prefațat această operă majoră, următoarele două pasaje pentru a medita:

- "Dacă noi suntem efectiv la sfârșitul unui ciclu al umanității și nu doar în fața unei transformări oarecare, așa cum protoistoria și istoria ne furnizează exemple, este normal ca noi să asistăm la distrugeri masive în toate domeniile. (...) Desigur, este dureros, mai ales în domeniul spiritual, să vezi instituții și oameni tăindu-și ramurile pe care ei sunt așezați; dar aceasta este în realitate obligatoriu, căci aceste ramuri sunt putrezite în interior, și aceasta de mult timp fără să ne fi dat seama. ."

Şi acum, să citim atenţi aceste rânduri pe care le-a scris Paul Le Cour... în 1926:

- "Noi am asistat, în cursul ultimilor ani, la o dezordine profundă care s-a extins în toate domeniile: financiar, economic, social, intelectual, artistic, moral şi spiritual. Totul a fost discutat şi pus sub semnul întrebării: religie, familie, patrie, în timp ce o prăpastie s-a adâncit între ştiinţă şi religie, care s-au ridicat una contra celeilalte ca doi luptători ce încearcă fără succes să obţină victoria. În timp ce anumite popoare sunt lipsite de ceea ce le este necesar pentru a trăi, alte popoare distrug recoltele şi reduc culturile în exces."

S-au scurs 67 de ani de când au fost exprimate aceste rânduri, care au rămas dramatic de valabile, caracterizând de asemenea epoca noastră. Orice spirit lucid nu poate să nu fie de acord că nu ar putea să dureze la infinit o astfel de fraudă, astfel de injustiţii şi un astfel de comportament. Era Peştilor a luat sfârşit şi noi intrăm, încet, în cea a Vărsătorului.

Progresive sau brutale, toate punerile sub semnul întrebării, care marchează epoca noastră, anunţă "marea răsturnare", durerile lumii în curs de a naşte o Eră Nouă care, dincolo de multele frământări, va vedea răsăritul Luminii. Aceasta este Lumina pe care ezotericii, neoezotericii şi cercetătorii paraleli în căutarea paranormalului încep să o distingă în ceaţa viitorului.

O eră în care nu veţi mai putea fi tratat drept şarlatan dacă "credeţi" în farfurii zburătoare (şi alta pentru motive serioase: specia noastră va relua legătura cu Instructorii Cosmici[1]); sau dacă, în lipsă de ceva mai bun, le-am numit "entităţi", etichetând astfel fenomenele de bântuire, forţele malefice ataşate anumitor obiecte, universurile paralele şi alte manifestări zise supranormale cum ar fi materializările .

---

[1] *Aceşti "Mari Blonzi" sau "Polarieni", sunt descendenţi din "Cei Cei" protoistorici, singurii capabili să ne elibereze de entităţile "Gri" care controlează naţiunile prin organizaţia mondială secretă MJ12. Conform lucrării: "EBE Alerte Rouge şi EBE2: L'Entité Noire d'Andamooka" (Ed.Vaugirard) şi "Nos Maîtres les extraterestres" (Ed. Presses de la Cite).*

Astăzi (ca și în trecut, de altfel), oamenii de știință deschiși fenomenelor "PSI", parapsihologici, trebuie încă să se ascundă pentru a studia acest "infern" rușinos. O indiscreție nelalocul ei îi arată cu degetul ca pe niște vinovați, în fața colegilor lor conformiști, ceea ce declanșează proteste vehemente, lovituri sub centură, calomnii și manevre lașe care, după punerea călușului în gură, le rupe șalele pentru a-i distruge.

Un număr de savanți și cercetători - savanți autentici - care au acceptat (spre deosebire de colegii lor) să studieze de exemplu OZN-urile, au ajuns astăzi la certitudinea că aceste mașini vin dintr-o altă lume. Dar public ei se feresc să mărturisească convingerea lor, de teama de a-și pierde reputația și de a fi "puși la zid". În cursul ședințelor de înregistrare a casetelor video documentare din seria *Porțile viitorului*, am întâlnit astfel de oameni cu spirit deschis, dar care se temeau de răutatea oarbă a confraților lor "ortodocși", de acei critici licenciați și de acei cenzori obsedați. Trebuie în mod imperativ, să înceteze această conspirație inchizitorială! Trebuie ca savantul sincer să studieze liber unul sau altul dintre fenomenele calificate drept absurde de către știința oficială! Războiul contra adevărurilor a durat deja destul.

Pentru omul din stradă, această teamă de o lovitură de baston ia o altă turnură, un alt aspect: lui nu i se pot rupe șalele ci picioarele, fiind ridiculizat: "Priviți acest prost (sau un alt cuvânt din șase litere) care crede în fantome, în mese rotitoare, în spirite și în telepatie! Spuneți dacă nu este demn de compătimit acest nefericit, etc.".

Din cauza acestui gen de glume, "vinovații" se tem, nu îndrăznesc să mărturisească că, deși neîncrezători la început, ei au văzut, simțit și perceput direct astfel de fenomene... pe care sincer ei nu le pot nega.

Mi-au trebuit mulți ani pentru a câștiga încrederea publicului, a cititorilor și a auditorilor; și aceștia, în fine asigurați, unii că nu voi trăda niciodată anonimatul lor, mi-au încredințat mie, mi-au prezentat dovezi care să ateste ceea ce ei mi-au spus. Această carte este fructul acestei încrederi, rezultatul a mai mult de 40 de

ani de cercetări, de colectare de informații și de indicii, culese de ici și de colo. Cititorul va înțelege de asemenea motivele care mă obligă - adesea - să desemnez un martor, un loc sau o situație prin simple inițiale sau prin indicații în mod voluntar vagi.

Doresc ca încrederea pe care mi-au acordat-o toți cei ce m-au informat să se extindă acum și la ceilalți. Nu ezitați să-mi comunicați propriile dumneavoastră experiențe asupra Misteriosului Necunoscut, și să-mi relatați faptele, evenimentele enigmatice și fenomenele paranormale, la care dumneavoastră ați putut să fiți martori. În nici o manieră indentitatea dumneavoastră nu va fi revelată, dacă vă exprimați dorința de a rămâne în anonimat[1].

Dar acum, prieteni, vă invit să călăriți pe caii de luptă ai Insolitului, peste munți și văi, recomandându-vă să nu vă opriți dacă din întâmplare anumite fapte blestemate vă vor face să vă încordați în șa, la anumite întâlniri cu straniul...

---

[1] *Adresați orice corespondență lui Jimmy Guieu, c/o Édition Vaugirard, 12 Avenue d'Italie, 75627 Paris Cedex13, care va transmite autorului scrisorile dumneavoastră.*

CAPITOLUL ÎNTÂI

Și primele mele contacte cu straniul

În 1933, aveam abia 7 ani și eram elev la școala normală anexă din Aix-en-Provence, situată către mijlocul colinei Saint-Eutrope (actualmente șoseaua Jules-Isaac), aproape la limita de nord a orașului în acea epocă. Într-o după amiază de sâmbătă, institutorul ne-a condus la terenul de sport care, situat în însăși incinta a școlii, era mărginit la nord de o movilă plantată cu pini, în vârful căreia exista un zid care ne ascundea peisajul de dincolo.

Puțin atras de sport (deși m-au interesat natația, campingul, alpinismul și speologia), am găsit o scuză bună pentru a mă retrage de la corvoada fotbalului. Lăsându-mi colegii să se joace cu balonul rotund, m-am așezat la rădăcina unui pin, pe mica movilă; i-am urmărit pe colegii mei cu privirea un moment și apoi, puțin câte puțin am încetat să-i mai văd, pierdut într-o reverie care m-a transportat departe, foarte departe de acest tumult și de acest loc.

Cu spatele pe scoarța rugoasă a pinului, legănat de cântecul greierilor, cu visam; visam invariabil la scene din viața romană.

Inexplicabil, mă găseam în acest loc, dar mintea mea vagabonda către niște scene -banale- dintr-un alt timp: îmi imaginam oameni și femei îmbrăcate în togi lungi sau tunici albe, vile plancate de coloane, jocuri de apă, grădini, aglomerări de flori, locuri foarte frumoase, diferite de cele pe care eram obișnuit să le văd în acest oraș din Aix.

Spun bine că-mi imaginam toate acestea și că nu le vedeam. În altă parte în oraș, și în împrejurimi, niciodată acest gen de gânduri nu răsăreau în spiritul meu, și insist încă odată asupra acestui punct. În rest, se crede cu ușurință că informațiile sau cunoștințele unui puști de șapte ani în materie de civilizație romană se mărginesc la câteva imagini stereotipe și fără nici o claritate.

Anii au trecut. Am schimbat școala pentru a frecventa pe aceea din Notre-Damme (actualmente bulevardul Jean-Jaures), situată la aproximativ un kilometru la sud de "anexa normală". Războiul din 1939 a izbucnit și aproape peste tot au început să se sape tranșee. S-a săpat în special în spatele școlii în bulevardul Notre-Damme, într-un teren gol (dar mărginit de vile) numit "Jardin de Grassi". Acolo, săparea tranșeelor a condus la scoaterea la lumina zilei a unor vestigii importante din epoca romană: mozaicuri, coloane, capiteluri, urme ale unor străzi, canalizări cu secțiune rectangulară și resturi de ceramică.

Această întâmplare fericită a fascinat copilul de treisprezece ani care devenisem între timp și care, era deja pasionat de lucrurile stranii, din cauza unor circumstanțe neobișnuite - întâlnirea unui adolescent extraordinar- despre care va fi vorba mai departe. La ieșirea din școală, împreună cu câțiva camarazi am decis să mergem să vedem această descoperire, despre care vorbeau ziarele. Cei 50 de metri care despărțeau numita școală de ruine au fost parcurși în grup și noi am ajuns la marginea primelor tranșee contemplând uimiți vestigiile, acele mozaicuri și acele conducte curioase de "încălzire romană", despre care voi afla în curând că erau făcute din țigle groase de un roșu-gri. Ici și colo, resturi de ceramică, fragmente de porfir de un frumos verde

presărat cu pete roșcate, bucăți de sticlă irizate, lapis-lazuli, și alte resturi care ne-au încântat și ne-au lăsat fără glas.

O privire la stânga, o alta la dreapta: nimeni; și iată-ne sărind în tranșee pentru a întreprinde săpături! Temperând ardoarea camarazilor mei, i-am sfătuit să fie prudenți, recomandându-le să nu umble ca niște necunoscători cu bucățile de fier procurate - utilizate drept unelte - de pe marginea terenului investigat. Promovat șef al șantierului, eu supraghveam lucrările, arătând cum trebuie să se procedeze pentru a extrage ceramica (deja într-o stare deteriorată) din învelișul de pământ care o acoperea, sfătuind pe unul și ajutându-l pe celălalt. Nu eram puțin mândru de mine... Și brusc, n-am mai fost mândru deloc. Acolo, sus, pe marginea șanțului, ne domina cu toată înălțimea sa un "bătrân" de 40 ani, care ne privea! Câțiva colegi părăsiseră în grabă "uneltele", și arătau un aer degajat, cu mâinile în buzunare, încercând să fluiere în timp ce alți doi se pregăteau să plece.

În fața figurii noastre de puști prinși pe picior greșit, necunoscutul mi-a surâs, a făcut un gest de iertare și și-a fixat întreaga sa atenție asupra mea:

- Deci, tu ești tânărul arheolog? Un moment, am crezut că tovarășii tăi și cu tine vă veți lansa într-o escavare ca niște vandali; apoi te-am ascultat, sfătuindu-ți prietenii să nu distrugă nimic din aceste vestigii ale trecutului orașului nostru...

La aceste cuvinte de asigurare, am putut să înghit mai ușor. Acest domn (al cărui nume l-am uitat), care lucra la muzeul de Beaux-arts din Aix-en-Provence, a găsit foarte plăcut gustul nostru pentru arheologie și a răspuns cu multă bunăvoință interminabilelor noastre întrebări. Da, Aix-Aquae Sextiae, în urmă cu 2000 de ani a fost un oraș înfloritor, o localitate pe frumoasa Via Aurelia, din care se poate vedea încă (chiar și astăzi, în 1993!) o dală de piatră ce iese din sol la intersecția străzii Riguier și a străzii Guerriers, la numai 100 de metri de aceste tranșee.

Da, și a acceptat să ni le arate! Și iată-ne duși, toți fericiți să-l însoțim pe acest savant din Aix, care avea plăcerea să ne învețe atât de multe lucruri, pe care nu le aflam de la școală!

- Și această Via Aurelia, am întrebat eu, pe unde trecea ea?

- Pe acolo, spre nord, aproape de movila Saint-Eutrope. Știți, pe lângă Școala normală...

La aceste cuvinte un declic a avut loc în memoria mea și o tulburare nedefinită m-a cuprins.

- Aproape de Școala normală? Și în acel loc, Calea Aureliană, trecea în câmp gol, sau era mărginită de case și de vile?

- Desigur, erau , case, acolo, căci orașul se întindea de asemenea către nord. De altfel, pe o movilă, pe Movila Celor Trei-Mori, care domină Școala normală nu poți decât să te plimbi cu colegii tăi, pentru a descoperi și alte vestigii ale epocii romane, destul de bine conservate.

- Și sub movilița plantată cu pini, în chiar incinta școlii, m-am hazardat eu, credeți că sunt ruine îngropate?

- Este foarte posibil, pentru că cele despre care-ți vorbesc nu se găsesc mai departe de acel loc, în zbor de pasăre, decât la 30 de metri...

Cu câtă nerăbdare am așteptat joia următoare, pentru a mă duce pe acea colină a Celor-Trei-Mori, unde, în ciuda vecinătății cu Școala normală anexă, nu ajunsesem niciodată să pun piciorul. Și acum, la capătul drumului cățărător, am ajuns la un fel de rotondă care domina orașul. La dreapta se aflau zidul școlii și terenul în pantă, plantat cu pini, unde visasem, cu câțiva ani înainte, la scene de viață romană.

În stânga acestei rotonde, deși prevenit, am rămas interzis, descoperind coloane romane, un fel de portic, situat înaintea unui vechi turn, acoperit de iederă. În față, flancând intrarea unei vile, două coloane duble cu capiteliu. Eram uimit, pradă unei emoții violente. Astfel, pe această movilă, în creasta colinei și a pinilor săi, se ridicau alte vestigii din epoca romană! Tot acest cartier, pe care nu-l cunoșteam, și de care la vârsta de șapte ani, nu auzisem niciodată să se vorbească, era plin de ruine, a căror prezență invizibilă și nebănuită exercitase asupra mea o influență misterioasă, care se tradusese printr-o stranie reverie populată de personaje apărute dintr-un trecut, vechi de două milenii!

Sfâșietoare senzație, pe care copilul de treisprezece ani, care devenisem între timp nu o putea explica, dar care mă lăsa cu un sentiment bizar de frustrare, de indispoziție, aproape de anxietate.

Mai târziu, mult mai târziu, studiile mele, cercetarea mea asupra paranormalului dezvoltându-se (în paralel de altfel cu interesul meu pentru popularizarea științei), am devenit conștient de o "posibilă" explicație: s-ar fi putut să fi trăit în epoca romană și, prin spațiu și timp, izbucnea în mine o reminiscență a vieții anterioare[1]! Sau, poate, aceste locuri impregnate de psihismul celor care trăiseră acolo, exercitau asupra mea o influență fantastică? Eu, poate, aveam atunci, un fel de "clarvedere", o percepție extrasenzorială a scenelor remanente, revelate unei structuri misterioase a psihismului meu de copil, de către o insulă a trecutului...

Reminiscențele vieții anterioare? Clarvedere? Care dintre cele două ipoteze este cea bună? Nu știu. Ceea ce știu, este că uneori, în mașină sau pe jos, anumite locuri parcurse declanșează în mine o senzație stranie. Nu realizez imediat care poate să fie cauza, dar imediat ce sunt invadat, cuprins de această senzație, îmi dau seama că tocmai am trecut printr-un astfel de loc, unde odinioară, se găsea un așezământ roman și în special, un loc înalt: un templu, un sanctuar. În Aix-en-Provence, aceasta este adevărat în special pentru strada Gaston-de-Saporta și (micuța) străduță Gibelin, aproape de La Vigneraie (modest dar excelent "bar cu vinuri", unde se servește o gustare de calitate); cartierul vechiului Aix, unde această nedefinită senzație se trezește în mine.

Și alte locuri, foarte îndepărtate de orașul meu natal mi-au provocat foarte adesea un sentiment bizar; voi avea ocazia să revin.

Mult mai târziu, în 1969, l-am condus pe băiatul meu, Serge (nu avea atunci decât șapte ani), la acea movilă a Celor Trei

---

[1] *Reîncarnarea este abordată în videocaseta "Les vies antérieures, étapes vers la lumière", numărul 2 al seriei "Les portes du futur" (create și regizate de către autor). Adresa: Dimensiunea 7, BP37, 13266 Marseille, cedex 08, telefon: 91710110.*

Mori, și în acest loc pe care nu l-am descoperit decât la vârsta de treisprezece ani, grație acelui domn de la Muzeul de Beaux-Arts din Aix-en-Provence. Cu ajutorul lui Serge, am retrăit în minte această perioadă a copilăriei mele, am revăzut colina cea mică și pinii săi la piciorul cărora eu visasem; am simțit același val de stranietate, ca și cel care mă cuprinsese atunci. Fiul meu mă privea, uimit că mă găseam visător printre aceste vestigii ale trecutului, care pentru el evocau, fără îndoială, anumite filme sau ilustrate...

- Spune-mi, papa, nu mergem? N-ai niște gumă de mestecat?

Farmecul fusese rupt. Cât de departe eram de reminiscențele (?) de viață anterioară, de acea percepție extrasenzorială care, la vârsta fiului meu, mă lega confuz de trecut!

Încercasem o experiență, sperând -fără să cred prea mult- să descopăr în reacțiile sale o posibilă verigă, chiar vagă, susceptibilă de a îl lega și pe el, de asemenea la acest trecut. Era absurd, căci acest gen de reminiscență nu este deloc ereditar, dar puteam eu să nu fiu tentat să încerc un astfel de test?

Un alchimist de 16 ani

Către vârsta de doisprezece ani se plasează un episod care a contribuit mult la modificarea destinului meu. În această epocă, eram ceea ce se numește un elev mediocru... pentru a nu spune un elev prost. Citeam mult... lecturi ilustrate, de pildă: "Robinson", "Mickey", "Aventuri", "Tarzan", dar de asemenea Jules Verne, R. M. De Nizerolle, Jack London și cei trei Edgar: Poe, Wallace și Rice Burroughs. Eram de asemenea filatelist. Într-o zi, în recreație, un "bătrân" a venit să arunce o privire asupra carnetului meu de schimburi filatelice. Anumite piese rare (care trebuiau să valoreze vreo 2-3 sute de franci vechi!) îl interesau și m-a invitat la el în joia următoare. Acest "bătrân" avea șaisprezece ani. Sportiv, cu sprâncenele de culoare închisă

foarte stufoase, cu o privire scrutătoare, o expresie inteligentă, cu multă distincție, Guy Eymard a făcut asupra mea o impresie bizară, alcătuită mai ales din admirație .

Guy locuia într-o casă modernă, aproape de grădina lui Roy René. Am traversat, la parter, o încăpere mare, un fel de garaj, având agățate de pereți diverse cârlige, de care erau suspendate șei și hamuri.

Pe ușă, fotografii: un bărbat în ținută "de explorator" (cămașă de mătase, șort și cască colonială) purtând o pușcă Winchester și având un picior pe trupul unui tigru! Și lângă acest om, un băiat... în care l-am recunoscut pe Guy!

- Părinții mei și cu mine am trăit în Indii. Sunt în Franța numai de doi ani.

În Indii! (pe atunci nu se spunea, ca astăzi, *în India).* Un tată explorator care ucidea tigri! Un băiat care participase la vânătoare de tigri în junglă! Care, poate, (eu mă înfiorasem deja!), scăpase de sugrumatorii Thugs!

În scara mea de valori, Guy urcase mai multe trepte.

Am trecut într-o cameră vecină, aproape la fel de mare, și acolo am rămas mut: o masă lungă, încărcată cu instrumente de chimie, cu retorte, cu baloane de sticlă, arzătoare Bunsen, eprubete, cristalizoare Petri, serpentine de distilare, borcane și fiole. În dreapta, o bibliotecă cu o etajeră, pe care erau așezate la fiecare extremitate câte un "craniu de mort", ale căror orbite goale păreau să mă fixeze, pe mine, "micuțul", care strângeam sub brațul meu un album de timbre!

- Este laboratorul meu, mi-a explicat Guy, la fel de simplu ca și cum mi-ar fi spus "e frumos afară" sau "timpul se va îndrepta". Ține, iată o cutie cu timbre. Alege-ți, în timp ce eu voi arunca o privire prin albumul tău.

Am cotrobăit un moment, distrat, în cutie, atenția fiindu-mi profund solicitată de acest laborator, de aceste cranii privindu-mă de pe etajeră, de acest decor insolit și încărcat de miraculos.

Schimbul de timbre a luat sfârșit, și în fața figurii mele uimite și a ochilor mei strălucind de admirație Guy mi-a surâs cu indulgență:

- Eu mă ocup de chimie... și, de asemenea, de alchimie. Îmi era greu să-mi explic acest cuvânt nou. Dar el vroia să-mi împrumute o carte privind "treburile" ocultismului și alchimiei. Aceste cranii? Un nou surâs pe jumătate, apoi, cu mult mai serios:

- Tu n-o să mă crezi, dar unul din aceste cranii se deplasează. Da, absolut singur. Din timp în timp îl regăsesc în altă parte. Acest fenomen este numit "poltergeist".

Nu am mai revenit! Totuși, acest băiat mai mare mi-a vorbit cu calm, cu o anumită gravitate chiar, și, în mod sigur, el nu căuta deloc să râdă de puștiul care eram, ci se străduia să-și satisfacă curiozitatea, observându-mă, judecându-mă și întrebându-se, fără-ndoială, dacă eram susceptibil să asimilez cuvintele sale și să trag vreun profit.

- Și asta, această "bilă de joc" tăiată în două? Unde este cealaltă parte?

- Nu este o bilă de pétanque[1], ci, probabil, substanța metalică rămasă în fundul unui creuzet după operația alchimistă. Am găsit-o în pivnița casei lui Nicolas Flamel, la Paris, săpând solul... ascunsă desigur.

Și Guy mi-a povestit istoria, minunata istorie a lui Nicholas Flamel și a doamnei Pernelle, soția sa, care s-au dedicat cu succes Marii Opere[2].

- Și tu? Faci și tu aur?

- Nu am decât șaisprezece ani, și am început numai să mă familiarizez cu nenumăratele operații preliminare. Poate că voi ajunge într-o zi, poate că nu. Dar, în orice caz, este o aventură fascinantă care mă învață o mulțime de lucruri.

"Fascinanata aventură" eram eu, cel care o trăiam, în acel laborator, alături de acel băiat care-mi părea că este un geniu (și el chiar era, în maniera sa).

---

[1] *Numele unui joc cu bile mari de lemn (în sudul Franței).*

[2] *Citiți lucrarea "Le faiseur d'or, Nicholas Flamel", de Leo Larguier (colecția J'ai Lu).*

M-am reîntors la mine, cu spiritul în fierbere, și am început să devorez cartea împrumutată: "Tradiția și doctrinele ezoterice" de H.M.de Campigny, Editions Astra. Sigur, n-am înțeles decât anumite pasaje, dar scânteia începuse să se aprindă în mine, și-mi dădeam seama de toată greutatea ignoranței mele! Trebuia să înțeleg! Trebuia! Dar cum să înțeleg aceste lucruri atât de stranii, atât de misterioase când nu eram decât un leneș la școală? Cum aș fi putut deveni la fel de instruit ca noul meu prieten? Să știu atât de multe lucruri pasionante? Să devin ca el, un "inițiat" (căci el îmi citase adesea acest cuvânt, în relație cu ocultismul, cu ezoterismul și cu tradițiile secrete sau uitate, disprețuite de profani).

Pentru a fi un "inițiat", (căci eu nu mă îndoiam că el era unul), Guy îmi revelase secretul său: să muncești, să trudești la școală, și, cu temele și datoriile împlinite, să te odihnești după această "corvoadă"... studiind ceea ce nu se învață deloc la școală, dar se găsește în anumite cărți.

Însetat de această cunoaștere, puștiul care eram a devenit rușinat de notele sale proaste și și-a suflecat mânecile: într-un an el a recuperat întârzierea și în anul următor, asimilând programul anului său, el și-a impus (în secret!) pe cel al clasei superioare. Și pentru a se detașa de această corvoadă, el a cumpărat (de ocazie, de la anticari) cărți tratând ocultismul, spiritismul, fenomenele de bântuire cu fantome, de poltergeist și despre ectoplasmă etc. Subliniind un pasaj, luând note, reflectând, adâncind adesea și insistând asupra unui punct obscur, încăpățânându-mă, de exemplu, să înțeleg semnificația primului capitol din "Tabla de smarald":

- "Tot ceea ce este sus este ca și ceea ce este jos."

Confuz, eu percepeam importanța acestor cuvinte fără să înțeleg totuși semnificația lor intimă. Prietenul meu Guy părăsise Aix-en-Provence și rămăsesem singur să parcurg calea dificilă pe care el mi-o arătase.

Am devenit conștient de faptul că, pentru a integra profitabil datele ocultului, îmi trebuia, de asemenea, să asimilez cunoștințele "normale"; am început atunci să devorez lucrări de

popularizare științifică, cărți care mă luminau asupra progresului științei și tehnologiei. Astfel, ocultismul și ezoterismul au fost deci cele care m-au adus la Știință, prin intermediul popularizării: chimia (mi-am "aranjat" un mic laborator... spaima vecinilor ca urmare a două explozii!), fizica, astronomia, antropologia, etnologia, arheologia, psihiatria. Toate aceste cărți consacrate acestor discipline m-au captivat, hrănindu-mi spiritul, însămânțându-l.

"Când voi fi un inițiat?" Această întrebare naivă am încetat încet-încet să mi-o mai pun, ajutat în aceasta de către un om straniu: Maritz d'Yorghl, cu care am făcut cunoștință în 1940, dacă-mi amintesc bine. Maritz trăise în Indii (ca și amicul meu Guy), urmând învățăturile unui guru (maestru spiritual). Cultivat, muzician, nebun după ocultism, după astrologie, și în plus clarvăzător, Maritz d'Yorghl mi-a temperat nerăbdarea, sfătuindu-mă să-mi continui căutarea, ridicând din timp în timp câte-un colț din vălul fabulosului domeniu ezoteric, zicându-mi: "Palida strălucire pe care tu nu faci decât s-o întrevezi, nu este -încă- Lumina".

Am aflat de la el că destinele noastre sunt guvernate de un ciclu de șapte ani, fiecare ciclu aducând după sine o modificare benefică sau malefică, după linia vieții individului. În cursul unei ședințe de clarvedere, el mi-a făcut niște "prezicери" care s-au adeverit.

Anii au trecut. Am intrat în Rezistență (s-au sfârșit, pentru un timp studiile) la șaisprezece ani și jumătate. Arestat la 21 septembrie 1943 de către Gestapo[1], întemnițat la închisoarea din Baumettes, sortit deportării, am fost salvat de studiile pe care mi le impusesem! Printre aceste studii (să zicem mai onest: aceste lecturi) figurau psihiatria și psihanaliza. Mi-am încercat norocul și am simulat nebunia, conformându-mă la ceea ce am reținut

---

[1] *Conform lucrării : "La Resistance Mosaïgne", de Jean Claude Pouzet (Editions Jeanne Laffite, Marseille), care consacră această magistrală lucrare Rezistenței din Midi și relatează anumite evenimente la care am participat și eu .*

din "Reacții din Comportamentul provocat de o alterare a facultăților mentale, consecutive traumatismului cranian"; deci "nebunie" organică, patologică. Nimic neverosimil în aceasta, după ce am petrecut 48 de ore cu camarazii de rețea, în mâinile Gestapoului! Și am ajuns astfel să duc de nas doi psihiatri importanți ai Wehrmachtului veniți mai târziu să mă examineze în celula mea, numărul 41. "La ce bun să deportăm un nebun?" M-au eliberat în același timp cu Henry Malacrida, profesor de istorie și geografie la Școala Superioară din Aix-en-Provence. Acest om admirabil, pus la curent cu simularea mea, a intrat în joc și a explicat germanilor că, adolescent debil, eram incapabil să-mi semnez actul de eliberare din închisoare. Cu un aer bănuitor interlocutorul său a sfârșit prin a ridica din umeri, a făcut o cruce în locul semnăturii mele, apoi un gardian ne-a făcut vânt în curte fără menajamente. Prietenul Malacrida m-a luat în brațe pentru a mă conduce, șoptindu-mi printre dinți: "Continuă să te prefaci! Dacă se îndoiesc de ceva, ne saltă!...". Brav, generos și curajos acest Malacrida, căruia îi datorez viața! Acest profesor nu fusese arestat pentru că făcuse parte din Rezistență (naziștii n-au putut niciodată să stabilească acest lucru), ci pentru că aparținea franc-masoneriei, sau poate pentru că-l bănuiau că este afiliat la acest ordin inițiatic și filozofic; ceea ce era mai puțin grav, în această epocă, decât să fi fost un participant dovedit la Rezistență, membru al unei rețele de spionaj sau evreu.

Câteva zile mai târziu l-am contactat pe comandantul Baffer (alias colonelul David), șeful Rezistenței din Vendée, și apoi, mișcarea de rezistență a lui Charrette, din Dompierre-sur-Yon.

După Eliberare, mi-am reluat studiile de la Aix și, nu știu prin ce concurs de împrejurări, o prietenă studentă mi-a dat cugetările lui Pascal. Ce revelație a fost pentru mine când am dat peste acestea: "Ce este un om în natură? Un neant față de infinit, un tot față de neant, un mijloc între nimic și tot!".

Faimosul precept al *Tablei de Smarald* ("ceea ce este sus este precum ceea ce este jos") mi-a devenit clar! Identitatea

microcosmosului cu macrocosmosul; paralelismul între Infinitul Mare, astronomic și Infinitul Mic, atomic[1].

M-am așezat deci la muncă și m-am adâncit în studiu, de asemenea abordând mai în detaliu domeniul paranormalului.

Când voi fi un inițiat?

Mi-au trebuit ani pentru a înțelege vanitatea acestei întrebări puerile, demne de un copil care nu știa nimic. Astăzi, îmi continui căutarea, studiind totdeauna cu aceeași pasiune, progresând pas cu pas pe calea aleasă și dându-mi seama că ceea ce am învățat până acum îmi permite să spun doar că: Nu știu nici A nici B fiindcă este un adevăr că un candidat la inițiere nu este niciodată decât un învățăcel! Chiar dacă are impresia -înșelătoare- de a avansa către Lumină, parcurgând treptele cărării care conduce la coloanele Templului. Această Lumină, el o zărește, strălucind uneori un pic mai tare, indicându-i Calea, dar nu punctul ultimei etape de inițiere...

Pe această cale, căutarea mea a paranormalului a condus să întâlnesc mulți oameni deosebiți, care au trăit evenimente stranii, neliniștitoare, și să participi la experiențe proprii care te fac uneori "să ți se ridice părul în cap". Am strâns mărturii ale unor fapte extraordinare, asemenea celor pe care le vom aborda în continuare.

---

[1] *De acolo s-a născut ideea primului meu roman: "Le Pionnier de l'atome" (reeditat la Ed Vaugirard, nr 84, în colecția SF Jimmy Guieu), pe care i l-am dedicat lui Guy Eymard după apariția sa în ianuarie 1952.*

În 1956, ca urmare a unei conferințe pe care tocmai o ținusem la Marsilia, pe tema "Parfuriile zburătoare vin din altă lume", un grup de persoane m-a invitat la o recepție dată la vila "T", o locuință somptuoasă situată într-un cartier rezidențial pe malul mării. Gazda noastră încântătoare, doamna G., mi-a explicat că la ea se întâlnesc de două ori pe săptămână mai mulți prieteni care se interesează, experimental, de ocultism, de telepatie, de clarvedere, de astrologie, de ezoterism. Am legat o prietenie cu membrii acestui cenaclu și am devenit, timp de un an, un obișnuit al vilei T". Am avut o deosebită simpatie pentru iluzionistul presdigitator Doryan (un profesionist dar care, dincolo de trucaje, poseda anumite daruri paranormale) și cu o tânără clarvăzătoare -pe care noi o numim Josyane- despre care va fi vorba în continuare.

Doryan mi-a povestit o istorie ciudată, survenită unui cuplu de iluzioniști dintre prietenii săi, istorie pe care mi-am propus să o aprofundez întrebând martorul supraviețuitor. Ceea ce am făcut... numai de abia la începutul anului 1972! Acaparat de nenumărate ocupații (conferințe, lucrări literare, emisiuni radiofonice, cercetări, călătorii de studii, pe scurt o viață de nebun a epocii noastre moderne!), nu am avut cum să îmi găsesc timp să "contactez" simultan pe Doryan și pe supranumitul "martor". Să-i prezentăm mai întâi pe protagoniștii acestei afaceri stranii. Către anii '30 și până la 1951, "profesorul" Horitz (pe numele său adevărat: Aime, Marius Felix Olinier, născut la 26 septembrie 1899 la Marsilia) a parcurs drumurile Franței cu rulota sa și cu "Templul Magiei", asistat de Margot, fermecătoarea sa soție.

Înghițitor de săbii și de flăcări, scamator de porumbei, uneori fachir care se culca dezbrăcat pe o scândură cu cuie, tăind sprinten uneori cu securea capul soției sale sau făcând-o să "zboare", în stare de catalepsie, "profesorul" Horitz obținuse un

succes meritat. Dar începuturile nu sunt niciodată ușoare și cuplul Horitz -înainte de a fi obținut renumele justificat- a înțeles rapid că trucurile cu porumbeii, cu bile dispărute și alte numere minore nu vor satisface la nesfârșit publicul marilor orașe. Trebuia deci "să înceapă în forță" cu o altă atracție de calitate. Lucrul este ușor când există talent, și "profesorului" Horitz acest lucru nu-i lipsea, dar avea doar atât, nu și bani. Ori, orice atracție de anvergură "internațională" costă foarte scump.

Horitz a mărturisit deci grijile sale unui confrate, confratelui său Doryan, care, cu un surâs blând, a căutat în biblioteca sa și a revenit fluturând în aer în semn de victorie o carte voluminoasă, scrisă în engleză:

- Am aici ce-ți trebuie: planurile unui sicriu al "femeii tăiate în două de fierăstrău"!

Horitz a frunzărit lucrarea și, deși nu cunoștea deloc engleza, a făcut o strâmbătură de nemulțumire privind ilustrațiile: pentru a realiza acest număr, ar trebui 3 persoane. Ori Horitz nu erau decât doi și nu aveau mijloace de a remunera o a treia persoană.

- Nu te îngrijora, l-a asigurat Doryan. Această carte descrie sicriul care necesită 3 participanți, dar nimic nu ne împiedică să studiem un model special conceput pentru un cuplu, un tip pe care tu și Margot să-l puteți folosi. Tu ești un bun constructor -nu ai realizat tu însuți tot materialul de care ai avut nevoie?- și tu vei putea, sunt sigur, să fabrici un sicriu. Am să-ți traduc în franceză textul explicativ și noi vom studia după aceea modificările indinspensabile.

Astfel s-a procedat și "profesorul" Horitz s-a pus pe treabă, construind în final un sicriu lung de 1,40m și de 60 de centimetri lățime și de 40-45 centimetri înălțime. Nu trebuie să ne mire de loc de lungimea mică a acestui sicriu dacă avem în vedere că era dotat, la fiecare din extremitățile sale cu câte un orificiu care permitea subiectului să iasă afară cu capul și cu picioarele. Și pentru a arăta mai bine publicului că nu există nici un trucaj și că subiectul alungit în sicriu nu se ascundea cu ajutorul unui fund dublu sau al unei trape, faimosul sicriu era înălțat pe 8 picioare cu role.

În interior erau dispuse 3 suporturi de fixare pe care trebuia să se așeze gâtul, coapsele și pulpele lui Margot Horitz, îmbrăcată pentru această ocazie într-un costum căzăcesc, cu o căciulă de astrahan și încălțată cu cizme. Atunci când ea era alungită în acest sicriu "magic", capul îi ieșea deci de o parte, iar de cealaltă, cizmele.

O precizare importantă: numitul sicriu era prevăzut cu două uși laterale care erau deschise pentru a arăta corpul întins, imobilizat în suporturile jugulare. În plus, sicriul se diviza în două părți și putea, grație unor balamale, să se "replieze", partea de jos venind să se plaseze -orizontal- către partea de sus, fiecare dintre cele două părți fiind, evident, prevăzute cu picioare de susținere. Atunci când sicriul era prezentat în întregime, la începutul spectacolului, exista în mijlocul său o fantă verticală care trebuia să permită unui fierăstrău manual să joace liber... pentru a tăia în două pe amabila Margot!

Noi suntem deci la începutul primului turneu al "profesorului" Horitz care va parcurge Aude, Herault, Pirinei Orientali, Provence și, pentru a oferi un maxim de șansă din partea sa, magicianul nostru va face un tur al "orașelor moarte", adică aglomerațiile și târgușoarele în care distracțiile erau rare (noi suntem în 1930 și televiziunea nu exista și nici cinematografele sătești). Asistența este deci numeroasă, captivată deja de "femeia tăiată de fierăstrău în două". În sală, anumite mișcări ale capului, surâsuri ale unor oameni care cred că știu despre ce este vorba... și, la emotivi, surâsuri crispate.

În veșmântul său negru, "profesorul" Horitz și partenera sa prezintă sicriul: nici un fund dublu, nici o trapă, nimic, o cutie înălțată pe picioare de lemn. Care, dintre amabilii spectatori dorește să se urce pe scenă pentru a verifica exactitatea afirmațiilor noastre? Cine acceptă -și are curajul- să se întindă în sicriul magic?

Se desemnează "curajos" vecinul, râsul izbucnește. În fine, un tânăr spectator se decide (un tânăr ajutat de provocarea prietenilor săi) și iată-l pe scenă.

- Bravo, sunteți curajos! surâde maestrul iluzionist. Cum vă numiți?

- Eu... Louis...

- Foarte bine, dragul meu Louis. Vreți să vă întindeți, să vă culcați în sicriu?

Spectatorul voluntar ascultă, se întinde în sicriu pe suporții inferiori; capacul este închis. Suporții acestuia se așează exact pe suporții interiori blocând gâtul lui Louis (al cărui cap iese în exterior), apoi pulpele și coapsele, în timp ce picioarele ies la celalalt capăt al sicriului. Porțile laterale, deschise, permit spectatorilor să vadă corpul subiectului voluntar întins, prizonier în triplul jug și incapabil să facă vreo mișcare. "Profesorul" Horitz ia fierăstrăul manual, îl gliseză în pantă -publicul este tăcut, impresionat- apoi renunță, râzând, îl eliberează pe candidat de supliciu iar acesta își reia locul sub aplauzele publicului.

Acum, simulacrul a luat sfârșit: Margot se așează în sicriu, care este închis. După capac și porțile laterale sunt închise. Tânăra femeie, surâzătoare, își întoarce capul un moment către spectatori, își accentuează surâsul și privește plafonul, după care "soțul călău" a luat în mână un fierăstrău solid. Glisat în fanta verticală din mijlocul sicriului, lama începe un lent dute-vino, și se adâncește cu fiecare mișcare, tăind din inexorabil -și fără durere- torsul lui Margot... care continuă să surâdă! Fierăstrăul, la sfârșitul cursei, și-a îndeplinit misiunea: tânăra femeie este tăiată în două și, pentru a o dovedi, Horitz separă sicriul, punând cele două părți una contra celeilalte și publicul, care și-a oprit respirația, poate vedea efectiv, parte lângă parte, una lângă alta, capul și picioarele lui Margot!

"Torționarul" readuce după aceea cele două părți ale sicriului, una în prelungirea celeilalte, înalță capacul și... femeia tăiată în două iese surâzând pentru a saluta împreună cu soțul ei publicul care îi ovaționează.

Unde este straniul, în toate acestea, mă veți întreba? Până aici nicăieri. Cel puțin, pentru moment. ,

Venirea unor iluzioniști într-un sat unde aceștia vor oferi reprezentații timp de două sau trei zile, suscită evident o mișcare

de interes, de curiozitate și, în timpul acestor trei zile, cuplul Horitz își va face amici, se va împrieteni cu notabilitățile orașului sau satului, dar, de asemenea și cu simplul spectator venit să-i aplaude. În curând, familia Horitz a cunoscut mai mulți săteni, și au fost invitați să bea un pahar. Ei au promis că vor reveni în cursul unui viitor turneu... în doi sau trei ani.

Și "Templul Magiei" și-a demontat schelele scenei pentru a ajunge la un alt sat unde aceeași scenă se repetă, unde se înnoadă prietenii, unde se stă din nou la taclale cu locuitorii. Într-o seară, în această a doua etapă, un băiat numit Jeannot s-a oferit voluntar să se culce în sicriu la începutul numărului "femeii tăiate de fierăstrău în două". Urmează după aceea o nouă etapă: Maurice, este numele spectatorului care s-a oferit pentru experiență. Și de-a lungul întregului itinerariu, în fiecare etapă un nou voluntar se cățăra pe scenă și se culca în sicriu.

Doi ani s-au scurs, și soții Horitz, încântați de primul lor turneu, s-au decis să parcurgă din nou, satele în care deja dădu-seră spectacole. Primire călduroasă, se reîntâlnesc vechii prieteni, s-au mai exact vechile cunoștințe, se stă la taclale în fața unei căni cu vin pe terasa nelipsitei *Cafe du Commeree* și în prima seară a acestui al doilea turneu, unul dintre săteni declară:

-Fiindcă veni vorba, domnule Horitz știți pe Louis? Tânărul care s-a culcat în sicriul dumneavoastră magic? Ei bine, el este mort.

Este compătimită un moment soarta acestui sărman băiat și se vorbește apoi despre altceva. Nu, în acest an, nici un sicriu magic, căci trebuie să mai schimbăm, să mai variem spectacolul: acum, punctul cheie al serii este decapitarea lui Margot cu securea. Se râde, se fac glume, și se promite să se vină în aceeași seară la această execuție capitală.

- Atunci, nu mai faceți spectacolul cu sicriul? se miră un sătean, decepționat.

- Nu, în nici un caz aici, surâde iluzionistul. Îl vom relua în al treilea turneu al nostru, în doi sau trei ani. Dar noi încă îl

prezentăm de-a lungul unui traseu diferit. Înțelegeți, trebuie să știi să dai cu măsură lucrurile bune.

Se râde și, timp de trei zile este aplaudată decapitarea lui Margot. Apoi o altă etapă, cu alte reîntâlniri obișnuite ale cunoștințelor și în voia conversațiilor, cineva declară:

- Vă amintiți de Jeannot, tânărul flăcău care s-a culcat în sicriul dumneavoastră? El a murit într-un accident de motocicletă.

Trei zile mai târziu o nouă oprire. Acolo, de asemenea, un sătean le aduce la cunoștință decesul lui Robert, "voluntarul" care se așezase în sicriul magic. Artiștii oftează consternați de această întâmplare nefericită și, ca și mai înainte, se vorbește despre altceva.

În a patra etapă, domnul și doamna Horitz se bucurau de ideea regăsirii lui Maurice, un tânăr de 20 de ani care, pasionat de spectacolul lor, trei ani mai înainte, îi urmase din cătun în cătun, pe bicicletă, pe o rază de 30 de kilometri.

Oprindu-se din nou în satul său, uluiți și întristați, soții Horitz află că "micul Maurice" s-a înecat! Maurice care, bineînțeles, fusese voluntarul care se întinsese în sicriu.

Începând din acest moment, cuplul de iluzioniști a început să își facă probleme, să se întrebe asupra "coincidenței" tragice. Cu o anumită înțelegere în sat, ei sunt cei care de această dată pun întrebări locuitorilor.

- Germain?

- Săracul, a murit într-un accident de mașină!

Într-un alt sat, o altă moarte al unui alt voluntar din cauza tifoidei. Și din etapă în etapă, soții Horitz, consternați, descoperă o înfiorătoare cascadă de decese având cauze multiple: accident, înec, maladie.

Urmând itinerarul său și ajuns în Lavandou, unde el va descoperi al 10-lea deces, "profesorul" Horitz, consternat, a luat atunci decizia de a abandona numărul sicriului magic... devenit sicriul blestemat. De multe ori (înainte de a se descoperi acest gen de "blestem"), confrații i-au propus iluzionistului să-i cumpere acest "număr" care obținea atâta succes. Invariabil, cuplul refuzase întotdeauna, preafericit să-și păstreze această

„mare iluzie", pentru a utiliza limbajul meseriei. Dar acum, după această dramatică serie neagră, ar fi fost necinstit -dacă nu chiar criminal- să vândă acest sicriu blestemat. Nu, trebuia să fie pus pe linie moartă, într-un depozit din Marsilia, și să nu mai fie atins.

- Nu crezi că ar fi mai bine să-l... ardem? s-a hazardat Margot.

- Nu. De ce să-l ardem, să-l distrugem? El nu ne-a adus ghinion, nouă din contră, ne-a permis să obținem un mare succes cu fiecare reprezentare. Nu, noi îl vom lăsa într-un depozit la prietenul nostru Merval, din strada Abbé-de-l'Epée.

Acest episod al abandonării sicriului blestemat se situează în 1936. În anii următori, subiectul malefic a rămas sub stratul de praf, într-un colț al depozitului. În 1939, soții Horitz au primit vizita unui confrate și amic de-al lor Kle-Ro care, înjurând și plângându-se, le-a mărturisit necazurile sale. Într-un accident de mașină, tot materialul de iluzionism îi fusese distrus. Cum să-și onoreze contractul semnat la Salon-de-Provence, unde trebuie să prezinte un spectacol sâmbătă? Kle-Ro l-a rugat deci pe amicul său Horitz să-i împrumute sicriul magic.

- Tu ești nebun? s-a indignat cel din urmă. Cum? Tu care ești una dintre rarele persoane căreia noi i-am revelat această macabră afacere, ai tu tupeul să-mi ceri acest sicriu blestemat? Nici nu se pune problema. Îți voi împrumuta materialul meu clasic și ...

- Dar acesta nu va fi suficient, vedeți! Este "marea iluzie" care îmi trebuie. Și apoi tu nu poți să crezi această istorie neverosimilă de decese în serie? Sunt coincidențe, nimic altceva. Cum crezi tu că faptul de a te culca într-un sicriu poate să antrenze moartea... Fie că e vorba despre înec, de accident de motocicletă sau de tifoidă? Este ridicol!

- Fără îndoială, a convenit Margot, dar tu nu poți nega că toți acești oameni sunt morți în lunile care au urmat trecerii noastre!

- Aceasta este soarta, asta-i tot!

În final, în fața disperării acestui confrate nefericit, Horitz s-a lăsat convins să-i împrumute faimosul sicriu care dormea de mai mulți ani într-un depozit și care își pierduse fără îndoială puterea

sa malefică. Kle-Ro l-a luat, a mulțumit binefăcătorului său și s-au scurs opt zile.

Până când, într-o seară, Kle-Ro a dat năvală la prietenii săi, în lacrimi, sfâșiat de amărăciune: Emil, băiatul asistent, s-a așezat în sicriu, la reprezentarea dată la Salon. El s-a așezat numai o dată în sicriu și în zilele care au urmat nefericitul a murit dintr-o pneumonie!

Prăbușiți, Horitz și soția sa au plâns moartea acestui băiat, o nouă victimă inocentă a acestui sicriu blestemat, rămas la Salon după dramă.

- Kle-Ro, trebuie să-mi faci un jurământ, în memoria lui Emil, să arzi acest sicriu, să-l transformi în cenușă! A făcut destul rău până acum, vreau ca el să dispară!

Și astfel a fost anihilat, șters, sinistrul blestem care se atașase de această "mare iluzie": sicriul femeii tăiate în două.

Dar cum oare această cutie obișnuită, compusă din scânduri noi, fabricateă din toate piesele de către Horitz, un om cumsecade, a putut declanșa aceste morți în lanț în Pirinei Orientali, în Aude, Herault și în Provence? Nu putem vorbi aici despre magie neagră, despre invocare malefică practicată de un iluzionist carenu prezenta decât niște "numere" de iluzionism cât se poate de inocente! Sicriul nu servise decât lui Horitz și soției sale, și nu se pune problema să presupunem că era "încărcat", impregnat de efluvii nefaste din partea unui adept al vrăjitoriei (goetie). Și tragica repetare a acestor decese nu poate nici ea să primească drept explicație cuvinte cum ar fi coincidență, hazard, fatalitate.

Atunci? Cine îmi va explica această nefericită întâmplare? Desigur nu "savanții" care se limitează să ridice din umeri!

Această povestire, am culeș-o din gura doamnei Horitz, ale cărei declarații au fost înregistrate pe magnetofon. Emoția sa nu a fost simulată atunci când ea mi-a povestit această istorie, istoria sa; din nefericire, după 40 de ani, ea nu-și amintește numele satelor devenite teatru al acestor evenimente funeste. Fără îndoială există acum persoane din satele numite care își amintesc de moartea "micului Maurice" și a altor voluntari. Ar trebui să

fac o îndelungată anchetă, să consult arhivele ziarelor din acea epocă care apăreau în regiunile (unele nici nu mai există în zilele noastre), să caut după aceea supraviețuitorii printre spectatorii care au asistat la reprezentațiile din "Templul Magiei", să stabilesc indentitatea acestor voluntari și să aflu pe apropiații și pe amicii lor. Din nefericire, timpul mi-a lipsit pentru a face o astfel de muncă de Sherlock Holmes.

Înainte de a închide această afacere, aș vrea să subliniez o particularitate destul de stranie a "profesorului" Horitz, discipol al celebrului Bénévol.

Mai înainte însă, o anecdotă a cărei concluzie seamănă cu o povestire populară care ar putea figura în Marius! La începuturile activității sale, Horitz se lăsa îngropat de viu, ca un fachir made în India, până în ziua în care municipalitatea din Marsilia (înainte de război) a decis, indignată, să interzică aceste demonstrații... care "cauzau un prejudiciu considerabil onorabilei corporații a pompelor funebre"! Ce păcat că hotărârile și deliberările din această ședință a consiliului municipal n-au putut fi înregistrate pentru posteritate... și pentru hazul cititorilor ziarului *Canal Anchene*!

Dar să revenim la iluzionist care, în 1941, ca urmare a unei anghine pectorale, a fost internat la spitalul mixt din Aix-en-Provence. Acolo, în camera sa, iluzionistul a făcut o constatare foarte surprinzătoare: "Printr-o simplă contracție, el ajungea să-și oprească bătăile inimii sale! Această experiență a fost oficial controlată de comandantul Goirand. Ca urmare, Horitz și-a reînoit experiența la facultatea de medicină din Montevie, unde în prezența a 50 de practicieni și cardiologi care, timp de exact 33 de secunde, au fost incapabili să sesizeze ce-a mai mică pulsație cardiacă. Sfiemomanometrele au fost examinate, testate pentru a se asigura de buna lor funcționare și, din nou brasarda a fost pusă în jurul brațului pacientului... ale cărui pulsații se opreau din nou!

Supus unei radiografii în cursul experienței, inima "profesorului" Horitz a rămas inertă: o tresărire, o contracție musculară a pacientului, și iată-l "mort-viu". 33 de secunde s-au scurs: o nouă contracție, o nouă tresărire din toată ființa sa și

inima și-a reluat bătăile normale. Niciunul dintre specialiștii care au controlat acest "număr de yogin" nu a ajuns s-o explice într-un mod satisfăcător, orice trucaj, bineânțeles, fiind exclus.

Aime-Marius-Felix Orinier, zis "profesorul" Horitz, a murit la 26 septembrie 1951 la Marsilia, la vârsta de 51 de ani, victima unei crize cardiace. Experiențele sale de oprire a inimii au jucat vreun rol în această afecțiune? Cine ar putea s-o spună?

CAPITOLUL II

Semne și indicii prevestitoare

Nu vom părăsi imediat familia Horitz și vom semnala acum unele semne stranii care s-au manifestat în cadrul acestei familii în diverse ocazii și mai ales cu prilejul decesului iluzionistului.

În 1951, deci, din cauza stării sale de sănătate, domnul Horitz a trebuit să abandoneze scena, trecând ștafeta ginerelui său-Avon Horitz și fiicei sale Maria Tereza, care au reluat turneele. În data de 26 septembrie, Maria Tereza și soțul său se găseau la Tolouse, pregătind viitorul spectacol și locuind într-o caravană. La ora șase dimineața, Maria Tereza a fost brusc trezită de un șoc, un zgomot suficient de puternic care dădea impresia unei pietre lovind geamul rulotei. Ea s-a trezit, foarte surprinsă că un copil din împrejurimi ar fi putut să fie la o oră așa de matinală afară. S-a uitat și nu era nimeni. Nici un semn pe geam, nici o urmă de

piatră. Totuși acest zgomot evoca foarte bine șocul unui obiect dur cu sticla. Maria Tereza s-a culcat din nou.

Deci în același moment, la ora șase dimineața, dar la Marsilia iluzionistul Doryan își încheiase toaleta de dimineață și se pregătea să ia un tren pentru a se duce la Tolouse la Maria Tereza și la soțul acesteia. Un zgomot neașteptat, un șoc, l-a făcut să se întoarcă: un cadru, un mic tablou agățat de perete tocmai căzuse pe parchet. Doryan a rămas uimit, dar nu a a mai stat pe loc căci era în întârziere și trebuia să ia trenul.

Să ne reîntoarcem la Tolouse, două ore mai târziu. O telegramă tocmai o anunța pe Maria Tereza că tatăl său se simte foarte rău. Zdruncinată, tânăra femeie, și-a lăsat soțul să pregătească spectacolul și a luat fără să întârzie drumul Marsiliei unde, l-a sosirea sa, ca și-a găsit mama,, rudele și amicii, zdrobiți de durere: "profesorul" Horitz încetase din viață în chiar acea dimineață, la ora șase! Nedorind și neîndrăznind să anunțe această tristă veste prin telegramă, doamna Horitz se mărginise să menționeze în ea doar cuvintele: "Tata se simte foarte rău".

În acea dimineață, după plecarea soției sale, Avon Horitz, ginerele, și-a pregătit cafeaua în rulotă și a constatat, deschizând bufetul, că una dintre etajere era acoperită cu granule de sticlă: fără îndoială că un pahar se spărsese datorită unui șoc fără ca Maria Tereza să observe! Explicația a ieșit la suprafață mult mai târziu, la reîntoarcerea Mariei Tereza. Acest pahar care se spărsese inexplicabil, aparținuse doamnei Horitz, mama, care îl adusese cu ea, obișnuită cum era ("Eu sunt un pic maniacă", mi-a mărturisit ea) să bea întotdeauna cafeaua în acest pahar Pyrex, pe care ulterior ea îl uitase în rulota fiicei sale.

Zgomotul sec, auzit la ora șase dimineața, fusese produs de explozia acestui pahar, acum transformat în granule și nu, cum crezuse ea inițial, de o piatră lovind geamul ferestrei rulotei. Aici, de asemenea, era vorba de un "semn" care ca și în cazul tabloului înrămat de la Doryan se prăbușise în chiar clipa în care Horitz își dădea ultima suflare!

Manifestările postume -s-au mai exact cele ce însoțesc decesul, similare celor descrise mai înainte sunt bine cunoscute și ar trebui

să ai sufletul impasibil și spiritul obtuz pentru a le respinge în bloc!

Mult mai târziu, noi o întâlnim pe Maria Tereza și pe soțul său în rulota lor, la Cannes, unde doamna Horitz este venită în vizită. În acea zi, domnul Honnorat, un prieten de familie, ia masa împreună cu ei, în mica încăpere a vehiculului pe roți. Alături, era o bucătărioară pe masa căreia se afla o sticlă de apă minerală; era sticla de apă minerală a doamnei Horitz. După masă, domnul Honnorat îi sfătuiește cu fermitate ca în apropierea sărbătorilor să monteze un spectacol de iluzionism. Avon Horitz evită să se angajeze căci o astfel de acțiune cere capital, materiale care trebuiesc fabricate și deci muncitori, lucrători, etc. Domnul Honnorat, vechi prieten al "profesorului" Horitz respinge toate aceste obiecțiuni și promite tânărului cuplu ajutorul și furnizarea materialelor, și a muncitorilor din propria sa întreprindere. Maria Tereza și soțul său se întreabă și ezită să accepte această ofertă generoasă când, brusc, din bucătărie s-a auzit un straniu zgomot de apă.

Maria Tereza s-a dus în chicinetă și a rămas blocată: sticla de apă minerală, deși stătea în picioare, își vărsa conținutul pe masă. O bucățică de sticlă, aproape rotundă, se detașase, inexplicabil, din miljocul sticlei și lichidul se scurgea gâlgâind. Tulburată și apoi înseninată, tânăra femeie a revenit lângă invitat:

- Suntem de acord, domnule Honnorat, noi acceptăm oferta dumneavoastră atât de interesantă: tatăl meu tocmai m-a făcut să aflu că această acțiune va fi o reușită!

Și a fost o reușită: "semnul" (direct și totdeauna legat de un obiect de sticlă la această familie) nu mințise. Mai târziu, din nou, dar la Marsilia, chiar în casa doamnei Horitz, o nouă manifestare: o sticlă de apă de colonie, cumpărată cu o oră mai devreme, s-a spart de la sine. Tulburată, doamna Horitz se întreba cum trebuie să interpreteze acest semn de la soțul său dispărut. Este acesta anunțul unei știri funeste? În cursul după-amiezei, ea s-a dus la o verișoară care deținea pe atunci un bar, în strada Toulon. Puțin după aceea, o prietenă a intrat în acest bar și a anunțat-o pe doamna Horitz:

- În această dimineață, eram la cimitirul Saint-Pierre. Trecând prin fața mormântului lui Aime ("profesorul" Horitz), am avut surpriza să văd o vază cu flori spărgându-se brusc.

Exact la aceeași oră când, la doamna Horitz, se spărgea sticla cu apă de Colonie!

Aceste semne și indicii sunt frecvente în viață dar, în general, noi nu le dăm nici o atenție, numai repetarea și constanța lor ne permite să le luăm în seamă și să ne punem întrebări, să stabilim o paralelă între manifestările lor și anunțarea unui eveniment legat de un părinte, de un apropiat sau de o persoană decedată.

Rulota malefică

Punerea în undă a "Sicriului blestemat al profesorului Horitz" (difuzată la 18 ianuarie 1972, în cadrul emisiunii de radio *Întâlniri cu straniul*) mi-a adus o scrisoare interesantă de la o radioascultătoare (doamna V.J. d'Auriol, Bouches-du-Rhone) relatându-mi o aventură singulară survenită odinioară bunicii sale. Am făcut o vizită acestei bătrâne doamne (în vârstă de 74 ani în 1972), care mi-a povestit o istorie pe care o repetase adesea fiicei și, mai târziu, nepoatei sale (doamnei V.J.) citată mai sus.

În timpul primului război mondial, eroina acestei povestiri trăia în Spania. La vârsta de 16 ani, ea s-a căsătorit cu un căpitan Reguera, supranumit Buffalo Bill, un bărbat solid de 40 de ani care juca în trupa circului Amar. Căpitanul Reguera era un iscusit aruncător de cuțite, care a făcut din tânara sa soție -care a luat atunci numele de Miss Florinda- partenera sa. Cuplul a urmat circul într-o rulotă "din alte timpuri" și care era foarte puțin confortabilă. Astfel, atunci când un actor de bâlci i-a propus lui Reguera să-i vândă propria sa rulotă, mult mai modernă și la un preț derizoriu, aruncătorul nostru de cuțite s-a folosit de ocazia ivită și s-a instalat cu soția sa și cei doi copii în ea.

În voia periplului său, circul Amar a ajuns în Franța. Din acest moment sănătatea Florindei s-a deteriorat puțin câte puțin: s-a vorbit despre o hemoragie (metrită) asociată cu o tulburare pe care medicii nu au reușit să o diagnosticheze. Într-o noapte, Florinda a văzut ieșind dintr-un dulap din peretele rulotei o tânără femeie cu păr blond lăsat în jos, purtând un fel de voal sau cămașă de noapte. Apariția, fluturând un pumnal în mână, se îndrepta către patul Florindei. Aceasta din urmă a tras un strigăt de spaimă, și, în celălalt pat soțul s-a trezit dintr-un salt și a aprins liniștit lampa cu petrol. Florinda, agitată, i-a explicat ceea ce tocmai văzuse. Căpitanul Reguera s-a străduit să o liniștească argumentând că acel dulap -a cărei ușă era închisă- nu ar fi putut să adăpostească nimic altceva, umplut cum era cu lenjerie. Nu putea să fie vorba decât de un vis rău, de un coșmar.

Patru sau cinci zile mai târziu, în noapte Florinda s-a trezit brusc auzind din nou deschizându-se ușa dulapului: încă o dată, aceeași tânără femeie cu părul lung și blond ieșea, înarmată cu un cuțit! Florinda a rămas un moment paralizată, întrebându-se dacă este ea s-au soțul ei ținta atacului acestei necunoscute. Neglijând patul căpitanului Reguera, apariția s-a îndreptat drept spre Florinda care a început să urle. Trezit de aceste strigăte, soțul a aprins în grabă un chibrit și și-a găsit soția palidă și înspăimântată... dar nici o urmă de fantomă. El a liniștit-o repetându-i că fusese iarăși victima aceluiași coșmar, arătându-i dulapul nevinovat cu încărcate de lenjerie.

A mai trecut un timp; Florinda slăbea, incapabilă să se ocupe de copii și să servească drept parteneră soțului său. În final, copiii au fost încredințați bunicii și Florinda, deși cu o sănătate zdruncinată, a putut să-și reia reprezentațiile la circ.

Totuși, în fiecare seară, în momentul culcării, anxietatea o tortura: ea se temea de reîntoarcerea apariției. Într-o noapte, înduioșat de teama morbidă care o distrugea pe soția sa, căpitanul Reguera, pentru a o liniști, a bătut cu grijă în cuie solide ușa dulapului. Astfel, "reaua femeie" nu va putea să mai iasă.

- Privește, a precizat el, chiar și un om zdravăn ar fi incapabil să deschidă dulapul. Tu poți să dormi liniștită. Asigurarea sa nu

era decât o respectabilă minciună căci Reguera se întreba dacă nefericita sa soție care se prăpădea, victimă a unei tulburări necunoscute, nu era pe deasupra pe cale să-și piardă rațiunea.

În miezul nopții, un strigăt de teroare l-a trezit. El a aprins lumânarea, s-a apropiat de soția sa care, cu o voce întreruptă de sughițuri, și-a repetat povestea. Necunoscuta cu părul lung a revenit, ieșind din dulap înarmată cu un pumnal pe care l-a agitat în aer spre ea. Obosit peste măsură, Reguera a îmbrățișat-o peste umeri pe Florinda, și a forțat-o să se apropie de dulap:

- Uite, privește ușa pe care o condamni, privește cuiele care...

El și-a lăsat fraza în aer și manifestându-se într-un spasm violent, nevenindu-i să-și creadă ochilor, găsi cuiele smulse și ușa întredeschisă!

Și robustul și rationalul căpitan Reguera a început să-și pună de atunci întrebări. Nimeni n-ar fi putut să smulgă aceste cuie fără să facă zgomot, fără să-l trezească pe el, care, până acum, nu crezuse o vorbă din această dramatică poveste care o conducea lent dar sigur pe soția sa către mormânt, căci ultimul medic consultat îi mărturisise neputința sa în fața acestei tulburări necunoscute. Practicianul lui estima că nefericita mai avea de trăit doar câteva luni.

Descumpănit, Reguera nu luase în serios acest verdict teribil și, în această noapte, în fața acestui inexplicabil fenomen, încercând să calmeze teroarea de care fusese cuprinsă Florinda, el a rămas pe gânduri. Își rememora descrierea acestei apariții înspăimântătoare, precizându-și de fiecare dată câte un detaliu. Și, puțin câte puțin, o idee -absurdă la prima vedere- și-a croit drum în mintea sa. Această descriere părea să semene bine, punct cu punct, cu imaginea primei sale soții! Prima sa soție, pe care Florinda nu o văzuse niciodată, care nu putea deci să fie influențată de amintirea chipului ei. Era oare posibil ca fosta doamnă Reguera să fi exersat -sau să facă să acționeze- un farmec de ură contra rivalei sale?

Un farmec care s-a manifestat imediat după cumpărarea rulotei? I se trage, așadar, de la această rulotă al cărei proprietar

se descotorosise la un preț derizoriu? Dar acest proprietar era un om cinstit, incapabil să se amestece într-o afacere atât de murdară de farmece, de vrăjitorie. Dacă reținem ipoteza farmecului, am putea admite că fosta soție a lui Reguera (sau un complice) a ascuns un farmec un obiect nefast, malefic în această rulotă?

Căpitanul Reguera s-a mărginit să constate faptele, și a decis pe loc să se debaraseze imediat de această rulotă malefică... pe care a vândut-o la rândul său pe un preț de nimic!

Mișcat de nenorocirea acestui cuplu, directorul circului le-a cumpărat o rulotă nouă și niciodată strania și neliniștitoarea apariție nu s-a mai manifestat. Plăpânda Miss Florinda, condamnată la o moarte rapidă, și-a redobândit curând forțele contrazicând astfel opinia Facultății de Medicină, și a putut din nou să-și aducă copiii, să se ocupe de ei, jucând, seara drept țintă vie, schițată dintr-o aruncătură de pumnalelor lansate cu o mână sigură de căpitanul Reguera numit Buffalo Bill!

"Debila" Miss Florinda, care mi-a raportat această stranie aventură avea, repet, 74 de ani (în 1972) și se ținea bine; piciorul bun, ochiul bun în prezența doamnei V.J., nepoata sa, ea nu a avut nici o dificultate în a-mi acorda mărturia sa. Din nefericire, nici ea și nici soțul său nu s-au preocupat să știe ce se întâmplase cu cumpărătorul rulotei lor, și nici dacă acesta a suferit, la rândul său, farmecele care le-au stricat aproape patru ani din viața lor.

Un alt caz de fermecare, mult mai dramatic -cel puțin în ceea ce privește durata sa- mi-a fost povestit de doamna F.A. născută într-un mic sat din pampasul argentinian, la 800 kilometri distanță de Buenos Aires.

În urmă cu 60 de ani, părinții acestei doamne (s-o numim France Bizot), învățători în acest mic sat argentinian au fost martorii faptelor pe care le vom relata. În această localitate, unde toți oamenii se cunoșteau între ei, trăia o familie italiană foarte stimată: Belmonti (pseudonim), care avea mai multe fiice, dintre care Laura, era o brunetă de 18 ani, fermecătoare. Belmonti avea drept vecini o familie de țigani pe care noi o numim Alvarez.

Băiatul familiei Alvarez, Pedro, un tânăr puțin recomandabil, s-a îndrăgostit de Laura și a cerut-o în căsătorie prin mama sa. Familia Belmonti și Laura însăși, deloc încântate de această cerere, au respins-o în cel mai politicos mod posibil argumetând că Laura, cu o sănătate fragilă, era încă prea tânără pentru a se gândi la căsătorie.

Pedro a avut, evident, o mare ciudă, și ceva timp după aceasta, mama tânărului a întâlnit-o pe Laura. Oftând din rărunchi, i-a adresat următoarele cuvinte:

- Noi vom părăsi acest sat; totuși n-aș dori ca să rămânem certați. Nu vrei să te căsătorești cu băiatul meu? Mare pagubă, să nu mai vorbim, dar vino totuși mâine după-amiază să iei o cafea la noi și vom rămâne prieteni.

Întoarsă acasă, Laura a vorbit despre această discuție mamei sale și a mărturisit că nu ține deloc să răspundă acestei invitații. Mama ei a aprobat-o:

- Ca să nu iasă vorbe, voi merge în locul tău și te voi scuza pretextând că tu ai o migrenă.

Așa a făcut; doamna Belmonti și doamna Alvarez au vorbit amical o parte din după-amiază și apoi, reîntoarsă acasă, mama Laurei a declarat fiicei sale:

- Ai făcut bine că nu te-ai dus la țigani. Cafeaua era infectă și am băut-o doar din politețe!

În timpul nopții, doamna Belmonti s-a plâns de violente dureri de cap și, către dimineață, când a sosit medicul, el a găsit-o într-o stare de letargie. Dezarmat, neajungând să afle cu precizie originea tulburării, el a preferat să aștepte, să-i urmărească evoluția acesteia. Zilele au trecut și, neconstatând nici o ameliorare, medicul a cerut opinia unui confrate din Capitală, care a trebuit să-și mărturisească incompetența.

Atinsă de nenorocirea acestei familii, doamna Bizot, învățătoarea, a scris la Facultatea de Medicină din Buenos Aires pentru a semnala acest caz și, puțin după aceea diverși specialiști s-au perindat pe la căpătâiul bolnavei căreia, din nefericire, nu i-au putut aduce nici o alinare: doamna Belmonti rămânea scufundată în letargie. Dar o letargie stranie și foarte particulară (în 1972): "Îmi amintesc că am văzut pe această femeie culcată în patul său, palidă, cu ochii închiși, mișcând constant capul de la stânga la dreapta, inconștientă, ceea ce m-a impresionat deosebit."

Da, această letargie era cu adevărat stranie... A hrăni această nefericită era un lucru extrem de dificil și într-o zi, la începutul maladiei, Laura a lăsat pe noptieră farfuria cu hrană și s-a dus să plângă în bucătărie, chinuită de supărare și disperare. După un timp ea s-a reîntors la căpătâiul mamei sale și a constatat atunci uluită, că farfuria era goală! În patul său doamna Belmonti, mereu inconștientă își mișca capul lăsând să iasă un geamăt surd. Neânțelegând cum ar fi putut mama sa, în starea sa, să se așeze în pat, să ia farfuria, să mănânce hrana și să pună farfuria pe noptieră, Laura, împietrită, i-a comunicat toate acestea tatălui său.

Amândoi au decis atunci să încerce o experiență. Venind seara, ei au depus mâncarea pe noptieră, s-au retras, au închis încet ușa și s-au prefăcut că coboară la parter. Pe vârfurile degetelor, ei au revenit lângă ușă și Laura și-a lipit ochii de gaura cheii. În acest moment, în patul său, doamna Belmonti a început să se agite, și să strige cu voce răgușită din care răzbătea furia...

Tatăl și fiica, stupefiați, neliniștiți s-au decis să coboare, lăsând să se scurgă peste o oră de așteptare plictisitoare. Apoi au urcat

din nou în cameră. Au deschis ușa: doamna Belmonti era culcată inconștientă, legănându-și capul și bolborosind aceleași geamăte surde. Dar mâncarea nu mai era acolo! În plus, ei au constatat că bolnava își făcuse toaleta și se culcase din nou!

A doua zi, domnul Belmonti a luat un burghiu și în cea mai mare liniște posibilă, a făcut două găuri în peretele camerei în timp ce soția sa se odihnea, cu Laura și surorile ei la căpătâiul său.

A venit și ora mesei. A fost lăsată farfuria pe noptieră și doamna Belmonti a rămas singură, inconștientă.

Fără să facă nici un zgomot, Laura și tatăl său și-au lipit ochii de găurile practicate în perete. În chiar acel moment bolnava a început să urle, să se agite în patul său de durere. În nici un mod ca n-ar fi putut să vadă s-au să audă pe cei care o spionau, și totuși ea le percepuse prezența. Adesea, experiența a fost reluată, și de fiecare dată când doamna Belmonti se simțea observată ea urla și îi făcea să se îndepărteze în grabă pe soțul său și pe copii copleșiți de durere. Când aceștia reveneau în încăpere, după una s-au două ore, bolnava (din nou în stare de letargie) își mâncase hrana și își făcuse toaleta...

Specialiștii au revenit, au examinat-o pe doamna Belmonti, încă o dată ei și-au mărturisit incompetența, uluiți să afle de straniul comportament al acestei femei care, în momentul mesei dar numai la adăpost de privirile indiscrete, ieșea din inconștiență pentru a se hrăni și a se ocupa de toaleta sa înainte de a se reculca și a-și repierde atunci simțurile!

Acest calvar a durat 15 ani! 15 ani în timpul cărora fetele familiei Belmonti și-au întemeiat propriul lor cămin, s-au instalat cu soții lor, apoi cu mica lor familie în alte case din sat. Numai Laura a refuzat să se căsătorească, strivită de tristețe și înțelegând că teribilul farmec a cărei victimă fusese mama sa, îi era, de fapt, destinat ei . Dacă ea s-ar fi dus la familia Alvarez pentru a bea cafeaua "prieteniei", atunci ar fi primit ea blestemul gitanilor și nu mama sa.

Așa au trecut 15 ani de chin și suferințe, în cursul cărora Laura s-a devotat, rămânând constant pe lângă mama sa, schițând rar

câte un surâs șters la gânguritul numeroșilor săi nepoți și nepoate care crescând, veneau adesea să o vadă pe bunica bolnavă, inconștientă și care de fapt, nu-i cunoștea și nu putea să-i vadă.

Într-o noapte, în cursul unei furtuni danubiene, domnul Belmonti și Laura au fost treziți bruse de strigăte, de exclamații provenind din camera bolnavei:

- Veniți! Veniți repede! Plouă în patul meu!

Cu glasul încărcăt de emoție, ezitând să admită că s-ar putea să fie victime ale unei halucinații auditive, ambii s-au precipitat în cameră și au rămas un moment încremeniți de uimire: doamna Belmonti era în picioare, tunând și fulgerând împotriva furtunii, contra acelei fisuri din plafon pe unde se scurgea un fir de apă!

Ne imaginăm lacrimile de bucurie, și violenta emoție care îi sugruma pe tată și pe fiică în fața acestei veritabile reînvieri. Domnul Belmonti, surprins, a fugit la fetele și la ginerii săi, i-a trezit, i-a anunțat de uimitoarea veste și i-a dus lângă bolnavă, așezată în patul său și care plângea și ea de asemenea bucurie, îmbrățișându-i.

Și a fost o mare uimire pentru fiicele familiei Belmonti să audă că mama lor îi chema pe fiecare din soții lor pe numele lor. Ea știa că acesta este Louis, că acela este Renato și că celălalt este Miguel!

- Repede, fetele mele! surâse doamna Belmonti, mergeți și căutații pe copiii voștri, treziții, aduceții să-i îmbrățișez! Și mai ales, nu-mi spuneți numele lor: eu le cunosc, eu voi ști să-i numesc fără greșeală, veți vedea!

Și ei au aflat, cu adevarăt, că Nonna (bunica) îi cunoștea perfect pe nepoți pe numele lor: nepoții pe care ea nu-i văzuse conștient niciodată! Teribila sa maladie, fruct al unei mârșave fermecării îi conferise anumite facultăți parapsihologice!

Dar să-i dăm cuvântul doamnei France Bizot, care-și sfârșește astfel povestirea sa:

- A doua zi -aveam pe atunci zece ani- Laura a venit la noi acasă să anunțe știrea și să-i spună mamei mele: doamna Bizot, vă cheamă mama mea. Ea vrea să vă mulțumească că v-ați ocupat de ea și că ați venit adesea să o vedeți. Era prima oară, continuă

doamna France Bizot, că o vedeam pe această femeie în picioare, vorbind amabil și fără să pară că ar fi fost căzută în stare de inconștiență atât de mult timp. De exemplu, ea nu-și amintea absolut deloc cum mânca, cum își făcea toaleta și n-a știut vreodată s-o spună după aceea. Deși nu mă cunoștea, pentru că mă născusem în timpul maladiei sale, ea m-a chemat pe nume și mi-a zis: tu ai zece ani, France, aceeași vârstă ca nepoata mea Emilia și știu că-ți place să vii să te joci cu ea. Într-o zi, din întâmplare, s-a aflat că gitana, mama băiatului respins, murise chiar în noaptea în care doamna Belmonti își reluase cunoștința, în cursul acelei furtuni!

Natural, scepticii vor gândi astfel: în timpul lungii sale maladii și a inconștientei sale, doamna Belmonti fusese adesea vizitată de nepoții săi. Nu trebuie deloc să ne îndoim că au existat mai multe ocazii, când fiicele și tinerii săi au putut să pronunțe numele acestor micuți. Subconștientul doamnei Belmont le-a înregistrat, pentru a le restitui, cincisprezece ani mai târziu, atunci când ea și-a reluat cunoștința. Și "întâmplarea" a vrut ca ea să nu se înșele de loc, atribuindu-i corect fiecăruia numele care îi revenea.

Cât despre specialiștii din Buenos Aires, aceștia erau incompetenți pentru că ei nu au ajuns niciodată să diagnosticheze maladia imaginară a acestei "simulatoare", care, râzând pe sub mustăți, simula letargia, pentru, ca imediat după plecarea apropiaților săi, să mănânce liniștită și să-și facă după aceea toaleta înainte de a se reașeza în pat, pentru a-și continua "comedia".

Este adevărat că în acest sat retras din Argentina, distracțiile trebuie să fi fost destul de rare. Atunci, această mamă poznașă devine cât se poate de scuzabilă dacă s-a distrat cum a putut!

Faptul că gitana murise chiar în momentul în care doamna Belmonti "s-a prefăcut" că-și reia cunoștința, aceasta depinde de zeul întâmplare, care, după cum bbine este cunoscut, este complicele îndatorat necesității!

Dintr-un articol publicat în data de 9 octombrie 1961 de către săptămânalul *La Presse Magazine* extragem acest pasaj:

"Scriitorul francez Jean Perrigault, autorul mai multor lucrări științifice a povestit (în cartea sa *Magia la Negri*) cum a văzut "uciderea la distanță" a dușmanului unui colonist alb. Acesta din urmă, în dorința de a se răzbuna, plătise un vrăjitor, numit Dzo, pentru ca el să execute pe omul care locuia la sute de kilometri depărtare de acel loc.

"Odată târgul acceptat, Dzo a ridicat un rug în piața satului și, cu ajutorul populației, a organizat o ceremonie magică, unde au alternat dansurile și cantațiile. Pe cer, o lună roșiatică ajungea la apogeul traiectoriei sale. Aerul nopții era îmbibat de mirosurile respingătoare datorate plantelor care ardeau și unguentelor cu care se dăduseră pe corp participanții. La un moment dat, patru negri au avansat către Dzo, purtând un țap care încerca să se eliberreze zbătându-se. A fost întins pe piatra de sacrificiu, după care vrăjitorul l-a calmat cu câteva pase. Lângă acest altar funebru, un drum larg pavat cu gresie. Cu un gest, vrăjitorul a invitat pe Albul care dorea să se răzbune, să vină alături de el. Împreună, ei au ridicat o piatră grea și au ținut-o cu cu brațele întinse, în timp ce tam-tamul făcea să se audă un ritm de patru note. Multă vreme, cei doi oameni au rămas în această poziție. Albul era palid ca un mort. În sfârșit cei doi au lăsat piatra să cadă și aceasta a zdrobit capul țapului.

"Fără nici cea mai mică intervenție, rugul, care ardea trosnind cu doar câteva secunde în urmă, s-a stins. Un ultim reflex i-a permis lui Jean Perico să noteze ora: 2 și 24 de minute.

"- Dușmanul tău este mort, a zis Dzo către Albul care comandase ceremonia.

"Cu adevărat, chiar în acea noapte, un anumit M. X. care în ajun era încă plin de sănătate, murise către ora 2,30 la reședința sa îndepărtată: ziarul care apărea în acea colonie vorbea despre o "fulgerătoare congestie cerebrală". Omul care ceruse serviciul

vrăjitorului a murit de altfel și el, la vânătoare, câteva zile mai târziu. Întâmplare? Coincidență? Justiție imanentă? "

De ce să nu numim lucrurile pe numele lor și să invocăm aici faimosul "șoc invers" care lovește negreșit pe cei ce se dedau practicilor de invocare a spiritelor morților, magiei negre, vrăjitoriei, în scopul farmecelor de ură și de moarte, efectele de bumerang datorate practicilor lor?

Puterea rugăciunii

Într-o serată petrecută la niște prieteni, unul dintre invitați, căpitan de cursă lungă, pe care noi îl numim François, ne-a povestit că fiind copil, el locuia cu bunica sa la țară. Această doamnă, foarte pioasă, sfârșise prin a-i împărtăși credința sa și băiețelului, în vârstă de șase sau șapte ani, care o însoțea adesea la biserică.

Într-o zi, a fost anunțat un incendiu violent, în împrejurimi, aproape de sat, care i-a umplut de groază pe bunică și pe nepoțelul său. Căpițele de paie, grămezi întregi de lemne erau prada flăcărilor.

- Repede, François, să ne rugăm! Să ne rugăm ca să se oprească incendiul...

Micuțul, foarte emoționat, a căzut în genunchi și a început să se roage cu toată fervoarea de care era el capabil... și aproape imediat, flăcările au dispărut, incendiul s-a oprit!

François, aproape deloc uimit, și-a făcut semnul crucii, mulțumind lui Dumnezeu că i-a împlinit rugămintea. Căci, în sufletul lui de copil, din moment ce se rugase din toate forțele sale, i se părea normal să fi fost ascultat!

Acesta a fost singurul "miracol" săvârșit vreodată de François care, devenit adult, abandonase credința sa simplă și naivă pentru a opta pentru o credință destul de "anemică", el mărturisind că nu poate să explice cum rugăciunea sa a putut să exercite o influență asupra acestui sinistru.

În ziua în care parapsihologia va străpunge nenumăratele secrete ale psihicului uman și va releva puterile fantasice îngropate în câmpul biopsihic al anumitor indivizi, poate că atunci vom putea să înțelegem cum aceste talente sălbatice (wild talents - după cum spunea Charles Fort) se pot exercita.

Trompetele de argint ale lui Tutankamon

Blestemul faraonilor a făcut să curgă deja multă cerneală și nimic nu ne interzice să gândim că lucrurile vor merge altfel în viitor. Prin milenii, bariera magică continuă să facă victime și îl trimit pe cititor la cartea prietenului meu Guy Tarade, intitulată "Dosarele straniului" (pag. 229-232) și apărută la Ed. Robert Laffont care ne vorbește despre una dintre ultimile victime ale răzbunării faraonilor.

Vreau totuși să povestesc un episod destul de puțin cunoscut, sau uitat, direct legat de acest straniu blestem care a făcut atâtea victime.

În iulie 1939, autoritățile din Cairo au pregătit un proiect pentru a celebra cu fast începutul noului an musulman. În acest scop, stația de radio-emisie Cairo a avut o idee neobișnuit de originală: de ce să nu ne servim de trompetele de război ale lui Tutankhamon (al cărui mormânt fusese descoperit în 1922 de către Howard Carter și Lord Carnavon) pentru a marca trecerea

de la un an la altul? Grație microfonului de la stația de radio-emisie, sunetele trompetei se vor auzi în tot Egiptul. Și pentru a da consistență acestui lucru, se prevăzuse ca transmisia în direct să aibă loc de la mormântul aceluiași faraon, aflat în Valea Regilor.

În acea zi, Muzeul de Antichități din Cairo, a fost solicitat oficial și a împrumutat cele două trompete. O caravană (motorizată, desigur), compusă din tehnicieni, jurnaliști și comentatori, a fost repartizată în două camioane și a pornit la drum. Doi muzicieni din garda regală făceau parte din mica trupă care părea foarte bine dispusă.

Trebuie să subliniem detaliile, anume că nimeni, absolut nimeni dintre cei care formau acest convoi nu cunoștea originea acestor trompete, împrumutul fiind obiectul unor tranzacții discret de Stația de radio-emisie din Cairo pe lângă direcția muzeului de antichități. Cheia acestei transmisii nu trebuia să fie făcută publică decât după emisiune.

Cele două camioane s-au deplasat deci liniștite când, la câțiva kilometri de Cairo, primul vehicul a călcat un felah (un țăran egiptean), care și-a dat imediat sufletul. Convoiul, ascultând de imperativele orarului, a trebuit să-și continue drumul. Un sfert de oră mai târziu, al doilea camion s-a răsturnat într-o râpă. Bilanț: un șofer și un tehnician uciși.

Trei morți de la plecare; aceasta justifică faptul că ambianța de veselie inițială a cedat locul unei anumite triste ți. Dar ce să faci, în fața voinței lui Allah? Și s-a continuat drumul, căci trebuia în mod imperativ să se intre în emisie la ora programată. După ce cu multe greutăți camionul a fost readus pe șosea, caravana s-a pus în mișcare și a ajuns la locul de destinație, în Valea Regilor, cu o întârziere cu puțin peste o oră dar fără să fi înregistrat alte incidente.

Tehnicienii și-au desfășurat echipamentele; circuitele au fost conectate, și legătura stabilită cu centrul emițător din Cairo.

Prezentatorul a anunțat pe post anul nou și a făcut un gest în direcția regiei, dând locul celor doi trompetiști din garda regală. Primul, după un surâs de mândrie, și-a pus trompeta în fața

microfonului și... a căzut dintr-o dată înainte să fi putut scoate vreun sunet!

Faptul a produs o încremenire de spaimă, dar tehnicienii, înnebuniți de această "gafă" involuntară, și-au făcut datoria pentru a salva emisiunea și, prin gesturi disperate, l-au făcut să înțeleagă pe al doilea trompetist din garda regală că trebuie să urmeze. Emoționat de moartea subită a colegului său, el își luă avânt, tuși și-și umflă pieptul, ducându-și mușchiul trompetei la buze. Dar vai, în ciuda eforturilor sale, nu s-a întâmplat nimic strălucitor: din trompetă ieșea un gâlgâit lugubru care semăna cu un geamăt de disperare. După un alt efect, la fel de infructuos, trompetistul din garda regală a încercat trompeta necăjitului său coleg, dar fără rezultat: nici un sunet nu a ieșit. Înnebuniți, tehnicienii s-au grăbit să pună un disc în timp ce trompetistul din garda regală cobora treptele monumentului funerar pentru ca, subit, să se împleticească și să-și rupă un picior.

Întâmplare... ori necesitate? Coincidențe nefericite? Moartea primului trompetist din garda regală a fost cauzată de o ruptură de nerv, așa cum a fost stabilit ulterior? De acord.

Dar nu putem deloc să invocăm autosugestia pentru a explica această moarte și accidentul de gradul doi! Trebuie, în sfârșit, să ne reamintim că în afară de conducerea stației de radio Cairo și de aceea a muzeului, nimeni nu știa că cele două trompete proveneau din mormântul lui Tutankhamon și făceau parte din comoara rămasă lângă mumie timp de mai mult de 30 de secole! Și aceste trompete, cu grijă controlate de experți înainte de plecarea convoiului, erau atunci în perfectă stare de funcționare. Țipătul macabru care a fost emis, în timpul emisiunii în direct, a provocat o tulburare stranie tuturor ascultătorilor din acel moment.

Nimeni nu ne poate explica rațional această furie neagră, nici sunetele funebre ieșite din una dintre trompetele sacre. Ezoteriștii văd în toate acestea o prevestire funestă cu atât mai alarmantă cu cât ea provenea dintr-o trompetă de război.

Noi suntem, reamintim, în iunie 1939 și, câteva luni mai târziu, infernul s-a declanșat cu cel de-al doilea război mondial...

Departe de mine ideea de a trage o concluzie din aceaste coincidențe. Totuși, dacă eliminăm o anumită legătură sau relație între sunetul funebru al trompetei de război și izbucnirea conflictului mondial, ne este, credem, totuși permis să adăugăm la această "serie neagră" -morțile în lanț survenite după această tragică emisiune radio- la posibile efecte ale blestemului faraonului prin timp...

Să ne amintim acum un extras din formula de blestem grafată pe basoreliefurile din valea Nilului:

"(...) Nimicită să fie mâna care se ridica contra formei-mele. Nimiciți să fie cei care atacă numele meu, însemnele mele, imaginile duhului meu și sediul meu (...). Ei vor cădea în rugul cu cărbuni aprinși ai tatălui meu Amon. O nenorocire repede va sosi."

Desigur, această parte a formulei de blestem va fi repetată de către spiritele raționale care vor face haz de credulitatea noastră.

Foarte bine, domnilor, în acest caz, de ce -cu titlu de experiență- nu mergeți să sfidați public blestemul multimilenar? De ce, siguri de "solidul bun-simț" al cartezianismului și raționalismului dumneavoastră, nu mergeți în Valea Regilor, la mormântul -violat- al lui Tutankhamon pentru a vă deda unor glume de blasfemie față de dublul (kha) faraonului?

Convocați presa, aruncați sfidarea și plecați pentru a o pune în execuție. Dar pentru că sunteți siguri de dumneavoastră, permiteți-mi o sugestie: faceți-vă în prealabil testamentul și puneți-mă pe mine pe lista moștenitorilor dumneavoastră!

Un dezastru sau o nenorocire va sosi repede! Nu-i așa?

CAPITOLUL III

Articolul 22542

Prin 1880, trăia la Londra celebrul clarvăzător Cheiro, pseudonim care ascunde identitatea contelui Louis Hamon. Acest clarvăzător, a primit într-o zi vizita unui londonez onorabil binecunoscut: Douglas Murray.

Imediat după ce a luat mâna clientului său, Cheiro s-a cutremurat, copleșit de o imagine fulgerătoare care-i arăta această mână ciopârțită de către o explozie. Un alt clișeu a urmat și mediumul, neliniștit, a declarat:

- După o loterie, veți câștiga un obiect pentru care veți avea aversiune și refuz. Eu văd: un sarcofag egiptean, magnific sculptat . Pentru numele lui Dumnezeu, nu atingeți acest obiect malefic! Acesta îți va aduce nenorocirea[1]!

Deși impresionat de aceste cuvinte, Douglas Murray a încercat să se liniștească și s-a străduit să uite această piază de rău augur și funestele lui prezicери.

S-a mai scurs o vreme și Murray este invitat de către amicii săi, s-a alăturat lor pentru a efectua o călătorie turistică în Egipt. Parcurgând cu prietenii săi străzile din Cairo, în căutarea unor obiecte rare, el a zărit un magazin de antichități. Dintre toate articolele expuse, unul singur a reținut cu adevărat atenția amicilor lui Murray: capacul unui sarcofag pe care era pictată masca preotesei lui Amon-Ra. Din primul moment, Murray a suferit un șoc: vederea acestei măști îi provocă o indispoziție alcătuită simultan din dezgust și teamă.

În schimb, tovarășii săi au fost fascinați de această minune contemporană faraonilor, pe care și-au disputat-o cu plăcere. Cum nici un acord nu s-a putut stabili între ei, s-a decis să se tragă la sorți! S-a înscris numele fiecăruia pe o bucată de hârtie (inclusiv cel al lui Douglas Murray) și tragerea a avut loc. Fericitul câștigător al acestei loterii improvizate a fost ... Douglas Murray. Acesta a refuzat clar și micul grup, uimit, a amestecat din nou biletele de hârtie pentru a încerca o nouă tragere... și numele lui Murray a ieșit a doua oară. Un nou refuz, din ce în ce mai neliniștit din partea omului nostru care, totuși, nu îndrăznea să devină ridicol în ochii prietenilor săi, furnizându-le adevăratul motiv al refuzului său.

Printre râsete, s-a tras la sorți pentru a treia oară... și încă o dată câștigătorul a fost Murray, care, în semn de felicitare a primit bătăi amicale pe umăr din partea tovarășilor care s-au înclinat sinceri: de trei ori soarta l-a desemnat, asta înseamnă că

---

[1] *Acest caz este relatat în săptămânalul italian* La Domenica Del Corriere *(în urmă cu 30 de ani).*

lui îi revine onoarea de a face achiziția acestei remarcabile piese. Asta este ceea ce a și făcut, străduindu-se să-și înăbușe temerile.

"Fericitul" câștigător, puțin doritor să se încurce cu acest loz, l-a expediat fără întârziere la reședința sa din Londra și s-a străduit să nu se mai gândească pentru a-și putea savura vacanța. Trei zile mai târziu, cu prietenii săi, a plecat la vânătoare... și chiulasa puștii sale a explodat, ciopârțindu-i mâna dreaptă, cea pe care clarvăzătorul Cheiro o ținuse între degetele sale reprimându-și șocul de neliniște!

Lui Murray a trebuit să i se amputeze brațul.

În călătoria de întoarcere, toți tovarășii săi au murit, loviți de o pneumonie virulentă! Corpurile lor au fost aruncate în mare, așa cum era obiceiul în acea epocă în care pachebotturile nu posedau deloc instalații frigorifice[1] .

Reîntors la Londra, tulburat de această succesiune de nenorociri, Douglas Murray a aflat cu consternare că în timpul absenței sale, afacerile îi fuseseră periclitate, ceea ce îi cauza serioase dificultăți financiare. Cu gânduri sumbre privea el acum la capacul sarcofagului ajuns la el între timp, și care, în mod sigur, era cauza acestor dezastre succesive. Una dintre prietenele sale, o literată, a luat în râs această credință superstițioasă:

- Dragul meu Doug, fii realist. Noi suntem în 1880 și nu în Evul Mediu! E vorba aici de coincidențe nefericite și nimic altceva. Acest capac de sarcofag vă neliniștește, cu această mască încântătoare a preotesei lui Amon-Ra? Dacă doriți o pot duce la mine de unde puteți veni să o luați înapoi când doriți.

Și această tânără femeie din înalta societate londoneză a luat obiectul la domiciliul său, l-a plasat la vedere în salon și... chiar în aceeași zi, mama sa, în cursul unei căderi, și-a rupt femurul. În zilele care au urmat, logodnicul și-a anulat promisiunea și dus a fost. Și cum o nenorocire nu vine niciodată singură, cei trei câini de rasă ai acestei doamne au devenit subit nebuni și au trebuit să fie uciși.

---

[1] Frigo, *în jarggon maritim desemnează camera frigorifică a serviciului sanitar de bord.*

Aflând despre această serie de catastrofe, Douglas a refuzat clar să reintre în posesia maleficului sarcofag, și îl înțelegem! Obiectul a fost deci revândut unui domn care și-a frecat mâinile de bucurie că a făcut această achiziție la un preț atât de bun. Dar nenorocire, imediat în ziua următoare, inexplicabil, toate bibelourile sale, scrumierele, vasele de cristal, de porțelan, statuetele, aflate în camera cu capacul sarcofagului au fost descoperite sparte în țăndări! Năucit, proprietarul, s-a grăbit să transporte obictul blestemat într-o cameră de la primul etaj, unde, două zile mai târziu, s-au produs stranii fenomene: ciocănituri[2] care se auzea în ziduri, fulgere luminoase, urme de lumină apăreau ici și colo, în timp ce pânzele de preț agățate de pereți erau misterios sfâșiate.

Au fost depuse plângeri contra "vandalilor" și un anchetator a venit să fotografieze locul, în particular capacul sarcofagului. Când clișeul obiectului a fost developat, fotograful a rămas încremenit de teroare în fața unei imagini halucinante, diabolice, apărute în locul sarcofagului. Nu știm ce reprezenta acea imagine dar fotograful a distrus imediat clișeul și negativul (din nefericire)...

Câteva zile mai târziu, Douglas Murray, și-a dat sufletul, lovit de o moarte subită!

Capacul sarcofagului a fost din nou vândut unei doamne, care, trebuie să precizăm că avea deja o sănătate precară; dar după această achiziție, maladia ei s-a amplificat, și cunoscând sinistra reputație a acestei piese arheologice blestemate, doamna a revândut-o în grabă unui egiptolog: A.F. Wheeler, care a făcut-o cadou la British Museum.

Blestemul a fost înlăturat astfel? În nici un caz.
În timpul transportului său, capacul a scăpat din mâinile unui angajat al muzeului și i-a rupt piciorul!

Din 1880 până în 1912 numeroase alte nenorociri din greșeală sau din rațiune, au fost atribuite efigiei preotesei Amorat. Într-o zi, un jurnalist, pe nume W.T. Stead, s-a oferit să organizeze o

---

[2] *În vocabularul parapsihologic, termenul desemnează șocurile violente în pereți și în mobilele aflate în locurile bântuite de stafii.*

ședință de exorcism la muzeu, dar autorizația i-a fost refuzată... În 14 aprilie 1912, Stead a pierit în naufragiul navei Titanic. Desigur, scepticul va argumenta că au fost aproape o mie cincisute de victime în această catastrofă. Aceasta este adevărat. Totuși, să adaugăm și această moarte la dosar, cu titlul informativ...

De atunci, capacul "mumiei fatale" este expus într-o vitrină din British Museum și inventariată sub denumirea "Articolul 22542". Nenumărați vizitatori vin să-l admire adesea cu oarecare cutremurare din cauza tristei sale reputații care însoțește această relicvă a epocii faraonice. Uneori, însă, anumiți vizitatori afișează un scepticism cum a fost acela al lui lady Harlech, mama unui ministru englez care nu a ezitat să facă o grimasă și să scoată limba la preoteasa lui Amon-Ra. Satisfăcută de glumița sa, probă a curajului său(?), lady Harlech a părăsit muzeul... și a căzut pe scară, luxându-și glezna.

O altă dată, doi tineri logodiți din Blackpool, fiind în vizită la muzeu, s-au îndoit de această ridicolă superstiție, au ridicat din umeri a dispreț, aflând că adesea, pe ascuns, oamenii veneau să depună flori pe vitrina obiectului malefic, pentru a încerca să liniștească suferințele sufletului rătăcitor, reprezentat de masca colorată.

Tânăra fată, lăudând vitejia logodnicului ei, l-a incitat să sfideze pe preoteasă, ceea ce a și făcut. Și seara, întorcându-se cu mașina la Blackpool, cei doi logodnici au fost victimele unui teribil accident în cursul căruia amândoi au fost grav răniți.

Poate fi imputată această lungă serie de nenorociri, de dezastre, de decese numai zeului Întâmplare? Poate fi aceasta doar o cascadă de coincidențe nefericite? Numai un "savant" ar îndrăzni să o afirme! Mai rezonabil, pentru că suntem conștienți de ceea ce noi încă ignorăm, eu prefer să admitem până la o nouă ordine că anumite obiecte poartă în ele o energie, o încărcătură malefică infinit mai înțelept să nu se fie "trezit" deloc! Mai ales dacă semnele și indiciile preocupante, de intrare în joc, s-au mai manifestat, constituind, prin urmare, o înlănțuire fatală ca aceasta: clarvăzătorul prin care totul a început se numea Cheiro, care

fonetic este echivalent cu Cairo, altfel zis, orașul Cairo. Cheiro l-a pus în gardă pe Douglas Murray asupra caracterului malefic al unui sarcofag egiptean, pe care el nu trebuia să-l atingă, în caz contrar, această relicvă ar fi devenit chiar sursa nenorocirii sale. Se cunoaște continuarea funestă a acestei predicții care s-a realizat la Cairo, și a precedat o lungă cascadă de nenorociri. Ne reamintim în fine, că veritabilul patronim de Cheiro, celebrul ocultist și chiromant englez, era Louis Hamon; contele Louis Hamon... și se observă similitudinea fonetică cu Amon, unul dintre cei mai mari zei ai Egiptului Antic. Frumoasă întâlnire de lucruri stranii, dacă nu chiar o "cabala" fonetică! Probabil, că savanții vor spune că de vină este tot întâmplarea...

Întâlnire cu moartea

În 1954, François Gouhaut, care trăia la nepotul său, în strada Poștei, la Puligny-Montrachet, sat din Bourgogne, avea obiceiul să se ducă în fiecare după-amiază la proprietatea sa din Grande-Rue. El revenea, într-o seară către ora 18,30 când, sosind în față la Robert Roze, el a căzut subit, trăznit parcă de o angină de piept. Acest bătrân de 84 de ani suferea de mulți ani, așa că totul pare cât se poate de banal, în această moarte subită.

Însă mai adăugăm un lucru: cu cinci ani în urmă, într-o seară cu furtună și exact în același loc, fiul bătrânului fusese omorât într-un accident de bicicletă! Nefericitul fusese asistat în ultimele sale clipe de viață de către Robert Roze... Același Roze care ieșea din casă exact în secunda când bătrânul François Gouhaut se prăbușea, mort, în locul în care își pierduse fiul cu cinci ani mai devreme.Coincidență? Fără îndoială. Sincronism? Desigur!

Să consultăm acum un articol apărut în ziarul *La Presse* din 28 septembrie 1954. În pădurea Clausthal-Zellerfeld (Germania), se instalase cu cortul o colonie de turiști care își petrecea acolo agreabilele vacanțe, până într-o zi când, un băiat de opt ani, Sigrun Krüger, a dispărut. Cercetările au permis să se descopere cadavrul băiatului care a murit spânzurat. Or, în chiar acel loc unde zăcea corpul micuțului, în 1850, și pe baza unui obicei vechi, un asasin care omorâse un pădurar fusese executat cu securea la locul crimei sale. Ucigașul se numea Wagner.

După drama care a îndoliat acest teren de camping, cercetările minuțioase au permis demascarea și arestarea asasinului băiatului. Criminalul a mărturisit că avea 24 de ani și se numea Horst Wagner, strănepotul asasinului din 1850! Îndelung interogat, ucigașul a fost incapabil să dea motivul faptei sale. Nefericitul băiat fusese strangulat, dar nu violentat; vinovatul nu fusese un obsedat sexual.

S-a făcut o anchetă asupra lui Horst Wagner, asupra părinților săi, și s-a aflat astfel că tatăl său fusese urmărit pentru proxenetism cu propria sa soție și că bunicul său fusese condamnat pentru crimă. Urcând într-o generație încă mai îndepărtată, ajungem chiar la străbunicul care, asasin al unui pădurar, sfârșise tot în locul unde descendentul său, Horst Wagner, strangulase un copil!

O frumoasă familie de asasini! Un astfel de exemplu ne îndreptățește să gândim că crima ar putea să fie ereditară, așa cum lasă să se înțeleagă teoria lui Lombroso asupra primului născut? Teză practic abandonată de criminologi, deși anumite teorii cromozomiale au fost elaborate de atunci pentru a explica tendințele criminale la indivizi purtători de astfel de gene, care ar putea fi considerate ca determinante în acest domeniu.

Dar să revenim la uciderea acestui copil de către Horst Wagner. În ipoteza în care sufletul, spiritul, energia psihică (puțin ne interesează terminologia) supraviețuiește după moarte, nu am putea să invocăm o influență a "psihismului remanent" al strămoșului ucigaș asupra spiritului (predispus, fără îndoială) al strănepotului său? De ce Horst Wagner, rătăcind aproape de

locul supliciului strămoșului său decapitat cu securea, s-a simțit, inexplicabil, împins să ucidă primul venit, care a fost nefericitul băiat?

Forțe necunoscute sunt legate de psihismul ființelor vii, dar, de asemenea, ceea ce eu numesc "psihismul remanent" al anumitor persoane decedate. Știm cât de antiștiințifică este această "ipoteză", dar, în fața unor astfel de manifestări, noi trebuie să ne supunem evidenței; în lipsa putinței de a le explica rațional astăzi, să le admitem ca parte integrantă în ceea ce ne rămâne de explicat! Această mărturie de ignoranță cauzală nu este oare preferabilă aroganței zeflemitoare a științei materialiste pentru care astfel de fenomene nici nu există?

Anumiți criminali sunt "comandați"?

În decembrie 1955, numitul Georges Lauth trăia de peste trei săptămâni într-un hotel la Beausoleil (Alpes-Maritimes). Într-o seară, către ora 20, i-a ținut patronului un discurs delirant:

- Aud voci care mă sfătuiesc să ucid! Chiar în aperitivele pe care le beau citesc aceste cuvinte: ucide, ucide, ucide! De ce aș fi obligat să o fac?

Clientul dezechilibrat a ieșit, dar a revenit un moment mai târziu în bucătăria hotelului în care se găseau proprietarul, fiica sa împreună cu logodnicul și o prietenă. Georges Lauth s-a năpustit asupra tinerei fete și a lovit-o în față. Logodnicul a sărit asupra lui dar turbatul a apucat o sticlă și l-a lovit de mai multe ori în cap pe tânăr. Ajutat de un client, hotelierul a ajuns, în fine, să-l potolească, să-l imobilizeze pe apucat, care a fost predat poliției.

După toate aparențele, este vorba aici de un caz de nebunie criminală, asimilabilă cu "demonomania externă", sindrom de

influență, unde subiectul crede că este sub stăpânirea unei forțe străine care îi orientează sentimentele și îi comandă actele. Dar putem noi, trecând de la arsenalul psihiatric să scuzăm toate cazurile de "crime gratuite" ale căror vinovați sunt incapabili să răspundă pentru ce au fost ei împinși să comită astfel de acte?

"Crima cea mai atroce a secolului"

Aceasta era manșeta ziarelor norvegiene din 1956, atunci când numita crimă a fost judecată de tribunalul din Karasjok, un târgușor pierdut în inima Laponiei. Cea mai atroce, este posibil, dar, de asemenea, și cea mai inexplicabilă, căci a fost imposibil să i se găsească vreun mobil.

Iată deci faptele. Un debil mental pe nume Trygve Petersen (27 ani), a fugit din casa părintească, rătăcind în septembrie 1955 în singurătățile umbroase din Finnmarkul central. Epuizat de oboseală și de foame, el a întâlnit patru laponi pe care i-a întrebat drumul către calea Karasjok. Ei i-au arătat drumul, dar Petersen, la capătul forțelor, a revenit asupra pașilor săi și i-a reîntâlnit sub cortul lor. Atunci a început o misterioasă tragedie: laponii l-au vânat, apoi l-au urmărit pe mai mulți kilometri, l-au lovit, de fiecare dată când cădea, cu lovituri de baston, de cuțit și de furcă! Și, au sfârșit prin a-l arunca, mort sau în agonie -nu se poate ști- într-o mlaștină. După cercetări laborioase, conduse prin furtuni de zăpadă și întunericul iernii polare, polițiștii au găsit resturile nefericitului pe care animalele sălbatice îl ciopârțiseră.

Ori, laponii sunt oamenii cei mai ospitalieri din lume! Pentru ei, orice călător este un musafir căruia i se datorează ajutor și asistență dacă s-a rătăcit. Cei patru inculpați de vârste între 24 și 50 de ani, au fost supuși unui examen psihiatric și experții au fost categorici: perfect sănătoși mental ei au masacrat pe Trygve Petersen fără nici un mobil.

Cum putem explica această sălbăticie subită la laponi, popor pașnic și care sare în ajutor? La patru indivizi și nu la unul singur? Ce "forțe exterioare" i-a îndreptat să maltrateze pe acest nefericit fără apărare, deja epuizat și înfometat?

Din lipsa posibilității de a furniza o explicație certă, avansăm o ipoteză care nu face deloc să intervină o cauză supranaturală cum ar fi, de exemplu, posesiunea demonică. Eu nu voi deschide aici dezbaterea asupra OZN-urilor, aceste "obiecte zburătoare (pretinse) neidentificate", despre care putem afirma fără cel mai mic risc de greșeală că sunt de origine extraterestră[1] .

Totuși, nu mă pot împiedica să gândesc că, la aceste ființe (venite fără îndoială din alte sisteme solare) există probabil de asemenea noțiunea binelui și a răului. Plecând de la această dualitate manicheană (antropocentrică), nu ne-am putea imagina cum anumite tipuri de extratereștri -fără să se gândească la repercursiunile acțiunilor lor- se dedau la experiențe asupra terestrilor ici și colo? Prin sugestii psihice directe -sau amplificate prin procedee care nouă ne scapă- n-ar putea ei să dicteze "cobailor" umani astfel de acte monstruase pe care aceștia nu le-ar fi primit niciodată de capul lor?

Să mai urcăm o treaptă în fantastic: poate că acești "experimentatori" ipotetici nu au poate deloc o origine extraterestră ci au o origine "extradimensională"[2] . Există ei deci într-un univers paralel în afara conținutului nostru spațio-temporal? În anumite circumstanțe, pot ei să stabilească contacte fizice cu anumiți subiecți receptivi?

Să perseverăm în urcarea către ireal: oricare ar fi originea lor, aceste ființe au oare capacitatea de a se încorpora uneori într-unul sau altul dintre indivizi, pentru a-i ghida împotriva voinței lor?

---

[1] Conform "Les soucoupes volantes viennent d'un autre monde" și "Black-out sur les soucoupes volantes" de Jimmy Guieu, reeditate recent la Vaugirard. Vezi deasemenea Aux Presses de la Cite: "Maeștrii noștri extratereștrii".

[2] Această ipoteză perfect rațională (chiar dacă ea nu explică o parte din fapte) este elaborată de către confratele și prietenul meu Jacqques Valles în trilogia: "Alte dimensiuni" (apărută și în românește la editura Zona), "Confruntări", "Revelații", publicată la Robert Laffont.

Această manieră de delict ar putea să dea socoteală pentru anumite cazuri de posesiune demoniacă, satanică?

Morți misterioase

În iunie 1955 un reporter de la *Evening News* din Delhi a luat un interviu lui Jacmohan Sigh Negi, ministru adjunct al pădurilor din guvernul indian al provinciei Uttar Pradesh. Această personalitate l-a informat de descoperirea, pe malul unui lac situat la mai mult de șase mii de metri altitudine în masivul himalayan Trisul, a sute de cadavre necunoscute. Cine erau acești nefericiți și cum au murit ei în această singurătate, este un lucru pe care îl ignorăm complet. Pădurarul șef al pădurilor din Uttar Pradesh a confirmat prezența rămășițelor pământești pe care le-a descoperit el însuși începând din 1942. El se gândește că este vorba despre călători, circulând între India și Tibet, surprinși de o avalanșă. Dar această interpretare nu stă în picioare, dacă ținem cont că aceste corpuri umane nu purtau nici o urmă de rănire, cum nu ar fi putut să se întâmple dacă ar fi fost o avalanșă de zăpadă sau de piatre.

Să fie cumva vorba aici, de asemenea, de o experiență încercată asupra pământenilor de către vizitatori veniți din spațiu? De încercarea unei raze asupra organismelor terestre? Această ipoteză ar putea să fie ca complet eronată? Cauza respectivei hecatombe ar putea să fie naturală dar imposibil de explicat? Adevărul, îngrozitor dar necunoscut, se întâlnește cu vechea credință în existența, undeva în apropierea "acoperișului lumii" a unei cetăți secrete -Agartha- unde domnește Regele Lumii drag lui René Guédon?

În februarie 1957 un scafandru cehoslovac a plonjat în Lacul Diavolului, situat în sud-estul Boemiei, pentru a căuta corpul unui student care tocmai se înecase. După multiple plonjări, sub apele lacului el a zărit nu numai chipul înecatului dar și o aliniere de soldați îmbrăcați în uniformă, o caravană de care imobile încă atelate, cai descarnați cu privire fixă! Cel mai de necrezut lucru, este că în această veritabilă "cetate a morților", cadavrele erau toate în picioare și perfect conservate!

Lacul Diavolului (atât de bine botezat!) se găsește în părțile cele mai sălbatice ale Boemiei, nu departe de frontiera germană. El este dominat de vârfuri abrupte care se ridică la mai mult de 1300 metri altitudine. Toată această regiune a fost în timpul ultimului război mondial, teatrul unor violente lupte în care un număr mare de victime au sfârșit sub apele lacului. Surprinzătoarea stare de conservare a cadavrelor se explică prin conținutul apelor al căror temperatură nu depășește niciodată 5°C și prin conținutul lor înalt în tanin și în acid carbonic.

Foarte bine; iată-ne informați asupra motivului de conservare a corpurilor. Dar nici temperatura apelor și nici compoziția lor chimică nu pot să explice faptul că oamenii și caii erau așezați în picioare. Căci, în fine, un regiment cu arme și bagaje nu se scufundă încet, liniștit, într-un lac ca printr-o întindere de ceață! Oamenii și animalele ar fi putut să se zbată, să încerce să scape înecului și să încerce să revină la malul râpos. Și în cazul (neverosimil) în care regimentul ar fi fost aruncat instantaneu în lac, am fi avut o grămadă disparată de corpuri pe care trebuia să le găsim, amestecate unele cu altele, și nu în poziția unei coloane în marș înțepenită pentru totdeauna la câțiva metri de fund! Totul pare ca și cum, brusc, numita coloană a fost paralizată, ridicată în bloc apoi scufundată cu precauție până la fundul lacului!

Este aceasta o acțiune "năzdrăvană" imputabilă extratereștrilor dotați cu arme paralizante și de degravitare cu bătaie lungă, care operau de pe o astronavă ce plana la altitudine? Această ipoteză

poate fi calificată drept rațională fiindcă nu face să intervină nici un alt factor paranormal și n-ar trebui să displacă raționaliștilor. Desigur, în materie de parapsihologie, de nenumărate ori a fost pus în evidență un fenomen denumit telekinezie, sau acțiune motrice a gândirii asupra unui obiect (în general un joc de zaruri) în mișcare. Dar în cazul de mai sus avem de-a face cu o masă reprezentată de acești oameni, de acești cai, aceste care și conținutul lor, și pare dificil să adoptăm ipoteza paranormală a acestei funcții stranii PSI. De altfel, dacă un grup care manipulează aceste fantastice puteri mentale a existat în acea epocă, oare de ce și-a limitat el experiențele doar la exemplul prezentat de noi?

Protecții oculte

Mai întâi, vom cita un caz de protecție... relativă.

Marele spiritualist care a fost Georges Barbarin a publicat aproape patruzeci de lucrări dintre care "Secretul Marii Piramide", "Enigma Marelui Sfinx" (editura J'ai Lu), "Dansul pe vulcani" (Ed. Adyar), fiind printre cele mai celebre. În "Protectorul necunoscut" (Ed. Astra), lucrare postumă, Georges Barbarin relatează cum (inconștient) a fost protejat, și ghidat pe calea pe care trebuia să o urmeze.

După teribilele incendii care au devastat Masivul Maures și alte locuri în timpul verii anului 1955, G. B. a spus vecinilor și amicilor săi din Bormes-les-Mimosas: "dacă eu sunt prezent, niciodată casele noastre nu vor arde". În cursul lunii august pădurile din Masivul Maures au luat efectiv foc și numeroase clădiri au fost reduse la cenușă, cu excepția casei lui G. B. și cele

ale prietenilor săi, în timp ce chiar vilele de prin împrejurimi au ars ca niște torțe. Protecția astfel formulată a fost dovedită: cele două case au scăpat sinistrului... Totuși, nefericitul G. B. și soția sa au murit asfixiați, dar nu arși.

Mathé Altéry, celebra cântăreață (pasionată de ezoterism, de OZN-uri, de parapsihologie), mi-a facilitat o întâlnire cu G. Barbarin. Noi trebuia să ne întâlnim. Din nefericire, cu 48 de ore mai devreme, incendiul devastator al pădurilor decisese altfel...

Cazul următor merită incontestabil calificativul de "protecție ocultă", așa cum vom putea să judecăm noi singuri.

Să prezentăm mai întâi protagoniștii, prietenii mei, Christia Sylf (romancieră ezoteristă, autoarea lucrărilor captivante: "Kobor Tigan't", "La Regne de Ta", "Marrosamo Lesage", apărute la Robert Laffont) și Kerlam, care, pictor ezoterist remarcabil, a ilustrat în special coperțile acestor romane și a realizat cele trei schițe legate de ceea ce va urma.

La 14 iulie 1968, către ora nouăsprezece, pe o vreme frumoasă, venind dinspre cătunul Hubacs, Christia Sylf și Kerlam, se îndreptau în Peugeot-ul lor 403, către Dieu Levit (Grom), situat la aproape doi kilometri. Tăcuți, și unul și altul se gândeau la anumiți maeștri, la inițiați, la necunoscuți superiori, despre care fusese vorba în cursul unei conversații cu amicii lor în cursul unei expoziții de ceramică la care tocmai asistaseră. Sylf și Kerlam, erau de fapt captivați de ezoterism, unde doctrinele spritualiste, de tradiție, de parapsihologie, și de acțiunea condusă de anumite societăți inițiatice cum ar fi "Ordinul Rozerucian", "Amore", de martiri și de alte cenacluri inițiatice lucrând la perfecționarea individului și, de aici, a civilizației noastre.

În această stare de spirit impregnată de liniște, Kerlam conducea foarte încet dând înaintea virajelor sunete de avertizare, căci el cunoștea bine parcursul periculos al acestui îngust drum sinuos, mărginit la dreapta de un mal abrupt, care surplombă la stânga, o mare depresiune ierboasă, care conducea zece metri mai jos la un pârâu.

Abordând o curbă scurtă către dreapta, el și soția sa au văzut brusc, la mai puțin de 40 de metri, înaintând spre ei, o mică mașină, fără îndoială o Simca 1000, rulând cu mare viteză, complet pe partea stângă, adică, de-a lungul malului.

Cu un reflex rapid, Kerlam și-a apropiat mașina de malul din dreapta și a oprit scurt. Șoferul mașinii din față nu părea conștient căci nu a imprimat vehicolului său nici o rectificare a traiectoriei, continuând să ruleze pe stânga sa! și cu o viteză demențială!

Lucru extraordinar, deși acest nebun intra în ei, prietenii mei și-au păstrat un calm perfect, rămânând conștienți dar relaxați și privind apropierea acestui bolid... ca și cum ar fi fost vorba despre o proiecție cinematografică încetinită! Din primele momente ei au avut conștiința vitezei sale excesive apoi, aproape fără tranziție, a fost o curioasă senzație de "încetinire" inexplicabilă.

Șoferul imprudent continua "să se năpustească cu încetinitorul". Șocul părea inevitabil. Atunci un fenomen extraordinar s-a produs. Simca 1000 nu era la mai mult de câțiva metri când, Christia și Kerlam, au văzut un fel de "masă fluidică albă", cam de 30 de centimetri grosime, în formă de pistă sau de trambulină, luând naștere sub roțile anterioare ale mașinii din față, derulîndu-se în ridicare pe deasupra părții stângi a capotei lui 403 și a acoperișului acestuia!

Simca a urmat această "pistă fluidică" ca și cum ar fi urmat un topogan și a zburat literalmente trecând pe deasupra și pe la stânga lui Peugeot 403, Kerlam văzând atunci foarte bine, prin geamul său din stânga dedesuptul respectivului automobil! Simca și-a continuat cursa sa aeriană printr-o întoarcere și mai multe tumbe efectuate de-a lungul pantei din stânga, pentru a-și termina traiectoria cu roțile în sus, pe acoperiș, în pârâu, și cu motorul continuând să funcționeze. După "looping-ul" automobilului Simca 1000, două persoane au fost ejectate: un bărbat și o femeie, care erau neatinși pe o pantă cu iarbă, în timp ce ceilalți doi -printre care șoferul- sănătoși și de asemenea nevătămați, stăteau cu capul în jos în vehiculul imobilizat.

Sylf și Kerlam au ieșit din vehiculul lor și Kerlam, acum alarmat, striga la accidentații rămași în automobil: "Opriți motorul vostru! Opriți motorul vostru!". Apoi, amândoi s-au precipitat către acele persoane -cel puțin năucite- pentru a le da ajutorul necesar. Din fericire, ele nu suferiseră de nici o rană, și nu aveau nici cea mai mică zgârietură.

A trecut un motociclist și pietorul l-a oprit, cerându-i să alerteze jandarmeria din Dieulefit. Când aceasta a sosit la fața locului, cele două părți în cauză au fost interogate și accidentații au declarat jandarmilor că vehiculul lui Kerlam i-a lovit brutal cu o violență rară, pentru a-i proiecta la 10 metri mai jos, în râu.

Kerlam s-a ferit, desigur, să explice jandarmilor ceea ce el și soția sa văzuseră: formarea acelei piste fluidice sub roțile lui Simca, care sosea din sens invers. El s-a mărginit să spună adevărul ce putea fi mărturisit: în nici un moment 403-ul său nu lovise Simca 1000 și, drept probă a bunei sale credințe, el i-a invitat pe jandarmi să-i examineze mașina. Ceea ce ei au făcut, supunându-se evidenței: Peugot-ul nu purta nici cea mai mică zgârietură, nici o urmă de șoc sau de lovitură! Ca urmare, experții companiei de asigurări au fost categorici și au confirmat constatările jandarmilor.

Acest accident straniu a marcat, pentru prietenii mei, o nu mai puțin stranie protecție ocultă, care cere câteva remarci. Este evident că toate aceste evenimente s-au desfășurat într-un timp extrem de scurt, poate în una sau două secunde. Or, Sylf și Kerlam, au avut senzația stranie de a fi văzut derulându-se secvența ca într-o scenă "de încetinire cinematografică"! Ei nu avuseseră nici o emoție, nici un sentiment de alertă fizică! Se simțeau ca niște spectatori interesați, dar complet detașați și, într-un anumit fel, "în afara jocului", în afara scenei care se juca sub ochii lor. Pentru ei, totul se petrecea într-o liniște totală.

Cum a putut să ia naștere o astfel de "pistă fluidică" într-un anumit punct, sub roțile automobilului imprudent? "Suspendarea" gândirii lui Sylf și Kerlam, în acest moment precis, l-a pus oare în contact psihic cu o anumită entitate misterioasă, care a deturnat astfel pericolul din drumul lor fără să le aducă totuși un

prejudiciu celor imprudenți care se năpusteau asupra lor? Marelui Arhitect al Universului, lui Dumnezeu, stăpânului invizibilului sau superiorul necunoscut cui îi datorăm acest "miracol"?

Această stranie protecție ocultă ne face să gândim că în epoca modernă, paranormalul tinde să se adapteze la tehnologie. Căci "materializarea" acestei "piste fluidice" evocă irezistibil una dintre creațiile de science-fiction: manipularea câmpurilor de forță și a altor bariere de potențial.

Fantoma electronică

Vom alege acum un alt exemplu pentru a ilustra interacția dintre paranormal și era noastră tehnologică. În septembrie 1954 la Indianapolis (SUA) Lincoln T. Mackay, inginer șef la o fabrică de mașini de calculat, se pregătea, în compania familiei sale să urmărească o emisiune la televizor. Dar când a aprins televizorul, în locul programului așteptat, s-a format încet pe ecran un fel de ceață mișcătoare care, într-un mod insensibil, și-a precizat contururile: a început să se distingă puțin câte puțin, un pat pe care era întins un om în vârstă, cu ochii închiși și cu mâinile unite pe abdomen. Surprinși, Lincoln Mackay, soția sa și cele două fiice, în vârstă de 20 și 23 de ani s-au întrebat cu ce este în legătură această imagine insolită și statică. Ei au închis aparatul, au așteptat un moment apoi au restabilit contactul, schimbând de această dată canalul... și imaginea a revenit, exactă, mai clară dar identică: aceea au unui om întins pe patul său de moarte.

Doamna Mackay a început să strige de groază, s-a ridicat brusc, s-a clătinat și a leșinat: ea recunoscuse imaginea distinctă a propriului său tată decedat cu șase luni înainte. La rândul lor, Mackay și fiicele sale, au recunoscut și ei clar rămășițele pământești ale decedatului, a cărui "fantomă electronică" persista pe ecranul televizorului.

Pregătirea științifică a lui Lincoln Mackay, spiritul său rațional, perfectul său echilibru fizic și mental, soției sale și al fiicelor sale, elimină din start ipoteza unei halucinații colective. Indiscutabil, era vorba despre rămășițele pământești ale lui George Shuts, tatăl doamnei Mackay, îngropat de șase luni. Aceasta elimină ipoteza unei macabre fantezii publicitare a unei firme de îmbălsămări sau a unei agenții de pompe funebre. Se poate de altfel afirma că nu a fost rodul unei halucinații colective pentru simplul motiv că numeroase fotografii au fost făcute cu această ocazie. Și în circumstanțele următoare care elimină orice idee de fraudă.

"Fantoma electronică" s-a manifestat în trei reprize într-o singură săptămână. Prima dată ca a fost vizibilă timp de o oră și zece minute consecutiv; a doua oară, timp de mai mult de 50 de minute și a treia timp de mai mult de 35 de minute. Puțin după ce a constatat apariția imaginii funebre de pe ecran, familia Mackay, tulburată, a chemat poliția. Un inspector și doi polițiști s-au prezentat la ei și, uluiți, au trebuit să se supună evidenței: pe ecran apărea imaginea unui cadavru, alungit pe un pat, imagine care se substituia inexplicabil, spectacolului obișnuit care se derula la toate celelalte televizoare care funcționau în același imobil!

Tulburați, polițiștii au alertat un tehnician specialist în electronică care, nu numai că a constat cu stupoare fenomenul dar, după un examen al aparatului, l-a declarat în perfectă stare de funcționare.

Ipoteza unui trucaj abil a trebuit să fie exclusă cu hotărâre. A doua zi, aceeași imagine macabră: "fantoma" bântuia din nou ecranul! În ziua următoare, la insistența soției sale, Lincoln Mackay n-a mai atins televizorul care a fost acoperit cu o husă neagră. Dar 48 de ore mai târziu și în ciuda unei temeri ușor de înțeles, D-l Mackay a repus în funcțiune televizorul. Imediat, un nor alb s-a format și, progresiv, imaginea cadavrului a reapărut. De această dată, de asemenea, poliția și inginerul au revenit constatând fenomenul și fotografiindu-l. Pe de altă parte, un trimis al laboratorului municipal a luat, și el de asemenea,

fotografii ale apariției. Natural, nimeni nu visase. Toate clișeele, foarte clare, arătau fără îndoială un cadavru alungit pe un pat; cadavrul domnului George Shuts, tatăl doamnei Mackay care se stinsese din viață cu șase luni mai devreme.

...O fantomă anticontrabandă!

Ziarul *"Domenica del Corriere"* din 7 martie 1954 a consacrat un scurt articol unei informații uimitoare. Diverși martori afirmau că au văzut o siluetă umană având aspectul unui bărbat îmbrăcat în întregime în negru, cu o pălărie pe cap și, uneori, o siluetă diferită, cea a unei balerine pe jumătate goală, trecând de-a lungul gardului metalic "anti contrabandă" desfășurat la frontiera italo-elvețiană, între Ponte Tresa și Porto Ceresio (Varese). Numeroși grăniceri au asistat la această stranie apariție și mai multe persoane martore ale fenomenului au leșinat de groază! Anumiți oameni se gândesc că acest fenomen este legat de televiziune, ceea ce nu explică nimic dar pare mult mai liniștitor!

Dar în cazul precedent, ca și în acesta, este posibil să admitem că "psihismul remanent" al unui om decedat poate fi în măsură să acordeze într-un anumit fel "lungimea sa de undă" cu acea a unui receptor de televiziune sau să "proiecteze" imaginea sa pe un grilaj metalic la unei împrejmuiri? Aceste fantome foarte speciale își extrag oare, pentru a se manifesta, energia "emițătoare" din psihicul martorilor? Nu se constată oare, că după anumite ședințe mediumice însoțite de materializări ectoplasmice, o mare oboseală a mediumului, un fel de epuizare, după numitele ședințe? În univers nimic nu se pierde, nimic nu se creează, totul se transformă. În eventualitatea absorbției unei anumite cantități de energie biopsihică de către anumite entități de la un medium, pare deci evident ca acesta să se simte epuizat!

Pentru a evoca acest fenomen neobișnuit, să revenim la Kerlam, pictorul ezoterist atât de abil în a da pânzelor sale un tușeu de suprarealism, de fantastic, care deschide pentru noi porțile unui alt univers.

Pe 21 august 1971, în perioada "turului Franței neobișnuite", soția mea și cu mine ne-am petrecut două zile la Saint-Montan (Ardeche), în compania prietenilor noștri Kerlam și Christia Sylf. Aceasta din urmă, între două romane, picta și ea, de asemenea, pânze admirabile .

- Sosesc cu magnetofonul de reporter în spate, îl anunțasem eu pe Kerlam, explicându-i că pregătesc "Cartea Paranormalului". Pregătește-mi câteva anecdote stranii și trăite de tine.

- Unde ești tu?

- La prietenul nostru Robert Charroux. Voi fi la Saint-Montan în 48 de ore.

- Perfect! Voi avea timp să recuperez de la un client o pânză care nu va putea să nu te intereseze!

Această pânză, o avem acum sub ochi și autorul său ne va povesti uimitoarea sa istorie... Opera reprezintă vârful[1] din Montsegur, stilizat, arătând la baza sa șirul de perfecți, cathari, îndreptându-se către rugul aprins pentru a suferi supliciul. De la acest rug se înalță către stânga, cu ajutorul vântului un fum, care duce sufletele martirilor. Cel puțin, cam aceasta este ceea ce se vede dintr-o privire globală.

Este important să precizăm în prealabil că atunci când Kerlam pictează o pânză (în particular este vorba despre un subiect plin de semnificați ezoterică care-și extrage rădăcinile din Tradiție) concentrarea sa psihică este astfel că el se găsește în curând într-un fel de stare secundă; el își proiectează literalmente gândirea pe pânză și, opera sa terminată, el o "simte" mai mult decât o vede.

---

[1] În Occitania termenul "pog" desemnează un vârf sau un cuib de vulturi de un anumit fel.

Și nu iese decât mai târziu după o perioadă de decantare că el o privește numai cu ochii.

Deci Kerlam a încheiat pictarea vârfului din Montsegur aflat în această stare secundă care l-a făcut să retrăiască intens urcarea acestor nefericiți perfecți către locul de supliciu, figurat aici de un flanc al muntelui. De fapt (și Kerlam nu-i ignoră pentru că el a vizitat cu atenție acest loc înalt), rugul a fost aprins la baza acestui vârf înalt, într-un câmp al cărui nume actual Câmpul Arșilor ("arși pe rug"[2]) nume care evocă trist aceste fapte monstruase ale bisericii care în materie de barbarism și sadism (vezi Inchiziția) se apropie de cea a torționalilor Gestapoului, ai KGB-ului sau ai Securității lui Ceaușescu.

Pe această pânză, rugul simbolic este deci plasat la mijlocul drumului dintre vârful acoperit de edificiu, de templul solar al catharilor asediați. În jurul focului se formează un fel de curcubeu albastru care se opune bazei (temeliei) înroșite a flăcărilor, și către care se dirijează în confortă Perfecții care preferă să moară decât să-și renege credința lor, să renunțe la doctrina lor.

Artistul era acolo lângă opera sa, aproape de terminarea ei, când o prietenă i-a făcut o vizită, admirând îndelungat această evocare a martirului "bunilor oameni". Ea l-a lăudat sincer pe Kerlam și a adăugat:

- Această față stranie pe care a-ți pictat-o în flăcări este foarte reușită!

Kerlam a clipit și s-a aplecat asupra operei sale mângâindu-și barba, mai întâi perplex apoi uimit: efectiv, fără nici o eroare posibilă, o față pe care el n-o pictase apăruse prin supraimpresiune prin flăcările rugului! Nu o figură vagă și superflu ci o față indiscutabilă, cu o privire exprimând o liniște pe care o conferă unui martir înălțarea sa spirituală! Și Kerlam a înțeles, replasându-se mental în starea de spirit în care se găsise

---

[2]*De fapt, rugul a fost ridicat la 200m mai jos, dincolo de drum (Conform* Le Cathares, *videocaseta nr. 3 a seriei documentare: Les Portes du futur, Op. Cit.).*

atunci când concepuse și realizase opera sa. El se gândea atunci puternic la anumiți maeștrii și ghizi ai Perfecților, cum era Guillabert de Castres, abatele de Toulouse, mort înaintea asediului de la Montsegur din 1244; lui Bertrand Martin, succesorul său, lui Raymond Aguiller, la abatele de Razes, ambii pierind pe câmpul arșilor pe rug, cântându-și credința.

Această față enigmatică apărută în flăcări, în nici un moment artistul nu a dorit să o picteze; și totuși, ea era acolo, părând să privească cu ochi liniștiți pe autorul său involuntar pe care îl ghida de-a lungul timpului și spațiului, care "acționa" în slujba sa cu ajutorul stării sale de conștiință secunde!

Hipnotizat, Kerlam și Christia Sylf, alături de vizitatoarea lor, au trebuit să se supună evidenței: nu era vorba despre o interpretare forțată, de o aparență, ci pur și simplu de o față pe care curcubeul albastru părea să-i deseneze aureola!

Acest fenomen putea fi pus pe seama unei clarvederi sau a unei "întrupări" inconștiente, entitatea acestui maestru al catharismului luând pentru un timp în posesie psihicul artistului?

Pentru a da o idee asupra talentului lui Kerlam și asupra influențelor paranormale care i se adăugau, aș vrea să atrag atenția asupra uneia dintre marele sale pânze, denumită "Maestrul Operei sau Constructorul de catedrale", reprezentată printr-un personaj gigantic. Acesta, simultan muncitor, maestru arhitect, rege, papă, mare preot și mare oriental, este coafat cu un fel de coroană care descendează editarele catedralei. El ține în mâini o coardă, "cotul" care, între axa nodurilor aflate sub degete măsoară șaptezeci și trei de centimetri și opt milimetri, pentru constructorii catredalei din Charte de Templu. Și acest cod, ne arată Luis Charpantier în captivanta sa lucrare "Misterele catedralei din Chartres"(Editions Robert Laffont) este a suta mie parte din gradul paralelei care trece prin "punctul telurie" de la Chartres! Acest "punct" figura pe pânză printr-o coloană de lumină difuză, radiind către spațiu, conjugă, deci unește energia telurică cu forțele cosmice și impregnează psihismul Adeptului. Toate aceste înalte locuri sunt edificate pe un nod de forțe cosmotelurice.

La Chartres, acest punct este situat în treimea mesei dreptunghiulare ("pătratul lung", în limbajul compagnonniqun) formând strana navei și precedată de masa pătrată și de masa rotundă a labirintului.

Să notăm, de asemenea, că nodurile corzii ținută de maestrul operei, adică de arhitect, delimitează baza unui triunghi al cărui vârf culminează în punctul strălucitor figurat pe fruntea numitului maestru al operei. Kerlam a trasat pe pânză acest triunghi (imaginar) după proporțiile piramidei lui Kheops, în care regăsim același număr de aur ca și în proporțiile catedralei din Chartres. Simțim bine, în această operă a lui Kerlam inspiratul, vibrațiile acestei formidabile cutii de rezonanță care este catedrala, vibrații amplificate, canalizate de coloana de lumină, evocând punctul teluric. Un rol determinant a fost jucat de asemenea, de către vitralii, făcute de la origine dintr-o sticlă alchimică, proiect abil compus în straturi, între altele din metale și cenuși de diferite plante. Oricare ar fi timpul, aceste vitralii din sticlă alchimică transformă lumina exterioară în lumină aurită (favorizând concentrarea psihică), după chipul "luminii interioare" a omului evoluat, al Inițiatului.

Acestea toate sunt evocate magistral în această pânză uimitoare pe care nu ezit să o califlc drept o capodoperă.

Și ce păcat, dragul meu Kerlam, că nu l-ai împopoționat pe constructorul tău de catedrale cu un ochi invers, situând nasul în locul urechii, gura sub bărbie, și ornând "masa dreptunghiulară" cu o oală de noapte, întregul fiind plasat într-un lupanal cu fese rotunjite ici și colo. Fără îndoială că atunci maeștrii care gândesc, pontificul... turii, criticii pântecoși și snobii ți-ar fi ridicat în slăvi geniul! (În zilele noastre cu astfel de termeni înflăcărați, subliniați de Tremolo, Jack Lang ar fi salutat o astfel de defecație? Înfundate, coloanele din Buren, ambalarea Pont-neuf și 666 -chiar așa!- sticlele piramidei din Louvre!). O mare galerie de artă a Capitalei ți-ar fi făcut un pod de aur. Ai fi avut onorurile presei specializate și a presei scurte și oamenii s-ar fi bătut pentru pânzele tale. Tu n-ai fi avut chiar nici timpul de a picta pentru adevărații cunoscători, aceia care ar fi apreciat Arta, unde cei care

iubesc penetranta ta viziune ezoterică sau pe cei care iubesc, care parcurg discret alături de tine cărarea Inițierii.

Perseverează în opera ta și continuă pe calea ta, Kerlam; păstrează-ți mâna proaspătă, privirea limpede și blândă; păstrează-ți acest surâs frățesc și radiază de bunătatea pe care amicii tăi o cunosc bine, ei care pe bună dreptate văd în tine un artist împlinit, foarte îndepărtat de absoluta murdărie (Gurdjieff utiliza cuvinte care rodesc) în fața căreia leșină de admirație leșii batjocoritorii și alți diavoli diarecci, surzi la dialog!

CAPITOLUL IV

Fantome involuntare

Numeroase vedete ale scenei și ale ecranului (ale marelui sau ale micului ecran) se interesează de fenomenele paranormale.

Într-o seară (în mai 1968), în cursul unui dineu la Eric Charden și Stone (în epoca aceea, ei erau încă căsătoriți) în compania lui Jean-Pierre Foucault, a lui Claude Moreau (astăzi director al France Espace-sud), Patrick Topalof și a altor prieteni, le vorbeam cât se poate de spontan despre science-fiction, despre misteriosul necunoscut, despre fenomenele de bântuire.

- Tu poate nu poți să mă crezi, mi-a declarat Anny (alias Stone), dar o amică a bunicii mele a trăit o istorie fantastică cu mult timp în urmă...

Și Anny a început să-mi povestească aventurile onirice ale unei anumite doamne pe pe care noi o vom numi doamna Arnaud. În fiecare noapte aceasta trăia coșmaruri înspăimântătoare care, la trezire, o lăsau într-o stare de neliniște. Aceste coșmaruri înspăimântătoare s-au rărit, cedând locul unui vis, banal dar iritant prin sfârșitul său neașteptat. Și acest vis, timp de un an, a urmărit-o.

Doamna Arnaud visa că se plimba la țară, mergea pe un drum și apoi urca pe o colină pentru a zări, în fine o mică casă cu obloane verzi, cu o boltă acoperită de verdeață și plante agățătoare. Ea se apropia de această casă și ciocănea la ușă. Doamna Arnaud auzea distinct pașii acelei persoane atrasă de bătăile din ușă și care venea să deschidă. Ușa casei se întredeschidea... și persoana adormită, se trezea imediat.

Invariabil, acest vis se repeta în fiecare noapte, cu aceleași detalii și același "sfârșit": visul persoanei adormite lua capăt în momentul în care ușa se deschidea! Și în fiecare noapte, doamna Arnaud spera că, de această dată, visul va merge mai departe,

permițându-i să vadă cine va deschide ușa; dar în van. Scenariul nu se schimba: ca bătea în ușa de lemn, aceasta se întredeschidea... după care urma trezirea, cu acel dezagreabil sentiment de frustare, de curiozitate nesatisfăcută.

Pe o perioadă îndelungată, nefericita relua mereu acest vis obsedant. Ea a sfârșit prin a se convinge că acest vis era reflexul și apelul unei realități concrete: această căsuță exista, la fel ca și persoana misterioasă care venea să-i deschidă. Trebuia, absolut, ca ea să găsească această casă.

Doamna Arnaud a întreprins mai întâi zeci de cercetări în regiunea satului său, și apoi în departament, în fine, mult mai departe. Din nefericire, mutiplele locuri vizitate nu aveau nici o legătură cu cele din visul său, care continua să o obsedeze noapte după noapte. Sătulă de eșecuri, doamna Arnaud a întrerupt pentru un timp călătoriile sale, promițându-și să reia aceste explorări mai târziu.

A trecut câtva timp și într-o zi, după o plimbare pe jos -nu prea departe de domiciliul său- pașii au purtat-o către un colț de țară unde din întâmplare ea nu fusese niciodată. Puțin câte puțin, o stranie senzație, nedefinită, a cuprins-o. Acest mic drum mărginit de arbori, aceste câmpuri situate de-o parte și de alta pe toată raza vederii și această colină mică, acest loc nu este, în fine, decorul din visul său?

Tulburată, ea a grăbit pașii, a ajuns la o colină, a urcat-o și... a simțit un șoc descoperind -părând să iasă din viziunile sale oniriee- căsuța cu obloane verzi, și cu o boltă acoperită cu plante! Îndoiala nemaifiind permisă, inima doamnei Arnaud a început să bată precipitat când femeia s-a apropiat de poartă. Pentru a o găsi, ea a parcurs sute și sute de kilometri în căutarea acestei case care, paradoxal, casa se găsea atât de aproape de ea!

A bătut în ușă - așa cum o făcea și în visul său - și a auzit pași apropiindu-se de modesta construcție. O angoasă o sugruma: oare nu se va trezi brusc, regăsindu-se în patul său și constatând că visase ceea ce a trăit, că trăia visul său?

Dar nu. De această dată ușa s-a deschis mare și o bătrână, care momentul surprizei trecând, i-a surâs amabil. Un pic încurcată, doamna Arnaud, gentil invitată să se așeze de către bătrâna doamnă și de către soțul ei, le-a povestit visul său straniu, certitudinea sa de a reflecta realitatea și cercetările sale îndelungate și în fine, descoperirea faimoasei căsuțe, aceea a acestui cuplu de bătrâni simpatici.

Sfârșind de povestit istoria sa, doamna Arnaud a fost uimită să constate că aceștia din urmă nu păreau deloc surprinși. Bătrâna doamnă a fost de acord să explice:

- Soțul meu și cu mine trăim în oraș, și această căsuță de la țară noi o păstrăm pentru bătrânețe. Așteptând să ieșim la pensie, noi am decis să o închiriem pentru a ne rotunji micile noastre venituri. Am găsit ușor locatari, dar aceștia, din nefericire, n-au rămas mult timp. Alții i-au urmat care au plecat după o scurtă ședere. Noi i-am întrebat de ce nu le place în căsuța noastră modestă dar curată și solidă. Ei au sfârșit prin a ne mărturisi că... căsuța era bântuită... Noaptea, ei auzeau ciocănituri în ușă; imediat ce o deschideau: nimeni. Loviturilor misterioase li se substituia uneori o fantomă! O formă albă desemnând o siluetă de femeie care se plimba prin casă și sfârșind prin a dispare!

"De la primele manifestări, auditive și vizuale, locatarii nu se gândeau decât la un singur lucru: să plece cât mai repede. Totuși, fantoma acestei femei nu era rea de loc, nemanifestând nici o agresivitate.

"Doamna Arnaud, înmărmurită, asculta urmarea povestirii bătrânei doamne pe care soțul său o aproba din timp în timp printr-o mișcare a capului.

- Soțul meu și cu mine ne-am decis, ieșind la pensie, să venim să ne instalăm aici; suntem bătrâni, și nu există fantome care ar putea să ne gonească, a surâs ea. Într-o noapte, totuși, soțul meu care se deșteptase, a venit, m-a trezit și pe mine, zicându-mi că există ceva bizar în sufragerie. M-am ridicat, am venit și eu și am rămas stupefiată: acolo, în mijlocul camerei, era o siluetă clară, a unei femei. Clară dar fără consistență materială; nu am distins fața sa și deoarece m-am apropiat... în acel moment fantoma a

dispărut. Noi n-am acordat prea multă importanță acestui fenomen care în orice caz, nu ne jena prea mult. Pot chiar să spun că noi trăim în termeni buni cu această fantomă, a spus bătrâna doamnă. De altfel, nu o zărim decât foarte rar și n-am putut niciodată să o vedem de aproape.

"Înțelegeți de ce, doamnă Arnaud, istoria visului dumneavoastră nu m-a uimit peste măsură căci, pentru mine, nu este nici o îndoială: dumneavoastră sunteți cea care veniți, fără să o știți, să bântuiți casa noastră, în fiecare noapte. Visul dumneavoastră se oprește după ce ne-ați bătut în ușă, dar dvs. sunteți prezentă, după aceea, în interior, cel puțin sub o aparență diferită de cea carnală.

Doamna Arnaud, înmărmurită, nu putea decât să se încline în fața acestor fapte: era, desigur, posibil ca ea să fie persoana care bântuia acea casă, dar visul său nu-i revelase niciodată această existență secundă, fluidică, aceea a duhului său, care mergea la acești oameni, terorizând locatarii. Dormind, visul său nu-i arăta decât exteriorul acestei case; dar dedublându-se, aura sa eterică, jucându-se cu materia, bântuia locurile care-i păreau familiare. Paradoxal, psihismul conștient al doamnei Arnaud ignora toate peregrinările nocturne ale dublului său.

Atunci când doamna Arnaud și-a luat rămas bun de la gazde, devenite acum prietenii săi, ea a promis să revină să-i revadă. "Ziua, în carne și oase", a precizat ea râzând.

Noaptea venind, a avut dificultăți să adoarmă, întrebându-se dacă, o dată în plus, acest vis obsedant nu va reveni, adăugând în el senzația terifiantă de a te ști o "fantomă" care, în același moment, bântuie acea casuță. A doua zi de dimineață, ea s-a trezit și a constatat cu o imensă ușurare că nu păstra nici o amintire despre locurile unde visurile ar fi condus-o. Viitorul a confirmat pacea sa regăsită: descoperind acea casă, (și pe ocupanții săi) în lumea reală, reprezentarea sa onirică dispăruse. Și visul a încetând, fantoma sa a încetat să bântuiască casa celor doi bătrâni la care ulterior, ea mergea amical să vorbească în fiecare săptămână..

Și doamna Arnaud nu rareori se gândea la faptul că, dacă nu ar fi găsit această casă, visul său obsedant ar fi putut să o urmărească întreaga sa viață!

Întâmplarea în lanț nu este întâmplare

Către 1954 și 1956, după apariția lucrărilor documentare "Farfuriile zburătoare vin dintr-o altă lume" și "Le Soucoupes Volants"[1], Armand Mestral, viu interesat de această problemă m-a întrebat dacă cercetările mele se îndreaptă de asemenea către paranormal. La răspunsul meu afirmativ (și abandonând subiectul astronavelor extraterestre), Armand ne-a povestit această istorie neobișnuită.

Soția și fiica sa plecaseră chiar în acea dimineață în concediu; el trebuia să le întâlnească pe seară. Către ora 14, cu valizele pregătite de plecare, Armand Mestral a chemat la telefon serviciul de abonați absenți de la domiciliu și le-a dat numărul de telefon al reședinței sale pe timp de concediu. Operatoarea a notat acest număr de telefon și a notat că, imediat ce va pune receptorul în furcă, telefonul său din Paris va fi anunțat la serviciul de abonați absenți la domiciliu, care va transmite corespondenților numărul său de telefon din provincie.

Mulțumit, Armand și-a încărcat bagajele în mașina sa, și s-a dus să-și viziteze câțiva prieteni, apoi a trecut pe la croitorul său să-și ia costumul pe care îl comandase. În momentul în care voia să plătească și-a dat seama cu neliniște că i-a dispărut portofelul. A căutat să-și amintească reconstituind mental modul în care și-a petrecut timpul. Și-a vizitat prietenii, dar în nici o clipă nu și-a scos portofelul. Era posibil să-l fi uitat acasă la el? Armand Mestral s-a reîntors deci acasă, îngrijorat... și și-a regăsit portofelul său (și buna dispoziție) pe masa din sufragerie! Un fapt

---

[1] *Reeditate la Editura Vaugirard*

banal de uitare ce a avut loc cu câteva ore mai devreme, în "focul" pregătirilor de plecare. Tocmai când dădea să iasă, telefonul a început să sune. Armand era uimit căci, la începutul după amiezii, dăduse numărul său de telefon la serviciul de abonați absenți. A ridicat receptorul, s-a prezentat și a început să vorbească cu interlocutorul său, de la celălalt capăt al firului, un producător de filme care îl solicita să accepte un rol important în filmul său "Gervaise". Cum producătorul i-a cerut un răspuns imediat, Armand și-a dat consimțământul, declarând că se va afla pe platoul de filmare la ora hotărâtă.

Concediul său eșuase, dar un rol ca cel pe care îl primise merita acest sacrificiu. Armand Mestral a rechemat deci serviciul pentru abonați absenți pentru a-și anula numărul de la reședința din provincie. O operatoare telefonică i-a răspuns că nu știa nimic despre solicitarea sa anterioară. A fost rugat să aștepte liniștit puțin, și, în cele din urmă a fost înștiințat că fișa cu solicitarea sa anterioară fusese rătăcită, că el încă nu figura deloc pe lista cu abonații absenți de la domiciliu dar că imediat se va corecta această greșeală.

- Păstrați-l așa cum este! făcu el izbucnind în râs. Nu mai plec nicăieri și îmi păstrez numărul de telefon din Paris. Anulați deci fișa cu solicitarea mea anterioară.

Deci așa, "din întâmplare", Armand Mestral și-a uitat portofelul acasă; "din întâmplare", serviciul telefonic i-a rătăcit fișa sa cu cererea de suspendare a postului și, tot "din întâmplare", producătorul filmului "Gervaise" l-a sunat în timpul celor câteva minute în care - ca urmare a unui lanț de "întâmplări" - el se reîntorsese acasă!

- Ce crezi tu despre întâmplare? m-a întrebat el.

- Nu cred în întâmplare. Cauzele și evenimentele care derivă din ele se înlănțuie după un fel de determinism, în funcție de niște legi pe care, nivelul nostru de evoluție, de cunoaștere și de conștiință, nu ne permite încă să-l apucăm, să-l scoatem la suprafață și să-l înțelegem. Iar eu nu m-aș... hazarda niciodată să gândesc că numai "întâmplarea" singură poate explica această

cascadă de "întâmplări" fericite care ți-au permis să joci în filmul "Gervaise"!

Fantomele lui Richard Anthony

Nu avusesem plăcerea să-l cunosc pe Richard Anthony când niște prieteni de la postul *Europe 1* îmi povestiseră despre casa sa bântuită de stafii, așa că n-am fost surprins să citesc cele ce vor urma în ziarul "Salut les copains" (din august 1971). Vreau să mulțumesc cu această ocazie redacției acestei publicații care mi-a dat autorizația să public acest extras dintr-un interviu al celebrului cântăreț:

"Recent am vândut imobilul din Levis-Saint-Nom. Vreau să-ți fac o mărturisire, nu mi-a plăcut niciodată acolo. Acel schit care a aparținut odinioară unor călugări era plin de fantome, unele mai dezagreabile decât altele. După părerea mea, călugărilor nu le-a convenit că fosta lor stăreție era locuită de un cântăreț Ye-Ye și fantomele lor au făcut tot ce au putut pentru a mă dezgusta de această casă. Noaptea, mă împiedicam întotdeauna de o treaptă când coboram scara iar lumina se stingea întotdeauna în acel moment. Când acest lucru se întâmplă regulat este cu adevărat neplăcut. În timp ce, în micul meu castel elvețian, am o fantomă, dar, e foarte amabilă și simpatică (...). Să nu crezi că glumesc. Eu sunt profund încredințat că noi suntem înconjurați de spirite care se manifestă mai ales în casele vechi care au un trecut (...). Adolphe (fantoma elvețiană) este foarte cumsecade, numai dacă nu trage la măsea (sic), ca un nebun. În fiecare dimineață găsesc sticla din ajun la un nivel tot mai scăzut. Or, nici soția mea și nici copiii mei nu beau, iar eu nu sunt somnambul. Vecini nu am decât la o distanță de peste 5 km de jur-împrejur. Castelul este la 1600 metri și nu este accesibil decât cu un teleski".

La aceste afirmații, gurile rele nu vor ezita să afirme că Richard Anthony are intenția de a-și face publicitate. Dar un asemenea lucru este absurd, căci nu acesta este genul de

publicitate care i-ar putea incita pe "fanii săi" de a da buzna în sala Olympia, sau în altă sală de concert din Franța ori din Navarre, pentru a-l aplauda!

Alte fantome care se închină lui Bachus

Un corespondent din Saint-Maximin, din regiunea Var, ne-a povestit o plăcută anecdotă care este legată de precedenta povestire. În urmă cu cincisprezece ani, un anumit domn Dupont (sau Durand, la alegere, pentru a păstra anonimatul său) a cumpărat o casă veche în Sant Maximin, pentru a veni acolo cu familia sa, ca să-și petreacă sfârșiturile de săptămână și concediile. Casa mai sus amintită a fost cu grijă curățată, restaurată și după aceea mobilată. Din primele nopți, domnul D., soția și copiii lor au început să audă zgomote bizare, scârțâieli în mobilă, lovituri surde. Ușile se deschideau și se închideau absolut singure cu zgomot. Uneori, în bucătărie, farfuriile se rostogoleau de pe etajera așezată deasupra chiuvetei.

Nu exista nici un câine și nici o pisică care să explice aceste incidente și nici șobolani. Într-o zi, curățând etajera de deasupra chiuvetei, Doamna Dupont a găsit, în spatele unui rând de farfurii, douăsprezece dopuri de vin. Douăsprezece dopuri practic noi, dar care aveau deasupra ceară roșie de îmbuteliere. Neânțelegând nimic din această descoperire, ea și-a chemat soțul care, ridicând imediat din umeri, a examinat dopurile și s-a grăbit bombănind spre pivniță. El cunoștea bine aceste dopuri pentru că le folosise la astuparea celor douăsprezece sticle de vin Rose din zona Var, pe care, după aceea, le pecetluise cu ceară roșie. Ajuns în pivniță, el rămase înremenit, fără să-i vină să creadă: cele douăsprezece sticle erau acolo unde le lăsase, dar din vinul Rose nu mai era nici o picătură! Ele erau goale și doar pe gâtul sticlei se mai păstra urma uscată a nivelului la care fuseseră umplute cu vinul porfiriu. Nici pe pământ nu exista vreo urmă de vin. Broasca de la ușa pivniței era neatinsă; nici o urmă de forțare la ușile și ferestrele de la parter. Și apoi, cum ne-am putea imagina

un rozător care pătrunzând discret în casă, și-a dat silința să scoată dopurile a douăsprezece sticle pentru a turna vinul într-o damigeană înainte de a spăla putina? Doar dacă sus numitul rozător nu a preferat să înghită la fața locului cei doisprezece litri de vin, să doarmă după beție, și în final, să spele putina după această pileală de pomină?

Mințile raționale vor găsi poate o altă explicație, anume că acest cap de familie cumsecade, visând să se lanseze în domeniul interpretării cântecului și neplăcut influențat de articolul din "Salut les copains", și-ar fi pus în cap să imite "gluma" publicitară a lui Richard Anthony!

Calcul greșit, căci în acest caz el ar fi trebuit să nu-și ascundă numele, ca să poată profita de publicitatea oferită de acestă "fantomă bețivană"!

Să fim serioși și să admitem că astfel de fenomene-diferite de poltergeist sau de deplasare a obiectelor- nu sunt explicabile la nivelul actual al cunoștințelor noastre. Extrem de frecvente, noi trebuie să ne mărginim doar să le înregistrăm, în loc de a le respinge cu o simplă ridicare din umeri. Noi vom avea ocazia, în capitolele care urmează, să întâlnim și alte manifestări stranii ale invizibilului.

Vise premonitive ori mesaje de dincolo?

Doamna D., locuind în Marsilia, în cartierul al VI-lea, mi-a relatat diverse vise care justifică o astfel de întrebare. După o lungă maladie cardiacă, în cursul căreia ea se plânsese adesea că i-a provocat atâtea griji și cheltuieli fiicei sale, mama doamnei D., a murit în ianuarie 1957. Deși era într-o situație materială modestă, doamna D. o certa cu blândețe pe mama sa bolnavă incurabil, sfătuind-o să nu vorbească despre probleme pecuniare și continua să o îngrijească cu un devotament admirabil. Nefericita bolnavă ajunsese să se întrebe permanent cum ar putea veni în ajutorul fiicei sale.

După nouă luni de la decesul său, în octombrie 1957, doamna D. și-a văzut mama în vis și a auzit-o pronunțând clar: "atenție la șaptesprezece". Toata ziua, doamna D. s-a gândit la acest vis, întrebându-se asupra semnificației sale. În noaptea următoare, o nouă apariție onirică a mamei sale care, de această dată a pronunțat aceste cuvinte simple: "atenție la cinci". La trezire, din ce în ce mai tulburată, doamna D. se întreba ce ar putea reprezenta acest număr: 175. Foarte sigură, ca s-a gândit la loteria națională dar intuitiv, a respins orice altă idee și a pariat pe primele trei numere ieșite. Combinația 1-7-5 a ieșit câștigătore la acea vreme cu 69.000 franci. O întâmplare fericită care a fost binevenită în casa săracă a acestei doamne, convinsă (din greșeală sau pe bună dreptate) că ea provenea de la mama sa decedată.

Să fie oare într-adevăr vorba de "intervenția" spiritului ființei dragi dispărute?

Soțul doamnei D., a avut și el un vis straniu: el se vedea parcurgând un drum, la capătul căruia un necunoscut părea că-l așteaptă. Ajungând în dreptul său, domnul D. l-a întrebat: "nu l-ați văzut pe tatăl meu?" (care murise cu treizeci și opt de ani în urmă). Răspunsul necunoscutului: "el va fi acolo în cincisprezece zile".

La trezire, domnul D., neliniștit, și-a povestit visul soției sale care, încercând să-și ascundă indispoziția creată de acest vis, l-a sfătuit să-l uite, să nu se mai preocupe de el.

Aceasta se petrecea într-o duminică, pe opt octombrie. Luni seara, domnul D. a constatat că are febră. O gripă, fără îndoială; diagnostic dat și de medicul chemat la 10.30 dimineața. Cu mult mai puțin optimistă, doamna D. a făcut analizele ale căror rezultate au fost însă normale și liniștitoare, deși bolnavul avea o temperatură de 41,5°C. La solicitarea doamnei D., profesorul S. a venit joi pe 12 octombrie să-l examineze pe bolnav.

- Nu este o gripă: este o febră tifoidă, dar liniștiți-vă, în câteva zile nu se va mai manifesta.

Departe de fi mulțumită de acest diagnostic, doamna D., l-a luat deoparte pe medicul specialist și i-a mărturisit cu fermitate:

- Nu cred că este febră tifoidă; mi-e teamă mai curând de o septicemie.

A urmat o uluire a profesorului care, rănit în amorul propriu, a răspuns:

- Cu ce drept, ca o profană-n acest domeniu, vă permiteți să dați un asemenea diagnostic?

Ea nu a răspuns, a plătit prețul vizitei (180 franci în acea vreme) și eminentul profesor jignit, a plecat. De sâmbătă 14, până luni 16 octombrie, au început să-i apară bolnavului dureri, în partea dreaptă a abdomenului și doamna D., din ce în ce mai neliniștită, a diagnosticat (cu calitatea sa de medium care se ignora): o peritonită.

Renunțând să se mai adreseze profesorului S. (care n-ar fi pierdut ocazia să o trateze încă ca pe o "profană" fără diplomă, băgându-și în buzunar 180 de franci), doamna D. a chemat salvarea și și-a însoțit soțul, care striga de durere, într-o policlinică... unde examinarea medicală a scos la iveală imediat că era vorba de o peritonită consecutivă unui abces al ficatului! Care abces se spărsese...

Marți 17 octombrie, bolnavul a fost operat. Analiza puroiului extras prin puncție nu a permis să se identifice care microb era responsabil de acest abces. Au urmat alte examene medicale. Miercuri 18, nivelul de uree din sânge a crescut periculos de mult; a doua zi, tensiunea arterială a scăzut la 7! Vineri 20, maladia s-a agravat. Sâmbătă 21, a avut loc o consultație cu diverși specialiști: de ficat, rinichi, de plămâni; s-au gândit pe bâjbâite mai întâi la o boală de malnutriție, apoi la o boală tropicală, admițând că microbul X ar fi infestat ficatul bolnavului de mai multă vreme și că a evoluat după aceea într-o manieră bruscă.

Duminică 22 octombrie, a fost diagnosticată o septicemie și doamna D. a fost anunțată că soțul ei este pierdut. El trebuia să moară în cursul acelei zile, adică exact 15 zile după ce avusese acel vis straniu în care necunoscutul l-a anunțat că tatăl său va fi acolo după 15 zile!

Și la data fixată, moartea nu a întârziat să vină la întâlnire.

În urma acestor evenimente, doamna D. a trebuit să admită că ea poseda unele puteri de clarvedere și premoniție. Ea s-a decis să încerce să evoce spiritul soțului său. Auzind vorbindu-se despre scrierea automată a unor mediumuri, ea a luat un creion, câteva foi de hârtie și s-a rugat, invocîndu-l cu stăruință pe soțul său... după care mâna sa, cu mișcări sacadate, a început să aștearnă pe hârtie o scriere mărunță, neregulată. Mesajul a fost scurt și doamna D., ieșind din starea secundă a conștiinței, a avut dificultăți în a descifra scrisul său neciteț: "Huguette, atenție la obrazul tău stâng: este ceva foarte grav".

Huguette? Fiica Catherinei, o veche prietenă a doamnei D., Catherina. Aceasta credea că acest mesaj nu avea nici o semnificație. Ea o văzuse recent pe Huguette iar aceasta nu avea nici cel mai mic semn de afecțiune pe obrazul stâng. În vinerea următoare, doamna D. s-a dus la prietena sa Catherina a cărei fiică... purta un pansament pe obrazul stâng! Ea fusese înțepată de o insectă și, timp de mai multe zile, medicul fusese foarte neliniștit. Tratată energic cu antibiotice, Huguette își revenea încet încet iar starea sa nu mai inspira nici o neliniște.

Fie că doamna D. a crezut că primește un mesaj de dincolo, fie că ea a avut o clarviziune premonitivă, rezultatul rămâne același: faptele prezise s-au dovedit!

Pentru a încheia cu puterile paranormale ale doamnei D., iată un vis în cursul căruia i-a apărut soțul său, într-o noapte de septembrie. Acesta "i-a vorbit" despre sora sa (s-o numim Gilberte), reprezentant comercial la o firmă de cosmetice.

"O văd, într-o dimineață la ora opt, pe un drum mărginit de arbori", anunță entitatea. "Merge la volanul noului său automobil; brusc, ea părăsește șoseaua spre stânga, se rostogolește de câteva ori și mașina se strivește într-o groapă aflată mai jos. Văd o grămadă de fiare; automobilul făcut terci"(sic).

La trezire, doamna D. își notează detaliile visului,după care începe neliniștea sa. Octombrie, noiembrie, decembrie se scurg, și doamna D. se neliniștește căci nici o catastrolă nu avusese loc. De altfel, în mesajul său oniric, soțul nu-i precizase nimic despre

eventualitatea unei leziuni de care ar fi putut suferi Gilberte. Fără îndoială, era vorba despre o întâmplare imaginată, consideră doamna D...

Însă, chiar la începutul lui ianuarie, ea a aflat că sora soțului său tocmai a avut un accident, la ora 8 dimineața, întorcându-se la Martin Bues, pe un drum mărginit de arbori. Un alt vehicul o proiectase spre stânga, și după mai multe rostogoliri, automobilul său -nou- se strivise într-o groapă aflată mai jos.

Gilberte, aparent neatinsă, dar desigur foarte șocată, a putut să iasă din grămada de fiare, din cadrul foarte "contorsionat" al parbrizului!

Încă o dată, în fața exactității surprinzătoare a acestor fapte, ne este permis să ne întrebăm: avem de-a face cu vise premonitorii (prevestitoare, precognitive) sau mesaje venite din lumea de dincolo? Acest misterios tărâm de dincolo, din care entități, suflete și spirite ale persoanelor decedate (ce importanță are?) pot "survola" liniile timpului, pentru a obține o viziune globală a evenimentelor ce vor veni, și care, uneori, stabilesc contacte ocazionale cu cei vii pentru a-i informa.

Entitatea venită din Babilon

Prin 1900[1], profesorul Herman von Hilprecht, de la universitatea din Pennsylvania, lucra la difuzarea lucrării sale "Vechile inscripții babiloniene", operă de erudit privind scrierea cuneiformă descoperită pe obiectele scoase la suprafață din ruinele mesopotamiene. Manuscrisul său era aproape terminat dar el se afla în dilemă, neștiind cum să traducă inscripțiile figurând pe două mici fragmente de agată găsite printre vestigiile templului Bel (Bel-Marduk) de la Nippur. Aceste fragmente erau

---

[1] *Acest caz, ca și cel al "coșmarului" jurnalistului E.D. Samson relatat mai târziu, face obiectul unui articol remarcabil reapărut în* La Domenica del Corierre *publicat în cursul anilor '50.*

două inele sparte ale căror inscripții, incomplete, reprezentau o enigmă practic indescifrabilă.

Cu lupa în mână, von Hilprecht, se încăpățâna în biroul său, să examineze aceste relicve ale îndepărtatului trecut babilonian. Luptând cu epuizarea resimțită la o oră avansată din noapte, el se încăpățâna să studieze această enigmă, deși era grăbit de către editor care-i cerea predarea rapidă a manuscrisului. Soția arheologului, alarmată de oboseala acestuia, l-a rugat să întrerupă cercetările în acea noapte, dar el nu a vrut să audă nimic: manuscrisul trebuia să fie predat în dimineața următoare, și acestui ultim obstacol el îi va veni de hac. Avea suficientă energie pentru a o face.

Regretând, doamna von Hilprecht s-a dus deci să se culce, după ce a aruncat o ultimă privire și un suspin văzându-și soțul, cu ochii înroșiți de nesomn, ținându-și pleoapele deschise aplecat asupra lupei sale încercând să descifreze inscripțiile cuneiforme.

Herman von Hilprecht lupta, strângea din maxilare pentru a domina starea de epuizare dar, puțin câte puțin, somnul i-a înfrânt rezistența. Un somn straniu, trebuie să precizăm, căci în timpul lui a devenit conștient de un lucru bizar, dificil de explicat: el fusese luat de un vârtej și părea să se întoarcă rapid în trecut. Brusc, arheologul a văzut un bărbat de cincizeci de ani, mare și slab, îmbrăcat cu un fel de tunică albă, stând în fața biroului său, surâzându-i cu prietenie: un preot din anticul Babilon!

Și vântul deșertului agita tunica sa, lipind-o uneori de corpul său, alteori umflându-i-o, în timp ce preotul, cu blândețe, pronunță în engleză:

"Vino cu mine. Vreau să te ajut... "

Von Hilprecht a ascultat, s-a ridicat și a fost cuprins de o senzație uluitoare: ceea ce părăsea nu era fotoliul de la masa sa de lucru, ci un enorm piedestal sau scară de piatră pe care părea că fusese așezat cu o clipă înainte.

Ghidul său l-a invitat să-l urmeze și au parcurs un drum prăfuit, strivit de razele soarelui, într-o căldură sufocantă. Au ajuns într-un loc unde se ridicau niște edificii grandioase, dar goale și abandonate. Pe urmele marelui preot, arheologul a ajuns

la o construcție masivă, încă și mai impozantă, unde a intrat într-o sală imensă, foarte slab luminată.

"Unde ne aflăm?" se informă von Hilprecht.

"La Nippur, între Tigru și Eufrat, în templul lui Bel, tatăl zeilor", răspunse, mereu în engleză, entitatea preotului.

Acesta din urmă l-a dus pe savant într-un coridor întunecat, care dădea într-o sală în mijlocul căreia trona un cufăr care conținea fragmente de agat.

Până aici se poate crede că cel ce dormea retrăia preocupările sale diurne; acest vis n-ar fi putut să "conțină" decât ceea ce "cuprindea" conștientul sau inconștientul autorului său. Ori, noi vom vedea că nu este așa, că visul este infinit mai straniu.

În fața acestui cufăr, apariția fantomatică i-a explicat:

"În cartea ta, tu arăți că cele două fragmente de agată sunt obiecte diferite. În realitate, ele fac parte dintr-un singur cilindru votif, acoperit cu inscripții, pe care regele Kurigalzu l-a oferit templului. Când preoții au primit ordinul să confecționeze o pereche de cercei destinați statuii zeului Ninib, noi n-am dispus de altă agată decât aceea a cilindrului votif. Acesta a fost atunci tăiat în trei părți -chiar aici, în această sală- fiecare parte conținând o fracțiune din inscripția inițială. Cea de-a treia a fost distrusă."

Fascinat de aceste explicații, arheologul a cerut entității să îi indice sensul exact al inscripției originale. Apariția s-a apropiat de zidul micii săli și, pe praful pe care o acoperea, ca a scris în caractere cuneiforme:

"Zeului Ninib, fiul lui Bel, domnul său, regele Kurigalzu, pontiful lui Bel, a dedicat aceasta."

Exact în acest moment, Herman von Hiprecht a avut curioasa senzație de a nu mai fi în timpul din Nippur ci, din nou, în biroul său din Philadelphia! De fapt, acolo se și găsea împreună cu venerabilul preot în tunică albă așezat dintotdeauna în fața lui. Pe birou, aproape de foile manuscrisului, stătea o foaie de hârtie cu aceste cuvinte scrise de mâna lui von Hilprecht: *Nebuchadnezzar*. Acest cuvânt, doi arheologi eminenți îl traduseseră astfel: "Nebo, protejează opera mea de constructor".

Entitatea preotului babylonian a indicat inscripția cu degetul arătător și a corectat:

- Nu, aceste semne vor să spună: "Nebo, protejează-mi frontierele mele."

Și acestea fiind zise, fantoma venită din Babylon a dispărut.

Nu este vorba, în acest "vis", numai de fapte ce țineau de imaginația lui Herman von Hilprecht. Detaliile revelate de entitate (și total necunoscute celui care dormea) sunt o probă că savantul nu le-a inventat: fragmentele de agat aparțineau unui cilindru tăiat în trei părți și nu proveneau, cum se credea, de la două obiecte diferite independente unul de celălalt. În același timp, traducerea veritabilă a lui *Nebuchadnezzar* a fost confirmată după aceea de specialiștii în scrierea cuneiformă.

Strivit de oboseală, la capătul epuizării, Herman von Hilprecht se plasase -deși involuntar- într-o stare modificată de conștiință, aptă "să recepționeze" remanența psihică a preotului atașat acestor fragmente de agată și contactul cu entitatea se stabilise. O frumoasă reușită psihometrică...

Noi vom avea ocazia, în continuare, să vedem cât de mult zidurile anumitor edificii pot să fie "încărcate", impregnate de psihismul remanent al ocupanților săi. Același lucru se întâmplă pentru anumite obiecte. În aceste cazuri, mediumurile care dau dovadă de "psihometrie" sunt apte, prin facultățile lor paranormale, să simtă, să capteze scenele, evenimentele pe care obiectele le conservă, acționând ca un revelator în care este scufundată o hârtie fotografică în prealabil expusă la o imagine.

Despre câteva vise premonitive

Doamna Y.V., o ascultătoare din Marsilia, a constatat că unele din visele pe care le avea vinerea dovedeau un caracter premonitiv. În una dintre aceste vineri, ea a văzut în vis o rudă prin alianță pe care o detesta din toată inima. Am avut o discuție

violentă și, drept urmare, sus numita rudă, venită să-i aducă un inel de chei, le-a aruncat pe jos, în loc să i le dea în mână. Doamna Y.V. s-a trezit, impresionată neplăcut. În duminica următoare pe deplin trează de această dată, ca a primit vizita acestei rude... și toată schema "imaginată" în vis s-a reprodus punct cu punct în realitate, terminându-se cu aruncarea furioasă a acestui inel cu chei la picioarele sale...

Câțiva ani mai târziu -întotdeauna într-o vineri- doamna Y.V. era pradă unui coșmar; ca simțea, pe piept, ceva greu care o apăsa; ca striga, înebunită, gândindu-se la o tentativă de asasinat. Zbătându-se, ca căuta să apuce acel "ceva" care o strivea; ca reușind să se stăpânească și cuprinsă de oroare, constata că este vorba despre o mână tăiată la încheietură, din care ieșea sângele!

Tânăra femeie se trezea brusc, inundată de transpirație și cuprinsă de neliniște.

În marțea următoare, ca află că un prieten foarte drag tocmai avusese un accident în cursul căruia mâna sa dreaptă fusese tăiată; el solicita prezența prietenei sale la spitalul la care fusese transportat.

Domnul A.M. locuia în regiunea Var și era la Eliberare paznic particular pe proprietatea vicontesei X, o doamnă foarte bună și caritabilă, excelentă soție și mamă. Această doamnă fusese ucisă de germani în momentul eliberării satului.

La treisprezece luni după acest deces, domnului A.M.i-a apărut în somn vicontesa, pronunțând aceste cuvinte: "Eu nu v-am părăsit, eu veghez asupra dumneavoastră și, după câtva timp, domnul va fi fericit."

La trezire, A.M. s-a întrebat asupra semnificației acestui vis. Cum "domnul" -vicontele- ar putea să fie fericit peste câtva timp, după doliul crud care-l lovise acum treisprezece luni?

În ciuda îndoielilor sale, paznicul a aflat după cinsprezece zile despre recăsătoria vicontelui cu o prietenă din copilărie, și acest cuplu a trăit efectiv, foarte fericit, așa cum entitatea vicontesei anunțase domnului A.M. în cursul visului!

O altă ascultătoare, doamna T.H., se ducea în 1961 destul de des la Aix-en-Provence la o rudă a sa aflată la tratament într-o clinică. După ultima sa vizită, doamna T.H. alarmată de starea de slăbiciune a bolnavei, a întrebat o infirmieră. Aceasta i-a mărturisit că nefericita nu mai avea decât una sau două luni de trăit; maladia ei era incurabilă. Foarte afectată, doamna T.H. și-a lăsat adresa pentru a fi prevenită imediat în caz de deces.

S-au scurs opt zile. Doamna T.H. a visat-o pe mama sa, decedată în 1928, care îi apărea ținând în mână o telegramă desfăcută: "Ni se anunță decesul Theresei... "

Această frază, pronunțată clar, percepută în vis, a făcut-o pe doamna T.H. să se trezească brusc, căci mama sa fusese naşa bolnavei. Afectată de această apariție onirică și de mesaj, doamna T.H. a privit pendula sa. Era jumătate de oră peste miezul nopții.

În curând, o scrisoare a făcut-o pe această ascultătoare să afle despre moartea Theresei la jumătate de oră după miezul nopții, în chiar noaptea în care mesajul de dincolo îi parvenise!

Trebuie să notăm că în acest vis apare pluralul: "Ni se anunță decesul Theresei". Prin "ni se anunță" entitatea o desemna pe fiica sa și pe ea însăși sau pe cei de dincolo care o înconjurau?

Simplu vis premonitoriu sau intrarea în scenă a entității mamei decedate?

O corespondentă din Beziers, doamna A.P. afirmă că este legat caracterul premonitiv al viselor sale de tatăl său mort în 1934, atunci când ea nu era decât un copil. După expresia feței entității ea știe dacă "premoniția" (sau "mesajul") este benefică sau funestă.

Un exemplu: în ajunul examenului pentru permisul de conducere, doamna A.P. l-a văzut pe tatăl său în timpul somnului. Acesta era lângă ea, în automobil, surâzând. La trezire,

candidata la permisul de conducere s-a simțit întărită de acest semn: surâsul tatălui său în mașină. Ea nu s-a îndoit un moment că va obține permisul după primul examen. Și de fapt, ea l-a obținut; ceea ce, trebuie s-o mărturisim, ține aproape de miracol dacă știm lipsa de grabă a examinatorilor de a-și da acordul candidaților lor chiar dacă aceștia erau deja așezați la volanului! Trebuie încasate numeroase fonduri pentru sacul (fără fund) al statului[1] ?

Să precizăm că această doamnă este un medium care se ignoră iar incidentul următor o demonstrează clar. Doamna A.P., văduvă, trăiește cu mama sa și are un local comercial situat la două sute de metri de apartamentul lor. Într-o dimineață, fără vreun motiv cunoscut și fără vreo cauză valabilă, ea închide brusc magazinul său și se întoarce acasă... pentru a descoperi pe un individ care o amenință pe bătrâna sa mamă cu un cuțit! Ea s-a aruncat asupra acestui nebun, a ajuns să-i ia cuțitul și candidatul la ocnă a fugit fără să mai ceară restul!

Doamna A.P. mi-a precizat că ea ascultase de un impuls irațional, a cărui origine nu o știa. Niciodată, până atunci, ea nu închisese magazinul în mijlocul dimineții, pentru a se întoarce acasă. Grație acestei percepții extrasenzoriale inconștiente - rezultatul unui apel mental, pur instinctiv, al mamei sale în pericol- ea o salvase.

Într-o seară, intrând în dormitor, doamna A.P. a auzit un zgomot straniu, un șoc sau un declic. Ea s-a întors și a rămas înmărmurită de uimire: ieșind din neant, o rază de lumină similară celei unui proiector cinematografic, făcea să apară o scenă pe peretele camerei. Această scenă, foarte clară, ca o proiecție cinematografică îl arăta pe soțul doamnei A.P.; decedat cu șase ani înainte, prosternându-se cu durere deasupra propriului său mormânt, regretând cât se poate de natural că a părăsit această viață.

---

[1] Scrisă în 1972, această frază reflectă în realitate, din nefericire, un adevăr încă valabil și în 1993!

Iată acum un alt vis al acestei doamne, mult mai complicat și mult mai straniu. În 1970, fiica doamnei A.P., locuia la Alger și aștepta un fericit eveniment fixat în jurul datei de 25 august. Către 20 august, mama ginerelui doamnei A.P. trebuia să vină la Alger în așteptarea nașterii; se convenise ca doamna A.P. să vină să o înlocuiască trei săptămâni mai târziu.

Pe 25 iulie 1970, doamna A.P. a avut un vis: ea era la fata sa și ținea în brațe o mică fetiță; în leagănul apropiat se găsea însă un al doilea bebeluș, a cărui față nu o distingea. Pe masă, bomboane albastre. Obiceiul era ca să existe bomboane albastre pentru băieți și roze pentru fetițe, și bunica nu înțelegea simbolismul acestui vis în care nu apărea decât drajeuri albastre.

A doua zi, prinsă de alte preocupări, doamna A.P. nu s-a gândit la acest vis și, în noaptea următoare, i-a apărut în vis tatăl său. Doamna A.P. mergea în mașina sa, alături de tatăl ei radios și fericit (deci presimțire benefică). Ei se îndreptau către Alger. Drumul s-a bifurcat: o cale către stânga și o altă cale către dreapta. Tatăl a privit fata, surâzător, în timp ce aceasta îl întreba uluită: "Atunci, sunt doi ?"

La trezirea doamna A.P. a făcut sinteza celor două vise: o fetiță în brațe și un alt copil în leagăn; un drum se diviza în două. Toate astea trebuie să ne anunțe o dublă naștere: gemeni. Dar acest caz, dacă visele sunt premonitive, de ce este această anomalie: numai bomboane albastre? De ce nu sunt de asemenea și bomboane roz? Încă o lună de așteptare și vom afla că nașterea va avea loc în jurul datei de 25 august.

Or, a doua zi după acest vis din urmă, pe 28 iulie din 1970, o telegramă a anunțat-o de nașterea prematură a doi foarte frumoși copii, un băiat și o fetiță!

Pe 28 august, doamna A.P., debarcată la Alger, a putut să asiste la botezul care a avut loc pe data de 30. Nașii nefiind prezenți acolo, cele două bunici au trebuit să-i țină pe copii. Venind momentul, doamna A.P. a fost întrebată ce copil dorește să țină în brațele sale? Amintindu-și că în visul său, ea ținea o fetiță, doamna A.P. (nedorind să forțeze destinul) a răspuns că n-

are nici o preferință, și chiar fetița i-a fost încredințată! Un alt element din vis se realiza!

La masă, doamna A.P. a rămas uimită: pe tort, nici un drajeu roz, nimic altceva decât bomboane bleu. De ce această uitare? Nu era însă vorba de uitare: fericiții părinți avuseseră, desigur, intenția să cumpere de asemenea și bomboane roz, dar din nefericire, de la plecarea europenilor din Algeria, aprovizionarea era neregulată, și nu s-au putut găsi bomboane bleu...

Toate aceste secvențe ale acelor două vise s-au realizat deci, punct cu punct!

Visul mai puțin roz al unui rugbist

În martie 1957, David Hubbards, de optsprezece ani, a văzut în vis pe unul dintre prietenii săi căzând, rănit mortal în cursul unui meci pe care echipa sa trebuia să-l dispute a doua zi la Syston (Leicesterschire). În dimineața următoare el i-a găsit pe organizatori și i-a rugat să anuleze întâlnirea. DAr au umat hohotele de râs ale acestor domni care s-au distrat copios pe seama acestui "dezechilibrat"! Totuși, în fața insistenței și emoției acestuia, ei au sfârșit prin a accepta să supună problema la vot. Votul a arătat patru pentru întâlnire și unul contra.

Partida a avut loc deci în după-amiaza zilei respective, între echipele "Syston Imperials" și "Wigston Fields Juniors". Câteva secunde înainte de fluierul final, un jucător de la "Syston Imperials" -Robert Yale- a căzut, fracturându-și un picior, după ce fusese foarte violent placat.

Tatăl său, care a asistat la întâlnire, l-a transportat imediat la un spital. Două zile mai târziu, Yale a decedat, ca urmare a unei hemoragii interne pe care nimeni nu o diagnosticase!

Membrii comitetului -cei puțin cei patru care au votat contra punerii în gardă a jucătorului avertizat prin visul său premonitiv- pot să fie mulțumiți de ei. Spiritele tari, "fani" ai rugby-ului au pe conștiință moartea acestui băiat. Fatalitate? Sigur, este foarte

posibil ca ora morții acestui jucător să fi venit și că, în orice caz, el trebuia să moară în acea zi, dar cine poate afirma aceasta cu exactitate? Nu cred în destinul implacabil căci noi suntem în posesia a numeroase probe care atestă că acesta -la nivelul individului- poate fi modificat.

Să ne reamintim cazul acelui om care, în ajunul plecării vaporului *Titanic*, a avut un coșmar înspăimântător, arătându-i nava scufundându-se, cu pasagerii cu tot.

Foarte impresionat de acest coșmar -care era de fapt un vis premonitiv- acest om "a dat înapoi" și, cu riscul de a fi considerat laș, a refuzat să se îmbarce... ceea ce i-a prins bine căci *Titanicul* a ridicat ancora pentru ultima sa călătorie...

Un alt exemplu: un om a visat că mergea pe un drum. A sosit un dric care s-a oprit în dreptul său. Vizitiul, cu o mină puțin îmbietoare, i-a zis: "Ureă, există încă loc în interior." Săptămânile au trecut și omul nostru, așteptând un autocar pe o șosea, îl vede sosind. Șoferul oprește și călătorul, cu un picior pe treaptă, recunoaște cu uimire fața vizitiului dricului. În fața ezitării sale, șoferul îi spune: "Ureă, este încă loc în interior." Înfrigurat, călătorul a coborât în grabă și șoferul a pornit, ridicând din umeri: o sută de metri mai încolo, autobuzul cădea într-o prăpastie!

Timpul și visul

În 1957, un cititor al revistei la care colaboram atunci, *Galaxie*, mi-a povestit o aventură deosebită în care visul și realitatea se interpenetreau într-un mod curios. René G. era turnător într-o uzină metalurgică din Puy-de-Dome unde el lucra în schimbul de noapte, începându-și munca la ora nouă seara și terminând-o la cinci dimineața. Uzina îi pusese la dispoziție o locuință pe care o împărțea cu Jean, un coleg ce, începea lucrul la ora șapte dimineața.

În 22 decembrie, la ora cinci și jumătate, René G. a venit în camera sa și i-a amintit prietenului său, Jean, să pună ceasul la

ora zece și jumătate după care a adormit. De obicei, către ora șase și un sfert, atunci când ceasul suna pentru a-l trezi pe Jean din somn, Rene, doborât de oboseală nu-l auzea. Or, în această zi, exact înainte ca soneria să se declanșeze, el a perceput un straniu zumzet care părea că se transmite întregii camere. El s-a trezit deci, și l-a văzut pe Jean ridicându-se, îmbrăcându-se, și pregătindu-se de plecare.

- Jean, ai pus bine ceasul pentru ora zece și jumătate?

- Da, da. L-am pus la oră, răspunse celălalt pe un ton enervat.

- Bine, oftă Rene, întorcându-se pe partea cealaltă.

În acest moment el și-a manifestat mirarea: printr-o fantă din jaluzele, se întrezărea lumina zilei! Lucru incredibil în luna decembrie, și încă la cinci și jumătate dimineața! Dându-și seama de această anomalie, René s-a întors pentru a i-o comunica prietenului său. Dar camera era goală..., și ceasul indica ora zece și treizeci!

Era imposibil: Rene tocmai auzise soneria ceasului reglat deja la ora șase și un sfert. El îl văzuse pe Jean ridicându-se, îi vorbise, îi auzise clar răspunsul pe un ton cam ridicat, și apoi se reîntorsese și văzuse lumina zilei! Întorcându-se din nou, Jean nu mai era acolo și ceasul afișa ora zece și jumătate!

Când i-a comunicat despre acestea prietenului său, acesta a clătinat din cap:

- Când m-am trezit, tu dormeai buștean! Nu mi-ai vorbit și, din această cauză, eu n-am putut să-ți răspund! Ca de obicei eu m-am pregătit, mi-am făcut toaleta, mi-am luat cafeaua și apoi am plecat fără ca tu să faci vreo mișcare. Tu erai adormit profund.

Fără îndoială, putem pune toate acestea pe socoteala visului în timpul unei stări de oboseală? Totuși, Rene G. este categoric: el nu dormea, a văzut, cu ochii săi, pe prietenul său pregătindu-se de plecare; ei doi au schimbat cele trei cuvinte menționate și, în timpul în care s-a întors în pat, ceasul a "sărit" de la ora șase și un sfert la ora zece și treizeci iar noaptea a cedat locul zilei! Această "absență" de patru ore și cincisprezece minute este rezultatul unui element subiectiv, datorat unei mari oboseli,

urmată de un somn populat de acest vis sau o "breșă", o discontinuitate în timp și spațiu? Rene G. deși inconștient, a "ieșit" temporar într-un univers paralel, văzând, dincolo de continuul nostru, un "Jean" numărul doi, care a răspuns agasat la întrebarea sa? Cele două sau trei secunde care i-au trebuit "acolo", pentru a se învârti și a vedea ziua, ar putea ele să se traducă printr-un decalaj de patru ore și cincisprezece minute? Pentru că era ora zece și jumătate atunci când, într-un salt de surpriză, el s-a răsucit din nou pentru a constata absența prietenului și neobișnuitul decalaj orar?

Care dintre aceste "explicații" (sau ipoteze) este cea bună?

Un coșmar înfiorător

În mai 1954, Mary Alexander, din New Castle, a avut un vis cumplit. Ea se vedea lovită de o mașină, aruncată sub aceasta cu bebelușul său în brațe; sugarul murea, strivit de roțile vehiculului.

Neliniștită, ca s-a trezit imediat, a aprins lumina, și s-a aplecat asupra fiului său, în vârstă de cinci luni, culcat în leagănul său, instalat aproape de pat. Copilul părea că doarme, dar pernuța sa îi acoperea jumătate din față. Mary Alexander s-a ridicat, neliniștită, a atins copilul care nu a reacționat. Ea s-a aplecat mai mult, fără să poată să-i audă respirația: bebelușul era mort, victimă fără îndoială a ceea ce este numită moartea subită a noilor născuți, care s-a produs când mama sa visa că acesta murea strivit!

Putem noi oare invoca un fenomen de telepatie onirică prin translație de simboluri? Cum ar putea un sugar de cinci luni, să "lanseze" în momentul morții, inconștient, către psihicul mamei sale acest simbol dramatic: o mașină care o strivește? La cinci luni, suntem conștienți de pericolul pe care-l poate constitui un automobil?

Avem noi o idee asupra morții? Desigur că nu. Putem atunci să presupunem că intervine un fenomen de "reamintire a unei vieți anterioare" la acest copil? Reamintirea unei vieți în care sufletul,

spiritul încarnat în corpul său de sugar, aparținuse unui adult sau unui copil mai în vârstă, poate ucis într-un accident de circulație. A încercat el să lanseze o chemare, un apel de salvare psihicului mamei sale? Un mesaj simbolic care i-a parvenit însă mult prea târziu ?

Nu știu, dar ceea ce trebuie să se știe, este că "teoria" reîncarnării nu este o teorie ci un fapt stabilit într-o manieră științifică, în special de către profesorul H.N.Banerjee, de la Universitatea Jaipur, din India așa după cum o expune cu claritate prietenul meu Aime Michel în remarcabilul său articol "Problema reîncarnării", apărut în numărul 30 al revistei "*Planeta*".

Pentru acest savant indian, nu este vorba deloc de "reîncarnare" ci de o memorie "extracerebrală" (în ce termeni eleganți sunt spuse aceste lucruri!), pe care o explică în modul următor:

"Această expresie de memorie extracerebrală a fost adoptată pentru a desemna amintirile (reale sau presupuse) din viețile anterioare, în măsura în care aceste amintiri: în primul rând nu pot fi logic legate de fluxul unui subiect care pretinde că le are și în al doilea rând sunt logic asociate cu fluxul unei persoane decedate. Termenul de reîncarnare, în general utilizat pentru a desemna astfel de cazuri este, de fapt, o iluzie. Există rezonanțe spirituale și oculte, în timp ce cercetările noastre sunt conduse empiric, ca oricare activitate științifică, ce neglijează orice considerație teoretică."

Făcând bilanțul, puțin ne interesează, dacă acest termen de "reîncarnare", l-a jenat la răscroiala mânecilor pe profesorul Banerjee din moment ce el a făcut proba de netăgăduit a realității obiective a acestor reminiscențe din viețile anterioare ale mai mult de optzeci de subiecți, care actualmente trăiesc și au fost studiați de el!

Puțin ne interesează, de asemenea, dacă savanții occidentali sau cel puțin un mare număr dintre ei încep să răcnească auzind aceasta și își închid ochii pentru a nu vedea probele deținute de Universitatea din Jaipur.

Puțin ne interesează, dar nu este oare dezolant să constați că o descoperire (redescoperire, căci conceptele de viață anterioară

erau admise de mult în ezoterism și spiritualism) capitală este cenzurată, înăbușită de pontifii occidentali? Nu este scandalos să-i vezi pe aceștia rânjind și luând un aer de compătimire atunci când "un nebun" îndrăznește, în fața "științei" lor să abordeze timid aceste probleme? Pentru cât timp încă "nebunii" nu vor avea dreptate în fața acestor măgari încărcați cu relicve?

Sugerez cititorului să se gândească la videocaseta "*Viețile anterioare -viață după viață* (numărul 2. Porțile viitorului)" încărcată de tulburătoare mărturii.

Mă gândesc în particular, la mărturia lui Paco Rabbane[1] care era preotul Akhenaton într-una dintre existențele sale anterioare. "Coralie", o tânără din regiunea Var (supusă unei regresii sub hipnoză de Daniel Huguet) a fost o sclavă nubiană, în vârstă de doisprezece ani în aceeași epocă faraonică. Confratele și prietenul meu Jean Louis Victor, autor al cărții "Reîncarnarea dezvăluită"[2], ne vorbește despre un caz extraordinar survenit la începutul secolului: acela al unui modest lucrător într-o mină adâncă; despre Auguste Lesage, care ignora totul despre egiptologie și care picta totuși admirabile pânze, de inspirație faraonică (prezentate în videocasetă); pânze ale căror hieroglife au ajutat savanții egiptologi să interpreteze mai bine anumite inscripții.

---

[1] *Conform cărții sale "Tragectoir", Édition nr.1, Michel Lafon*

[2] *Louise Courteau Editrice Inc. 7433 rue Saint-Denis, Montreal*

CAPITOLUL V

Reminiscențe din viețile anterioare

Înainte de a continua incursiunile noastre în straniul domeniu al visului, să ne oprim un moment asupra acestor neobișnuite reminiscențe ale unui trecut pe care noi nu l-am trăit...

Confratele și prietenul meu, domnul G. Brown (care a primit premiul Palme d'Or pentru *Romanul de Spionaj* în 1962, autor al peste 100 de titluri (din colectia Fleuve Noir), a scris două romane-"Bonjour Trésor" și "Omul de aiurea"- în care el a știut să dezvolte un climat de stranietate, captivant, legat de *Ordinul Templierilor* și de problema "vizitatorilor" extratereștri. Ceea ce, personal, nu m-a surprins deloc; eu nu am uitat, pasionantele noastre discuții pe aceste teme - și pe multe altele - din timpul întâlnirilor noastre de la începutul carierei, în perioada anilor 1952-1953.

În această epocă, noi am râs descoperindu-ne atât de multe puncte comune, în special acela de a fi fost, și unul și celălalt, reprezentanți comerciali pentru tot felul de mărfuri, de calitate îndoielnică, căci această meserie pentru care noi nu eram făcuți, am exersat-o imediat de la eliberare pentru a ieși din pana de

bani (revăd fremătând fața congestionată a unui patron de bistro care, după ce a gustat unul dintre aperitivele pe care i le-am propus, a trebuit, pentru a-l înghiți, să se țină strâns de tejghea!).

Domnul G. Brown mi-a povestit atunci, pe scurt, o întâmplare neobișnuită promițându-mi să mi-o relateze, într-o zi, în detaliu. "Fă-mi un semn atunci când vei avea nevoie", m-a sfătuit el în 1953. I-am "făcut semnul"... în 1971, atunci când pregăteam prezenta lucrare, și prietenul meu Brown și-a ținut cuvântul pentru a-mi da relațiile care vor urma, și pe care le reproduc aici în extenso:

"În privința amabilității locuitorilor săi, eu trebuie să trec sub tăcere numele acestui sat mare din Béarn, obligat să subliniez că el nu avea și nici nu are nimic extraordinar. În orice caz, nimic care să-l poată tenta pe un cineast și sunt sigur că niciodată nu l-am văzut pe vreo carte poștală.

"Sincer, puteam deci să cred că am ajuns într-un mic oraș care îmi era complet necunoscut atunci când m-am aflat în el în urmă cu peste 30 de ani. Mă găseam acolo pentru un motiv pe cât de simplu pe atât de imperativ: era singura localitate la care speram să ajung când am citit nivelul de benzină din rezervor. Pe de altă parte, pentru a fi mulțumit mi-a fost suficient că am găsit un oficiu poștal. De acolo am adresat mamei mele un SOS conceput astfel: "*Complet fără bani. Expediază urgent mandat telegrafic.*"

Pentru a economisi un cuvânt, am evitat chiar să și semnez, convins că mama mea nu se va înșela, dar funcționarul mi-a cerut semnătura. Cu inima mult mai ușoară am mers să-mi parchez automobilul pe un terasament foarte izolat, ținând cont că în circumstanțele acelea, automobilul îmi servea în acea noapte drept cameră de hotel. Îmi rămăseseră exact atâția bani pentru a-mi oferi o livră de smochine proaspete, o pâine, și un pachet de țigări Gauloise! Aceasta, pentru a justifica, că nu înghițisem, în acea zi, nici un pic de băutură cu anason, ca să-mi încălzesc stomacul; plecând, mi-am păstrat spiritul perfect liber.

Pentru a-mi petrece timpul (în acea epocă termenul camping era încă barbar, și era rușinos să fii văzut dormind în automobil), am început să hoinăresc prin dreapta și prin stânga până ce pașii

m-au condus într-o piață liniștită, înconjurată de castani frumoși. Lucrul despre care voiam să-ți relatez s-a întâmplat acolo: am simțit brusc cum înlemnesc, pătruns de acel tip de frig ce pare să țâșnească din tine însuți. Tremuram fără motiv sub un vânt călduț; subit, am început să înaintez în direcția unei străduțe care se deschidea în fața mea, surprinzându-mă gândind cu voce tare: "Aceasta este Strada Trandafirilor", ajung pe această stradă. Pășeam cu pasul sigur fără să mă mir când am descoperit o plăcuță care, efectiv, anunța: Str Trandafirilor. M-am cufundat în căutarea unui zid care să se prăbușească sub greutatea unui arbust cățărător de glicină, străpuns de o ușă secretă care se deschidea deasupra și care avea în centrul său un ciocan de bătut în poartă în formă de gură de leu.

Am găsit zidul, glicina, ușa secretă, o givală, ciocanul de bronz pe care totuși nu puteam să le cunosc. Și spontan, ochii mei au fost scăldați în lacrimi. Era o lacună... M-am trezit în mașina mea când soarele era deja sus. Mandatul meu poștal sosise. Am plecat.

Mai târziu, mult mai târziu, spiritul meu a fost frământat de stranietatea acestei întâmplări curioase. El a inventat mii de ipoteze, toate respinse de gândirea lui carteziană. Atunci ce a fost? Un vis destul de puternic, destul de viu, destul de tenace, pentru a lua o formă și a se impune ca o amintire? Sincer, eu nu cred asta. Mi-a venit să verific. Am plecat către micul orășel din Bern. De fiecare dată o întâmplare brutală mi-a interzis să ajung acolo: un accident, moartea unui părinte etc.

O dată, cea din urmă... am ajuns, eram acolo... Un marcaj cu reclama Michelin mă avertiza: "Localitatea X... 12 km".

Cu părul ca aurul grâului și cu ochii ca cerul, ea făcea autostopul în direcția opusă. Făcând stânga împrejur am preferat o realitate dulce în locul parfumului misterului... O interdicție în roz? Dar totuși o interdicție! M-am întrebat și mă întreb și acum. De atunci, am preferat să aștept momentul când voi face pasul care îmi va permite, poate, să aflu lucrul pe care cei vii trebuie să ignore. Iată, dragul meu prieten Guieu povestirea a ceea ce tu numești o "experiență din viața anterioară" .

Oglinda visului

În 1940, C.V. în vârstă de douăzeci și șapte de ani, fusese mobilizat la Lavaur (regiunea Tarn); de la vârsta de treisprezece ani, foarte frecvent, nopțile sale erau bântuite de mereu același coșmar: el se găsea într-o piață dintr-un sat părăsit, în fața unei clădiri cu o mare poartă ogivală, fixată în cuie de fier, aceste cuie ornând unghiurile unei multitudini de pătrate de lemn. Poarta era întotdeauna întredeschisă către întunerice și necunoscut. În visul său, C.V. se apropia din ce în ce mai neliniștit, dar se oprea la trei pași, tremurând de teamă... și se trezea plin de transpirație .

În timpul mobilizării sale, C.V. și trei dintre prietenii săi au mers să petreacă o duminică într-o regiune din Gaillac, unde au decis să meargă la slujbă pentru a vizita o foarte frumoasă catedrală considerată drept monument istoric. Iată-i pe cei patru militari plecați. Dar atunci când C.V. a sosit în mica piață, zărind catedrala și recunoscând poarta (întredeschisă), așa cum o vedea în coșmarele sale de la vârsta de treisprezece ani, picioarele i s-au înmuiat și el a început să tremure.

Alarmați de starea sa, de paloarea lui subită, prietenii lui s-au neliniștit și mai mult ca oricând l-au auzit murmurând:

"Poarta! Poarta!"

"Ce, poarta? Ce are ea neobișnuit? Atunci vino, să intrăm."

Ei au trebuit să-l susțină, atât de mare era emoția, și, în interiorul catedralei, tânărul C.V. a înțepenit brusc în fața statuiei Sfintei Fecioare. Tulburat, el sigur de faptul că știa această statuie, că o mai văzuse undeva. A mers să pună o lumânare în fața acestei Sfinte Fecioare, și din acel moment, neliniștea sa, strania sa tulburare au dispărut. El s-a simțit bine, eliberat de neliniștea sa enigmatică.

Și din acea zi, coșmarul a încetat să-i mai bântuie nopțile. După ce a trăit această experiență, C.V., în vârstă de șaizeci și unu de ani, în 1972, mi-a mărturisit convingerea sa de a fi trăit în acel sat, în cursul unei vieți anterioare:

- Ceva ce nu știu trebuie să mi se fi întâmplat cândva, în acel loc, în acea piață, în fața porții catedralei.

Bang Utot, teribilul vis al morții

Într-un sfert de secol, mai mult de 130 de cazuri de Bang Utot au fost înregistrate în Filipine și în Hawaii fără ca nici un medic să fi găsit vreodată cauza (organică sau psihosomatică) veritabilă.

Acest "vis al morții" nu a lovit niciodată o femeie; victimele sunt numai bărbați.

Toate cazurile încep invariabil printr-o ușoară durere de cap seara, tinde să se atenueze sau să dispară după o masare a gâtului sau a capului. Apoi migrena revine, se estompează câte puțin, și omul adoarme. În timpul somnului său el se agită, se zbate, geme și gâfâie din ce în ce mai puternic. Pumnii i se strâng, îi apare o spumă pe buze și el face eforturi disperate pentru a se trezi, pentru a scapa coșmarului terifiant care îl asaltează. Fără folos. Ritmul său respirator se accelerează, gesturile îi devin dezordonate, el caută să inspire aer, dar nu reușește. Terorizat, el se zbate violent, strigă și geme și, într-un ultim spasm, corpul său transpirat se prăbușește: moartea și-a făcut lucrarea!

Acest îngrozitor vis al morții s-a manifestat de mai mult de o sută treizeci de ori, și o repetăm, în douăzeci și cinci de ani, afectând numai fillipinezi sau hawaieni și niciodată un european sau vreo femeie. Autopsiile s-au succedat, analizele, examenele microbiologice au dovedit că toate victimele Bang Utot răpuse la pământ în câteva ore de această maladie, de acest rău inexplicabil, erau fără excepție într-o excelentă stare de sănătate. Singurele rezultate obținute de medici au fost descoperirea a ceea

ce nu ar fi putut să provoace această moarte: hemoragia pancreasului, fața palidă, ochii "congestionați", spuma de salivă pe buze, cianozarea unghiilor degetelor, și o ușoară hemoragie pulmonară. Acestea sunt efectele, dar nu și cauzele morții. Atunci ce a oprit circulația sângelui și a blocat respirația victimelor? Hemoragia pancreasului nu antrenează moartea în câteva minute după primele simptome, cum se petrece în cazul acestui "vis al morții".

Un alt rezultat al anchetei a permis să se stabilească (dar aceasta nu este nici ea o explicație) că adesea, tatăl omului răpus la pământ de Bang Utot, fusese și el victimă al aceluiași coșmar abominabil. Scăpând analizei patologice, aceste cazuri misterioase sunt botezate "atacuri cardiace" sau... "moarte dintr-o cauză necunoscută".

Cu excepția unui singur caz, victimele au murit toate noaptea, în timpul somnului lor. O ipoteză a fost avansată: victimele mor într-un vis oribil pentru că, adormite, ele nu mai pot să realizeze că este vorba pur și simplu de un vis. Acest coșmar are drept efect perturbarea marelui simpatic în cursul somnului. Știința este neputincioasă în rezolvarea enigmei Bang Utot, dar o explicație există, la Kahuna-ana-ana, "vrăjitorii experți în moarte" care afirmă că pot să se roage pentru ca cineva să moară! Kahuna-ana-ana, retribuiți pentru serviciile lor prompte și loiale să intre în stare de rugăciune, se izolează într-o colibă și încep un misterios ritual repetând incantații la căderea nopții. Viitoarea victimă simte atunci, la distanță, o migrenă și se culcă. Imediat ce a adormit ea începe să-și viseze propria-i moarte și sfârșește prin a muri prin pierderea respirației incapabilă să se trezească pentru a scăpa de acest coșmar îngrozitor. Se spune despre un astfel de om că a fost "Kahunae".

Sunt întâlnite, de asemenea, cazuri de Bang Utot în Hawaii. Acolo, ca și în Filipine, majoritatea victimelor sunt în vârstă între treizeci și patruzeci de ani. Un singur bărbat care prezenta toate simptomele acestui "vis al morții", a putut să fie trezit de unul dintre prietenii săi; când a fost scos din coșmar, el își amintea de

un "mic om[1]" care încercase să-l strângă de gât. Este oare o imagine onirică creată psihicului de către această atroce senzație de sufocare? Kahuna-ana-ana a proiectat telepatic această imagine în spiritul victimelor sale? Dar cum să adoptăm această ipoteză în toate cazurile, când majoritatea oamenilor învinși de Bang Utot nu aveau dușmani capabili să plătească un vrăjitor pentru a-i "kahunac", adică să-i facă să treacă de la viață la moarte prin această metodă atât de puțin ortodoxă?

Să ne reamintim, de asemenea, că la Manila, în Filipine, s-a produs înspăimântătoarea aventură trăită în 1951 de Clarita Villaneuva, acea tânără fată de optsprezece ani, care, în prezența mai multor martori a fost mușcată sălbatic pe tot corpul de un "monstru invizibil"; ea l-a descris pe cel care o asalta ca un "mic om, îmbrăcat într-o pelerină roșie, care părea că plutește pe deasupra solului"[1] .

Dramaticul Bang Utot și cazul acestei tinere fete[2] par total străine. Totuși, o informație recentă pune într-o lumină nouă aceste evenimente neobișnuite. Patrick Ravignant scrie în articolul său "Reacția inversă", apărut în "Le grand Albert" (Martie 72):

"Numai cu mult mai târziu s-a întrevăzut un început de explicație la această incredibilă afacere (aceea a Claritei Villaneuva) la care polițiștii și notabilitățile din Manila fuseseră primii martori înmărmuriți. Clarita însăși a povestit următoarea istorie: cu câteva luni înainte de incident, ea fusese abandonată de amantul său pe care îl adora; copleșită de gelozie și de suferință, a vrut să se răzbune, recurgând la magia neagră și la farmece.

---

[1] Fără îndoială unul dintre acești stranii (și neliniștitori) pitici Menehunes (se pronunță Minihounis) din care 72 au fost recenzați la sfârșitul anilor '30 în populația (de 600) locuitori) din insulele Maui... sau dinn alte locuri, astăzi, există o bază EBE (Entități Biologice Extraterestre) subterană! Pe de altă parte, în raza cubului (numărul 77 în colecția SF Jimmy Guieu, la Edition Vaugirard) este vorba despre Bang Utot.

[1] Conform Faptelor Blestemate, *Georges Langelan.*

[2] Afacerea Clarita Villaneuva l-a inspirat pe autorul "Teroarea invizibilă", (numărul 52din colecția Jimmy Guieu, apărută la Ed Vaugirard).

Construind o statuetă de ceară după imaginea fostului ei logodnic, ea a aruncat-o timp de mai multe săptămâni, în fiecare zi, câinelui său, care o mușca.

"După câtva timp de la aceasta, omul astfel vizat a căzut grav bolnav, corpul său fiind acoperit de stranii abcese, a căror origine medicii n-au putut-o explica. Între timp, furia Claritei s-a domolit, ea renunțând la practicile sale și amantul său s-a vindecat după ce fusese în preajma morții. Câteva luni mai târziu, ea a fost victima asaltului invizibil și a mușcăturilor.

Această afacere constituie un exemplu aproape perfect de reacție inversă."

Desigur, reacția inversă (efectul de bumerang) există, și nu ne îndoim de aceasta, sceptici fiind doar savanții con... servatori, dar opinia acestor domni, care știu tot, s-o lăsăm în seama magaziei de recuzită, unde clocesc propoziții de tipul: "Nu, lucrurile mai grele ca aerul nu pot să zboare", "Nu există pietre în cer"(meteoriții) și "Omul fosil nu există".

Totuși, ar fi interesant să aflăm dacă omul fermecat de Clarita nu a folosit și el un contrafarmec pentru a se apăra? Am avea atunci un răspuns la cazul "mușcăturilor cauzate de un monstru invizibil"... el însuși totuși nu am avea o explicația "rațională" a acestui fenomen!

Când un coșmar anunță un cataclism

Boston SUA, la ora unu dimineața, ziua 28 august 1883. Redacția ziarului *Boston Globe* este practic goală. Jurnalistul Ed Samson, de serviciu în acea noapte, s-a instalat pentru câteva clipe pe divanul din biroul său, pentru a se odihni și a adormit, sperând că nici o telegramă prin cablu nu va veni să-l deranjeze.

Scufundat într-un somn profund, el visa. Sau mai exact, el avea un coșmar: vedea nenumărați nefericiți care se aruncau într-un fluviu ale cărui ape fierbeau. Roci topite se rostogoleau la

vale pe pantele unui munte a cărui temelie se cutremura, devastând ferme, măturând sate, cu un potop de lavă, însoțit de un bombardament de pietre. Aceasta se petrecea pe o insulă populată cu indigeni pe jumătate goi: Insula Pralapa, aflată în apropiere de Java. Această insulă era un munte cu un vârf cu sclipiri roșiatice, cu un con vulcanic știrbit, din care se revărsau torente de lavă incandescentă, care a început să se fisureze, sfârșind prin a exploda printr-o deflagrație titanică; vacarmul exploziei a acoperit urletele indigenilor, horcăitul celor ce mureau, mumificați sub cenușa vulcanică ori sufocați de fumul gros care s-a întins, în curând, peste marea tumultoasă, care fierbea, purtând mormane de cadavre arse, dezarticulate de bombele vulcanice. Ca urmare a acestui cataclism insula a dispărut, înghițită de ocean.

Într-o tresărire bruscă de neliniște, cu respirația scurtă, Ed. Samson s-a smuls din acest coșmar înspăimântător, rămânând multă vreme amețit, înainte de a-și da seama că în ciuda uimitoarei clarități a evenimentelor și a cumplitei neliniști pe care o simțea, nu era vorba, de fapt, decât de un vis. Un vis bizar, totuși, însă care, pe bună dreptate, ar putea furniza tema unui articol pe cinste, bun de introdus în ziar, într-o astfel de zi, fără nici o știre senzațională. Și jurnalistul se puse pe scris, relatând tot ceea ce reținuse din acest coșmar, precizând că numeroase ambarcațiuni și vapoare fuseseră măturate ca niște paie de formidabila explozie, descriind uriașele ziduri de apă provocate de scufundarea insulei Pralapa.

Și la urmă, scrise cu creion roșu, pe deasupra articolului său, într-un colț, pe diagonală, cuvântul: "important". Serviciul de noapte fiind încheiat, el a lăsat pe masă hârtia cu articolul său și s-a dus acasă.

Câteva ore mai târziu, directorul ziarului *Boston Globe* a găsit articolul, crezând în mod cât se poate de firesc că era vorba de o telegramă sosită în cursul nopții și din care colaboratorul său extrăsese "esența". Directorul a trimis deci textul la culeș și, a doua zi, cotidianul anunța pe două coloane în prima pagină cataclismul din Insula Pralapa. Agenția Associated Press a

realizat o reluare care a alimentat în curând toate celelalte ziare... Iar acestea, după ce au publicat știrea, au cerut precizări și noi informații despre această gigantică tragedie.

Directorul ziarului *Boston Globe*, chestionat despre izvorul informațiilor sale, nu știa pe unde să se mai ascundă, incapabil să răspundă, și se întreba pe unde se afla acel animal de Ed. Samson, după scandaloasa sa farsă! În fine, l-a găsit, și somându-l să se explice, a primit "dovezile" onirice... care l-au adus în pragul unei crize de apoplexie. Scribul vinovat, considerat incapabil, a fost alungat, iar directorul ziarului "Boston Globe", cu moartea în suflet, se întreba cum să-și retragă articolul și să-și prezinte scuze cititorilor săi pentru farsa incalificabilă a acestui derbedeu, a acestei lichele, a acestui incapabil, al acestui... Ne putem imagina ușor celelalte epitete. Mai întâi, el a avut curiozitatea să caute într-un atlas Insula Pralapa, apropiată de Java. Dar degeaba. S-a adresat apoi bibliotecii publice din Boston, care i-a răspuns că nu există nici o insulă cu acest nume, nici lângă Java, și nici în vreo altă mare a globului...

Încă o dată, directorul marelui cotidian era aproape de o criză de apoplexie și clocea cum să-l omoare pe loc pe acest șarpe perfid pe care-l hrănise la sânul său! La rândul său, Ed Samson avea tot interesul să nu mai apară în fața ochilor șefului său.

În momentul când era asaltat de astfel de gânduri sumbre, directorul a fost înștiințat că valuri enorme, inexplicabile, se spărgeau de coastele occidentale ale Statelor Unite. Dar ce-i păsa lui de această știre? El avea altceva de făcut, să redacteze un articol pentru a se scuza. Să nu mai apară cineva cu acest gen de știri!

Dar știrile au revenit, deranjându-l: din diverse regiuni ale lumii soseau telegrame, anunțând gigantice valuri seismice, ce păreau a arăta că un cataclism de o importanță excepțională se produsese undeva în Oceanul Indian. În plus, comunicațiile cu Java erau întrerupte. În Australia, vibrații puternice, și stranii tulburaseră atmosfera: venind de la o mare depărtare, se auzea un vacarm de canonadă, ca un înfricoșător tunet care însă nu se mai sfârșea. Un val seismic și mai puternic a urmat primelor valuri

uriașe care nu erau decât preludiul. Aceasta undă de șoc a făcut, după cum s-a aflat ulterior, înconjurul Pământului de trei ori; nenumărate observatoare meteorologice au înregistrat oscilații barometrice de o amplitudine neobișnuită.

Și, în fine, a sosit știrea: în arhipelagul Insulelor Sonde, Insula-vulcan Krakatoa a explodat apocaliptic pentru ca, în final, să fie înghițită de valuri. Numeroase nave care au avut nesansa să se afle în zonă și care au scăpat ca prin miracol s-au refugiat acum în porturi, unde ocupanții lor relatau îngrozitoarea catrastrofă la care -de la distanță, din fericire- ei asistaseră!

Directorului ziarului *Boston Globe*, ca hipnotizat și complet năucit, nici prin gând nu-i mai trecea acum să redacteze scuze searbede adresate cititorilor. Cotidianul său, primul pe planetă, anunțase cataclismul! Tirajul urma să fie dublat: Repede! O ediție specială, cu o fotografie pe pagina întâi a "marelui reporter" Ed Samson, care a furnizat această "informație" senzațională! A fost rechemat ziaristul concediat, directorul i-a oferit un scotch, a fost reinvestit în funcție, numit "dragul meu prieten" dar s-a evitat precizarea în ziar a sursei onirice a acelei știri năucitoare.

Desigur, Insula Pralapa nu exista; fusese Insula Krakatoa cea care explodase, dar nu se putea găsi pricină pentru un lucru așa de neînsemnat. Important, nu-i așa, era că un cataclism avusese loc! Și că genialul său colaborator a aflat primul despre ea, pentru a da întâietate mondială cititorilor ziarului "Boston Globe"...

Pralapa, Krakatoa... De ce această contradicție; această singură notă falsă în visul profetic trăit de Ed. Samson, chiar în clipa în care acest cataclism se dezlănțuia pe cealaltă parte a Terrei? Această întrebare a rămas multă vreme fără răspuns până când, într-o zi, societatea de Istorie din Țările de Jos i-a scris ziaristului pentru a-i trimite o veche hartă a arhipelagului Sonde. O hartă pe care Insula Krakatoa purta numele indigen de Pralapa, nume complet uitat după aceea!

De la începutul secolului al optsprezecelea, numele Pralapa fusese abandonat și nu mai figura pe nici o hartă și deci nici în

manualele ori dicționarele geografice. Ed. Samson nu auzise niciodată acest straniu nume de Pralapa (și nici de cel de Krakatoa, care, de altfel, a devenit celebru după cataclism); în plus, el nu consultase hărțile regiunii. Or, ceea ce a visat el era Pralapa!

Desigur, în cursul acelor momente de groază numeroși indigeni trebuiau să se fi gândit la numele local, ancestral, al insulei lor. Dar de ce unul dintre aceste mesaje telepatice involuntare, formulat în clipa morții, a impresionat doar psihicul ziaristului din Boston, și pe nici un altul dintre contemporanii săi?

Adormit, plasat într-o stare de receptivitate inconștientă, Ed Samson a avut oare o simplă clarvedere? S-a dedublat el și a vizitat cu dublul său eteric această regiune cutremurată de o catastrofă geologică? Oare dublul său a cules inconștient, numele de Pralapa din spiritul îngrozit al unui om care era în agonie, de la un indigen analfabet care nu cunoștea despre această insulă decât numele pe care i l-au dat strămoșii săi?

Dar la ce bun să ne batem capul, când savanții afirmă că toate acestea nu pot exista? Că astfel de fenomene nu pot fi controlate. De altfel, cărțile lor nici nu le menționează; atunci, de ce să vorbească despre ele? Închideți această carte, prieteni cititori, fiindcă băsicile de oaie umflate de ignoranță vă vor spune, hotărât, neadmițând nici o replică, că tot ceea ce scriu eu nu este decât o țesătură de inepții. Exact ca acel "om de știință", care, cu câteva săptămâni înaintea lansării lui Gagarin afirma că astronautica nu este decât o completă absurditate.

Câteva clarviziuni involuntare

Săptămânalul *Samedi-Soir* din 5 martie 1953 a publicat un articol intitulat: "Un inginer englez a pus la punct un SOS telepatic", articol ce recenza lucrarea lui John Hettinger "Telepatia și spiritualismul" (Rider and Co. Londra)

Autorul recenziei își începea astfel transpunerea acestei cărți:

- "SOS... SOS... SOS... Aici submarinul Minerva. Am eșuat la adâncimea de 50m. Iată poziția noastră.... Așteptăm ajutor... Sperăm că recepția mesajului nostru este bună. SOS... SOS..."

Astfel își imagina redactorul mesajul telepatic ce ar fi putut fi emis de un subiect dotat cu această capacitate și aflat la bordul submarinului Minerva, plasat ipotetic în această situație de catastrofă.

Subliniem că acestea au fost scrise în 1953.

Or, după cincisprezece ani, pe 27 ianuarie 1968, submarinul Minerva a dispărut, scufundându-se inexplicabil pentru a deveni sicriul înecat cu 52 de oameni la bord!

"Coincidență", desigur, vor spune scepticii, dacă acest ziarist, cu cincisprezece ani mai înainte s-a gândit la Minerva, preferând-o oricărui alt submersibil!

Poate fi considerată o "coincidență". Dar să continuăm.

Într-o dimineață a anului 1970, am luat autobuzul pentru a mă duce la prefectura din Marsilia. Vehiculul era foarte aglomerat și am rămas în picioare. La o stație, unii călători au coborât, alții au urcat. Printre aceștia, am remarcat imediat o tânără și drăguță doamnă pe care o cunoșteam, pe care o întâlnisem fără îndoială cu puțin timp în urmă, dar nu eram în stare să-mi dau seama cine era. Din clipa în care această doamnă a urcat în autobuz, privirea sa se îndreptase spre mine; ne-am privit astfel câteva secunde și am surâs ca un scurt salut.

Dar de unde, Doamne, puteam eu s-o cunosc pe această doamnă? mă întrebam eu. După mai multe stații, călătorii s-au împuținat pe coridorul central al vehiculului. Am putut astfel să ne "regăsim" și, cu un pic de stânjeneală pentru vidul meu din memorie, m-am adresat acestei tinere persoane:

- Scuzați-mă, dar noi ne-am întâlnit recent, și, deși chipul dumneavoastră îmi este cunoscut, nu reușesc să situez momentul și locul întâlnirii noastre...

- Este ciudat, am exact aceeași impresie, dar nici eu nu reușesc..., îmi mărturisi ea.

Ne-am prezentat, am încercat să explorăm amintirile recente ori mai îndepărtate, dar în van: eram siguri și unul și celălalt, că ne cunoșteam, dar aici sfârșeau și certitudinele noastre. Am coborât amândoi în stația prefecturii și, acaparați de gândurile noastre, am mers câteva clipe împreună. Atunci am remarcat, cu tonul unei constatări:

- Dumneavoastră lucrați la un arhitect și ați fost la o reuniune de șantier sau, mai precis, la o ședință de studiu (spunând acestea, eu îmi imaginam o masă rotundă, verde, în jurul căreia mai mulți oameni se aplecau asupra unor planuri).

Doamna X, hipnotizată, a remarcat atunci cu un aer bănuitor:

- Vai! Dar dumneavoastră mă cunoașteți! Cum puteați să știți asta, dacă nu-mi cunoșteați numele?

A fost rândul meu să mă simt înmărmurit. Remarca doamnei X era cât se poate de îndreptățită. Cunoșteam oare aceste lucruri prin clarvedere sau printr-o telepatie inconștientă? Acest "incident" se produsese în strada Saint-Ferréol atunci când ne opriserăm la intersecție. Știam că doamna X (care începuse să mă privească într-un mod bizar, întrebându-se, poate, ce personaj neobișnuit pot fi) va merge pe această stradă. I-am dat cartea mea de vizită și ne-am salutat, fiecare din noi fiind intrigat de această întâlnire, de această senzație mutuală de a ne cunoaște fără a ne fi cunoscut -așa cum a trebuit să admitem- că niciodată înainte nu ne-am mai aflat unul în prezența celuilalt.

Dar de unde venea atunci certitudinea de "deja văzut"? Ne-am cunoscut noi oare într-o existență anterioară? Am supărat-o pe această doamnă, propunându-i să o revăd, pentru a încerca o experiență de introspecție, de regăsire în trecut. Ea ar fi putut, de asemenea, să se înșele asupra intențiilor mele. În rest, am certitudinea că acest gând i-a surâs inițial, dar a sfârșit prin a-l respinge. Am fost fericit, căci, persistând, acest gând ar fi cu siguranță climatul straniu al efemerei noastre întâlniri.

Lunile s-au scurs și, într-o zi, am văzut-o din nou pe doamna X. Am abordat-o surâzând, dar am înțeles imediat din încruntarea

uimită a sprâncenelor sale că ea nu mă recunoștea! Contactul misterios, subțire ca un fir de mătase, cu acest trecut îndepărtat și ipotetic, în care noi am fi putut, fusese deja rupt. A trebuit să-i reamintesc incidentul pentru ca ea să consimtă să-mi surâdă: dă, ca își amintea acum, dar, de această dată, senzația de a mă cunoaște nu a mai intrat în joc. Această a doua întâlnire a fost foarte scurtă și, din partea mea, nu a apărut nici un fulger de clarvedere ori de telepatie... deși, în plan secund, mi se impunea, suprapunîndu-se peste gândurile mele, o vagă impresie din epoca napoleoniană.

Am adresa doamnei X. Aș fi putut să reînnoiesc contactul dar nu am făcut-o, convins intuitiv că într-o zi "întâmplarea" ne va pune din nou față în față. De această dată, pentru a ne confrunta -eventualele- amintiri comune; sau cel puțin pentru a încerca să le facem să țâșnească la suprafață ieșind, din memoria extracerebrală. Uneori este bine să știi că nu trebuie să acționezi deloc asupra destinului, să nu încerci să-l orientezi.

Evenimentele nu vin, ele sunt acolo iar noi le întâlnim în trecere, scria Sir Arthur Eddington. În acest caz special, eu intuiam că trebuie să mă supun respectivei afirmații.

Pentru ce am numit acest paragraf "Câteva clarviziuni involuntare"? Pentru că eu nu sunt nici clarvăzător și nici telepat. Aceste "funcțiuni PSI" apar la mine rar, sporadic, și nu mă antrenez deloc ca să le dezvolt deși, din an în an, ele par că se manifestă la mine un pic mai frecvent decât în trecut.

În schimb, eu cunosc clarvăzători autentici, aproape permanenți; unii au făcut din aceasta o profesie (și a-i remunera este un lucru perfect legitim), alții sunt clarvăzători fiindcă că aceasta este starea lor, dar ei nu obțin din asta nici un profit, situația lor profesională, străină de domeniul PSI, pemițându-le acest altruism.

Am făcut aluzie, în cursul capitolului întâi la Josyane, tânăra clarvăzătoare pe care am întâlnit-o în 1956 la vila "T", unde se întâlneau regulat diverși cercetători "ai tărâmului paralel"

pasionați de ezoterism, ocultism și de parapsihologie. Josyane a avut numeroase ocazii de a-mi dovedi darul ei de clarvăzătoare, poate doar cu o singură excepție. În acea zi, îmbrăcată într-o vestă roșcată, scurtă, cu mâneci, ea mi-a declarat:

- Eu văd, pentru tine, "lucruri care se învârtesc". Tu vei câștiga bani. Atâția bani că nu îmi vei mai spune nici bună ziua.

Și amândoi am izbucnit în râs, de față cu gazda noastră, doamna G, prietenul meu iluzionist Doryan și alți câțiva musafiri ai vilei T. "Lucruri care se învârtesc"? Ceva brusc a cuplat în mine: Jacques Courtois, ventrilocul, îmi propusese (prin 1956/1957) să scriu scenarii, texte destinate marionetei sale Omer și mai puțin pe atunci celebrei rățuște. Aceste texte i le dădusem.

- Tu ai înțeles perfect ce voiam, mi-a spus el. Directorul artistic al casei de discuri Polydor este de acord. Noi vom înregistra discuri cu vocile lui Omer și ale micii rățuște, etc.

"Lucruri care se învârtesc". Dar discurile, nu se învârtesc? Mă vedeam deja milionar și îi spuneam lui Josyane că acest noroc nu mă va împiedica să-i spun bună ziua ca de obicei!

Dar vai, directorul artistic și-a schimbat opțiunea, și proiectul s-a dus pe topoganul uitării. Acele "lucruri care se învârtesc" nu erau deloc discurile...

- Dar de ce nu... discurile zburătoare, farfuriile? sugera Josyane aflând de eșecul proiectului lui Jacques Courtois.

Aici, am oprit-o imediat pe fermecătoarea clarvăzătoare: până acum, faptul de a studia OZN-urile, de a publica mai multe lucrări asupra acestei probleme -cea mai fascinantă din secolul nostru- departe de a-mi aduce noroc sau avere (deși sus numitele lucrări au fost rapid epuizate) mi-a provocat din contră, numai probleme. Măgarii cu diplome au aruncat în mine cu ironii usturătoare, iar un astronom, o veritabilă canalie de știință, a exercitat presiuni asupra redactorului șef al unui cotidian care, înnebunit de amenințările sale, a suprimat pe loc și imediat rubrica mea[1] !

---

[1] *Este aceeași canalie, supranumită FeldWebel sau SS, de șeful meu din rezistență (astronomul) la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, care a*

Viitorul îmi va confirma opinia: "lucrurile care se învârtesc" nu mi-au adus nici noroc și nici avere. Josyane s-a înșelat, cel puțin de această dată. Căci pentru numeroase alte persoane, sclipirile sale de clarvedere aveau o precizie extraordinară. Iată câteva exemple:

Într-o zi, spre prânz, Josyane urca pe șoseaua Canebiere, cu spiritul aiurea, fără să-i pese de mulțime. Brusc, ea s-a întors și cu vioiciune, a strigat:

- Domnule! Domnule!

Mai multe persoane aflate în apropiere care, coborau marea arteră din Marsilia, și-au întors capul. Dintre toți acești oameni ea nu a văzut decât un singur bărbat către care a mers în grabă, pentru a-i spune în șoaptă, atunci când s-a aflat în apropirea lui:

- Mai ales să vă te duceți la acea întâlnire! Vă implor, domnule, nu mergeți!

Necunoscutul tresare, se tulbură, și o privește pe această "nebună" cu o anumită neliniște. Josyane, zdruncinată profund de imaginea care o asaltase, aceea a unui om desfigurat, își îndreptă privirea spre partea stângă a vestei sale și adaugă cu o voce și mai joasă:

- Și, mai ales, nu vă închipuiți că ceea ce purtați acolo vă va pune la adăpost de ceea ce vă amenință.

De această dată, bărbatul palid, îngăimă ceva de neînțeles, dar Josyane nu îi dădu răgazul să continuie și îi întinse cartea sa de vizită:

- Dacă mă ascultați, veți veni să mă vedeți. Dacă nu-mi urmați sfatul... nu veți putea să veniți. Nu veți mai putea...

Și ea îl lăsă acolo stingher pe necunoscut; pe acest om pe care ea nu-l cunoștea, pe care nu-l văzuse niciodată și care, într-un toc de piele, la subțioara stângă, purta o armă automată!

- Dar ce ai văzut la subiectul tău, am întrebat-o eu mai târziu, când ea mi-a povestit întâmplarea.

- L-am văzut mort. Am văzut pieptul său pătat de sânge, găurit de gloanțe! După cincisprezece zile am fost vizitată de acest

---

practicat toată viața sa terorismul intelectual, și a distrus cariera unui astronom care a îndrăznit... să vadă OZN-uri!

bărbat, nu prea semeț, sensibil încurcat, care a pus pe masa mea un teanc de bancnote, zicându-mi: "Dumneavoastră mi-ați salvat viața, doamnă. N-are rost să vă mai spun adevărul... pe care l-ați ghicit: eu sunt un cerșetor. Când m-ați interpelat, pe strada Canebiere, mergeam efectiv la o întâlnire pentru a lămuri... o afacere... cu un om. Conform convenției noastre el trebuia să fie singur."

Dacă tu ai fi văzut fața lui uluită, continuă Josyan, când i-am întrerupt cuvintele pentru a-i spune că "știam", că la întâlnire îl așteptau trei oameni însărcinați să-l lichideze! După ce mi-a confirmat veridicitatea capcanei din care scăpase grație mie, el a mulțumit mult și mi-a spus bâlbâit: "sper că asta este suficient."

"Asta" era teancul de bancnote pe care Josyane le-a împins râzând. Și cerșetorul, în ciuda insistențelor, a trebuit să-și ia banii înapoi, bâlbâindu-se din nou, luându-și la revedere, zicându-și fără îndoială că această extraordinară clarvăzătoare aparținea clasei "proștilor" din cauză că nu a știut să profite de gestul său de mulțumire.

Un alt exemplu. Într-o seară, la vila "T", noi mâncam în compania doamnei G, încântătoarea noastră gazdă. Trebuie să fi fost cinci sau șase persoane, printre care un vecin, Pierre D., reprezentant al unei firme de frigidere, care, nu era interesat de parapsihologie. Pierre era în dreapta mea, Josyane în stânga mea. În fața noastră Doryan, doamna G, Raphael, asistentul său și alți doi invitați. Am vorbit despre banalități și deloc despre subiectele cu care eram obișnuiți atunci când ne întâlneam. Prezența lui Pierre nu era deloc favorabilă discuțiilor noastre despre paranormal.

Brusc, Josyane s-a adresat vecinului meu din dreapta:

- Pierre, trebuie să fii foarte atent, când mergi cu automobilul tău Citroen! Văd un drum drept, în pantă, mărginit de copaci. Plouă. Pe acest drum vei avea un accident... Lovitură la cap...

Și Josyane, zguduită de acest fulger de clarvedere, emoționată, își freca ceafa exact în locul în care ea simțea durerea pe care ar fi avut-o Pierre atunci când acel accident ar fi survenit.

Pierre a ridicat din umeri râzând, afirmând că el nu crede în "supranatural".

- Oricum, trebuie să fii atent, mai mult decât de obicei, când vei conduce pe ploaie, l-a sfătuit ea, ascunzându-și propria sa neliniște în spatele unui surâs.

După ce Pierre D. a plecat dintre noi, Josyan, care se forțase până atunci să-și păstreze o atitudine neutră, și-a dat drumul neliniștii sale și ne-a mărturisit:

- I-am spus lui Pierre că va fi rănit la ceafă, pentru a nu îl înspăimânta prea tare. De fapt, eu l-am văzut mort, cu vertebrele cervicale rupte.

Câteva luni mai târziu, circulând de la Marsilia la Aix-en-Provence, la bordul Citroenului său, Pierre D. s-a angajat pe o pantă care ducea la podul-arc (stradă care nu mai există astăzi), în zona Aix. Ploua, drumul era alunecos. Pe aceasta linie dreaptă automobilul a derapat și a lovit în plin un platan. Sub șoc, Pierre a fost proiectat în spate și ceafa a lovit violent bara de fier orizontală a spătarului său.

Cu vertebrele cervicale rupte, el a murit în cursul transportului său către spital. Foarte apropiat de scenariul descris de Josyane în cursul clarvederii sale!

Un accident al soartei a obligat-o pe această tânără femeie să-și câștige viața de pe urma lor, și, deși disprețuia să fie plătită pentru darurile ei paranormale, ea a fost constrânsă să adopte această soluție în fața preciziei clarviziunilor sale, reputația sa i-a adus rapid un număr crescut de clienți.

Într-o zi, ea a primit o tânără femeie, elegantă, soția unui mic industriaș. Nu-mi amintesc ce suport de clarvedere (cărți de joc, sfera de cristal) a folosit în acea zi Josyane, dar ea a "văzut" moartea indutriașului:

- Este vară. Un drum cu un rând de arbori în stânga. La dreapta câmpuri cultivate; țărani care muncesc. Destul de departe de acest drum, venind din sens invers, se ivesc doi bicicliști.

Automobilul soțului dumneavoastră se îndreaptă brusc spre stânga, lovește un arbore... Nu, bicicliștii sunt încă foarte departe. Nu pentru a-i evita a avut soțul dumneavoastră... acest accident.

Imperceptibila ezitare a lui Josyane a făcut-o să tresară pe clientă:

- Vreți să spuneți că soțul meu... va muri în acest accident?

- Știu că rănile vor fi grave, foarte grave, doamnă, răspunse ea, neîndrăznind să-i spună: el va muri pe loc!

- Dar când? Când se va produce aceasta?

- Nu știu exact doamnă, peste câteva luni, șase sau opt poate? Nu știu, nu văd nimic.

Două sau trei luni s-au scurs și clienta a revenit. De această dată, Josyane a văzut accidentul mult mai apropiat în timp; același fulger precis, aceleași detalii. Aceste precizări au tulburat-o cu siguranță pe soția industriașului, dar Josyane a avut impresia că ea nu părea deloc afectată. După o secundă de reflecție, clienta a întrebat-o:

- Ați văzut moartea sa, nu-i așa? E adevărat?

- Da, am văzut-o, spuse ea.

Câteva luni au trecut și, pentru a treia oară, Doamna Y a revenit, îmbrăcată într-o haină de vizon, într-o toaletă extrem de șic (negrul îi stătea admirabil, a trebuit să fie de acord Josyane..., văzând-o în doliu).

Văduva înecată de plâns? Nu. Poate emoționată, nici atât...

Accidentul avusese loc efectiv în circumstanțele descrise cu fidelitate de către Josyane. Cu un detaliu: cei doi bicicliști fuseseră jandarmi. De departe, ei au văzut perfect mașina părăsind drumul în linie dreaptă și intrând într-un platan. De pe câmp, unde lucrau, țăranii s-au grăbit în acea direcție, unde au ajuns în curând și jandarmii, dar nu mai era nimic de făcut: șoferul era mort!

Cu câteva luni mai devreme, impresionată de predicția clarvăzătoare, viitoarea văduvă -ca femeie avizată- încheiase suma de asigurare a vieții soțului său! De aici haina de vizon! De aici somptuosul Mercedes cu care venise ea în vizită la Josyane,

pentru ai spune cât de mult a fost tulburată de justețea darurilor sale paranormale.

Doamna Y nu a îndrăznit să-i spună "mulțumesc", dar Josyane și-a imaginat-o foarte bine frecându-și moralmente mâinile.

Balonul rotund și hipnotizatorul

După această farsă neașteptată, mărturie incredibilă și totuși autentică, iată un alt caz care nu are nimic cu clarvederea, și, de altfel, nici cu fenomenele paranormale căci hipnoza, în nici un fel nu poate intra în cadrul supranaturalului.

În august 1959, echipa de fotbal din Gloucester angajase pe un anumit Henri Lithe, hipnotizor pentru a susține, cu ajutorul privirii sale fascinante acțiunea echipei.

Înainte de a se măsura cu echipa din Merthyr Tydfil, echipa din Gloucester s-a aliniat cuminte în fața lui Henry Blythe care, cu mâinile deschise, cu brațele întinse, a început o ședință "de antrenament prin convingere". Umpluți în bloc de entuziasm, jucătorii s-au îndreptat după câteva momente spre teren și au bătut echipa din Tydfil cu scorul 3-1!

Uralele și aplauzele nu mai sfârșeau... și învingătorii l-au purtat pe Henry în triumf pe deasupra capetelor. Întâlnirea a fost fixată pentru săptămâna următoare, când Gloucester trebuia să întâlnească echipa din Cambridge. Marea zi a sosit și, în vestiare, jucătorii, neliniștiți, se întrebau de ce Henri întârzia să sosească pentru a-i hipnotiza înaintea meciului. Dar vai, știrea descurajantă și catastrofică a sosit: omul pe care îl așteptau pierduse trenul! El nu putea deci să le insufle jucătorilor, cu privirea sa dominatoare, "puterea" de care aveau nevoie.

Dar nenorocosul Henry Blythe, din conștiința profesională, a adresat echipei o telegramă concepută astfel: "Spiritul lui Blythe va fi totuși cu voi. Mergeți și câștigați, câștigați, câștigați!"

Câștigați! Da, desigur, au suspinat jucătorii, mai puțin "umflați" decât balonul lor. Și cu aerul de bună dispoziție al condamnaților care merg la eșafod, ei au început meciul... Și a fost un dezastru, o dezolare, o imfamie, înfrângerea! Să fiu iertat că nu folosesc tonul de ocazie; termenii hilari ai cronicilor sportive îmi sunt total străini.

Gloucester a fost bătut cu 2-1; aici este ușor să invocăm autosugestia: lipsiți de hipnotizorul lor, nemaifiind galvanizați de de suportul efectiv, de prezența sa, fotbaliștii n-au mai jucat la întreaga lor valoare, intrând pe teren dinainte bătuți.

Să nu se creadă în nici un caz că acest ton ironic este îndreptat împotriva hipnozei; eu ironizez fanatismul sportiv, factor de abrutizare al maselor (cu grijă întreținut). *Men sana in corpore sano* ? Da, spun fără nici cea mai mică rezervă, educația fizică este indispensabilă unui bun echilibru al individului, dar a transforma sportul într-o afacere sordidă în care "un rege al stadionului "este cumpărat cu milioane; sau dacă faptul de a lovi în față cu pumnii, pentru a ieși din ring în sânge este o "nobilă artă"; sau, în altă ordine de idei, o mulțime urlând de sadism salivează de plăcere asistând torturarea unui taur în arenă pentru a vocifera după aceea în aclamații delirante, aruncând cu flori, pălării, sutiene și alte accesorii, unui oarecare păun mândru ca Artaban, cu fesele îmbrăcate în mătase, asta nu !

Eu mă revolt contra a toate acestea, contra acestui "opium al poporului", contra acestui os de ros aruncat poporului, din calcul (financiar și politic), cei care ne manipulează știind că, în timp ce masele sunt aruncate în stadioane sau arene, ele nu reflectează la dezagregarea societății, la degradarea ei lamentabilă, la această aberantă inversiune a valorilor, care caracterizează epoca noastră de tranziție, de trecere de la era Peștilor la cea a Vărsătorului, care va șterge în final aceasta cloacă mizerabilă pentru ca pe solul, în fine, muncit și curățat să pregătească noile recolte care duc la Epoca de Aur.

M-am îndepărtat de hipnoză; să fiu scuzat pentru aceasta. Repet, numai câțiva savanți ridicoli și pedanți, din ce în ce mai rari, din fericire (în afară de Franța), îndrăznesc încă să-și bată

joc de atitudinea pe care o au unii oameni de a plonja pe unii dintre subiecții respectivi într-un somn profund. Atitudine rezultând dintr-o tehnică perfect stăpânită și, scriind aceasta mă gândesc la fidelul meu prieten Daniel Huguet care excelează în acest domeniu.

Îmi amintesc de o noapte de septembrie, în 1969, când, împreună cu prietenii mei cercetători ai lumilor paralele, am procedat la o ședință de mediumitate în ruinele unei capele a Ordinului Templierilor. Unul dintre noi, pe care îl numim Jack, hipnotizase o tânără femeie medium. Printre asistenți se găsea un anumit A, adus de un prieten doritor să-i dovedească realitatea hipnozei. Zeflemitor, și continuând să fie sceptic, A. a asistat și s-a întors cu noi, păstrându-și convingerea de impostură asamblată de la un cap la altul[1] .

Pe drumul de reîntoarcere, pe o câmpie, hipnotizorul a ridicat ochii, minunându-se de frumusețea lunii care strălucea pe cerul curat, luminând peisajul. Foarte firesc, noi am privit astrul nopții, în timp ce Jacques s-a plasat în spatele lui A. Punând amical mîinile pe umerii scepticului, Jack a început să spună, în spatele acestuia:

-Vedeți cum strălucește luna? Ea strălucește, orbitoare, fascinantă... Ea strălucește, strălucește, priviți-o, priviți-o bine...

A. o privea, o privea, în timp ce Jacques vorbea, și, în curând, el s-a înmuiat și a căzut pe spate după care a fost cu grijă așezat în mijlocul drumului. După ce toate acestea au fost făcute, cu voce normală, Jacques ne-a spus surâzând :

- Să ne uităm la ceasurile și la cronometrele noastre pe toată durata somnului său. Un somn ușor căci nu am vrut să-l cufund într-o stare de somn profund .

Ceea ce noi am și făcut. A. a rămas alungit pe sol, dormind liniștit, timp de exact 8 minute după care, gradat, el a deschis

---

[1] *Am lucrat (la anchete asupra contactelor cu ființe extraterestre și asupra vieților anterioare) de peste 15 ani cu hipnotizorul Daniel Huguet; garantez realitatea acestei arte și cinstea constantă în acest domeniu a lui Daniel. (Vezi de asemenea* Maeștrii noștri extratereștrii, *Ediția pres de la Cîte unde relatez mai multe ședințe de hipnoze practicate de Daniel Huguet).*

ochii, și-a plimbat privirea absentă asupra grupului care făcea un cerc în jurul lui, fiecare dintre cei prezenți neoprindu-se să surâdă cu ironie. Mormăind un pic nemulțumit, A. s-a ridicat, a înălțat din umeri, refuzând să admită ca el dormise sub hipnoză timp de 8 minute.

- Cu adevărat! Atunci ce făceai tu, alungit, fără conștiință pe acest drum de țară?

- Eu... nu știu, eu nu dormeam!

- Bine, să vedem! Se pare că atunci când facem o plimbare nocturnă cu câțiva prieteni, este foarte obișnuit ca unul dintre ei să se întindă exact în mijlocul unui drum de pământ pentru a trage un pui de somn !

CAPITOLUL VI

"Micul mincinos" care nu a mințit

În urmă cu patruzeci de ani, trăia la Libourne, în regiunea Bordaux, un mic băiat de zece ani pe care noi îl botezăm Paul. În fiecare dimineață, pentru a se duce la școală, el trebuia să traverseze un pod, în dreapta căruia, un pic mai jos, se găsea o fabrică de cherestea. Într-o dimineață deci, mergând pe acest pod, micul Paul a deschis ochii mari: clădirile fabricii de cherestea erau în flăcări. Ajuns la școală el le-a vorbit câtorva colegi și nu s-a mai gândit la aceasta .

Seara, pe drumul de întoarcere, în mod bizar, acest fapt divers i-a părăsit spiritul. Țopăind, alergând cu colegii săi, el nu s-a gândit deloc, traversând podul, să arunce o privire în direcția clădirilor, care în chiar acea dimineață, căzuseră pradă sinistrului. Ajuns acasă, întâmplarea i-a revenit în memorie și le-a comunicat-o părinților. Aceștia au ridicat din umeri zâmbind, tatăl afirmând că nimic din acestea nu s-a produs, căci, în chiar acea după amiază, trecând peste pod, el văzuse fabrica de cherestea în perfectă stare. Paul a insistat, a jurat că a văzut flăcările devorând clădirile, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să-l trateze ca pe un mic mincinos.

În dimineața următoare, Paul, trecând podul, a trebuit să se supună evidenței: fabrica de cherestea era intactă; el mințise

deci, fiind pradă, probabil, unei halucinații. Căci acest incendiu, el îl văzuse cât se poate de veridic, dar copilul a trebuit să fie de acord că fusese victima unei fantasme !

Dar, chiar în după-amiaza acelei zile, în timp ce micul Paul era în clasă, un teribil incendiu a ars până în temelii fabrica de cherestea .

Cu această premoniție, această clarvedere, băiatul lăcea cunoștință cu paranormalul. Mai târziu, facultățile sale psi s-au dezvoltat; astfel, el și-a dat seama că poate controla căderile cărților de caro, să "tragă" cărțile în scop de premoniție fără ca vreodată să învețe de undeva cartomancia!

Și-a descoperit, de asemenea, o capacitate surprinzătoare: aceea de a putea scrie simultan cu ambele mâini. Dar această funcție ambidextră simultană avea ceva neobișnuit. Ceea ce scria normal cu mâna dreaptă, el scria în același timp cu mâna stângă dar invers. De exemplu: scriind cu mâna sa dreaptă: "un om mare", aceasta conducea pentru mâna sa stângă: "nuemmohdnarg"! Și aceasta fără nici cea mai mică diferență grafică, căci cele două scrieri erau riguros identice.

Paul, care nu a făcut o profesiune din darurile sale paranormale, conduce o importantă firmă de credit, de finanțare imobiliară.

Clarvăzătorul uimește judecătorii

În septembrie 1958, un tribunal din Berlinul de Vest a achitat un clarvăzător care, pentru a se disculpa, a ajuns să facă proba talentelor sale în fața judecătorilor. Gerhart Belgard, de 39 de ani, fusese acuzat de escrocherie în detrimentul unor persoane "credule" care l-au consultat pentru a afla despre viitorul lor sau în legătură cu ființele dragi dispărute.

În cursul acestui proces, Belgard a cerut mai multor persoane prezente în sala tribunalului să scrie pe o bucată de hârtie o

întrebare privind o ființă dragă și să o pună într-o pălărie. Președintele tribunalului (pe care îl omagiem pentru inteligența obiectivitatea și imparțialitatea sa) a acceptat această dovadă. Spre stupefacția generală, clarvăzătorul a dat detalii precise privind persoanele menționate pe bucățile de hârtie. Astfel, un jurnalist a aflat ce s-a întâmplat cu sora sa mai tânără. Un polițist, care scrisese "bunică", în loc de întrebare, a fost capabil să audă următorul răspuns: "Nu pot să stabilesc contactul. Această persoană este moartă de multă vreme, văd un câmp, un câmp de concentrare ."

Tulburat, polițistul a confirmat această clarviziune: de fapt, el fusese prizionier într-un lagăr de concentrare nazist unde bunica sa pierise, lucru pe care Belgard nu putça să-l știe.

Câteva cazuri care dovedesc spiritismul

Revelionul de Anul nou din 1947 nu-l voi uita niciodată! Cu un grup de tineri și de tinere, noi decisesem să organizăm acest revelion la prietena noastră, Denise B., la ferma părinților săi, într-o regiune de țară din Aix, în apropiere de Tholonet. Prietenul nostru Luc O., chitarist amator, își luase chitara pentru a ne cânta câteva melodii de epocă între două discuri după care noi dansam. Ambianța era veselă și nu se bea mult, căci grupul nostru nu obișnuia acest lucru; în schimb n-am ratat nici un boogie-woogie și nici chiar slow-urile (fără comentarii!).

Către ora două dimineața sau poate către ora trei, ambianța s-a prăbușit puțin câte puțin și Robert ne-a propus de-a dreptul :

- Și dacă am face să se rotească mesele?

De ce mesele când este suficientă numai una? Și toate privirile s-au îndreptat către preotul nostru care, deși cântăreț și animator al unei orchestre în timpul week-end-ului avea ca pasiune foarte cunoscută ocultismul și paranormalul. Două înclinații diametral opuse, dar deloc incompatibile.

Solicitat de prietenii mei, am cerut o ședință de spiritism, explicându-le că ei trebuiau să-și pună mâinile lipite pe masă, auricularul unuia atingând degetul mare al celuilalt, astfel încât să formeze un lanț. Câteva râsete, un ridicat din umeri și figura sarcastică a lui Luc care, nu credea deloc în aceste baliverne (el utiliza un cuvânt mai puțin ales).

Puțin câte puțin, masa a început să scârțâie, să oscileze cu o bunăvoință evidentă; cineva a râs imitat de ceilalți, în timp ce din nou toate privirile s-au îndreptat spre mine.

- Nu vedeți că Jimmy este cel care dă lovituri cu genunchiul în masă și o face să se învârtească? spuse Luc.

M-am apărat de această acuzație, și Robert m-a gonit râzând.

- Du-te și te așează pe canapea departe de noi, și lasă-ne în pace. Dacă masa nu se învârte, culpabilitatea, vinovăția ta va fi dovedită!

Știind că nu eu eram cauza mișcărilor mesei, m-am instalat pe canapea, la mai mult de trei metri de prietenii mei care au reluat ședința. Iar curând, zâmbetele au dispărut: masa rotundă, cu un picior central dansa serios! Amplitudinea mișcărilor s-a accentuat și, brusc ea a basculat viu către pieptul lui Lilette D., care a scos un țipăt de groază și de asemenea de durere.

Nici vorbă să se repete întrebarea: spirit, ești tu acolo?

- Hei am început să cred în aceste ...

Nu a încheiat ce avea de spus și a căzut fără de viață! El, rationalul, ironicul, a dat ochii peste cap. Denis s-a grăbit către un dulap să ia niște zahăr și un mic pahar, pentru a pregăti un remediu contra leșinului dar înainte de a ajunge la dulap, auzi în interiorul acestuia un zgomot cristalin. Neliniștită, Denis ezita; cel care a deschis bufetul a fost fratele ei, Gaby, care a rămas imediat înmărmurit: zaharnița tocmai se spărsese! Un zgomot ne-a făcut pe fiecare dintre noi să sărim ca arși: în cămin unde ardeau niște lemne, a izbucnit brusc o flacără formidabilă, care a produs o gălăgie mare ce a durat mai multe minute.

În același moment, în grajd, calul a început, brusc, să necheze și să tropăie furios în timp ce un tărăboi se producea în cotețul cu iepuri de casă. Un hoț? Am ieșit și am ajuns în grajd unde Gaby

liniștea calul care înnebunise din senin. Ducându-mă după aceea la coteț, la iepurii care păreau victimele unei mari groaze, am găsit printre ei doi sau trei morți, fără vreo cauză cunoscută!

Cred că nu mai este necesar să vă mărturisesc că am sfârșit acea noapte de revelion într-o atmosferă lugubră! Ce entitate malefică atrăsesem noi în "joaca" noastră cu rotitul meselor? De fapt, după propunerea irresponsabilă a lui Robert, îmi prevenisem prietenii: spiritismul nu este un joc. El trezește forțe puțin cunoscute, periculoase pentru participanții neexperimentați. La aceasta mi se răspunsese că toate acestea sunt niște prostii (termenul folosit fusese mult mai dur!) și că trebuie să încercăm "o poveste în care am putea să ne stricăm de râs ".

Doream "să ne stricăm de râs", și "ne-am stricat de râs" după cum s-a văzut! Vă închipuiți că nu s-a aruncat numai o singură privire rea, atunci când, ironic, am sugerat după aceste întâmplări în lanț, să reluăm ședința!

O altă întâmplare mi-a fost povestită de prietenul meu, Guy R. La începutul secolului, tatăl său, angajat la căile ferate franceze din Salon-de-Provence, locuia într-o pensiune familială, la care accesul se realiza pe o singură poartă, detaliu care își va dovedi importanța sa. Într-o seară, persoanele care locuiau în acea pensiune se distrau, provocând mișcarea meselor. Unul dintre ei, Durand, era absent; el s-a "stricat de râs" la ideea unui astfel de joc, așa că, pagubă în ciuperci, ședința a avut loc fără el. Și au început. Gradat, masa a răspuns la întrebările participanților cu o lovitură pentru da și cu două pentru nu. După un timp, plictisiți de acest "joc", participanții s-au decis să bea un pahar cu apă și să se ducă la culcare. Atunci au început să audă pași, pași grei care mergeau exact pe deasupra capetelor lor, în camera lui Durand.

Cum era posibil acest lucru, de vreme ce Durand își petrecea seara în altă parte? "Pe cinstea mea, sugera unul, poate că în cele din urmă el a rămas acasă în camera sa și nu a plecat așa cum am crezut noi."

Pașii au continuat, obsedanți, într-un sens și în altul, uneori mai grăbiți. Atunci poarta, unica poartă a pensiunii familiale, s-a

deschis și a apărut Durand, uimit că-și găsea trei colegii la o astfel de oră și cu ochii îndreptați către plafon.

Văzând sosirea prietenului lor, Durand, locatarii pensiunii au rămas uimiți. Dar, în acest caz, cine mergea prin camera lui? Au urcat tiptil scara pentru a-l surprinde pe "hoț", au ascultat la ușă: fără îndoială, "el" era încă acolo, după cum o dovedea zgomotul pașilor săi. Durand a deschis brusc ușa: camera era goală iar pașii se opriseră.

Locatarii pensiunii familiale au coborât în grabă în sufragerie să bea o băutură întăritoare și și-au jurat să nu mai invoce vreodată spiritele care fac mesele să se învârtească!

Undeva, în Germania, niște fermieri apelează la spirite

Aceasta s-a petrecut în urmă cu vreo 30 de ani, îmi scria P.C., un ascultător din Puyricard (Bouches-du-Rhone). Pierre B. nu era pe atunci decât un tânăr învățător debutant. El fusese, ca mulți alții, mobilizat în 1939 și, din anul următor, el se afla, ca o vită, în spatele sârmei ghimpate al unui lagăr de concentrare pentru militari din Germania. După ce a vegetat un timp, el a fost repartizat la niște fermieri germani, cu ordinul de a-i ajuta la lucrările agricole. Acești fermieri erau niște bătrâni cumsecade de cca 60 de ani, care nu se zgârceau pentru doi pfeninguri și, puțin câte puțin, încrederea și prietenia s-au instaurat între francezi și germani. Pierre B. a fost în curând practic admis în viața lor familială.

"Adesea el era invitat la cină și să-și petreacă timpul dintre cină și culcare cu vârstnicele sale gazde; el îl înlocuia într-un fel pe fiul lor Hans, plecat să-și apere țara pe Frontul de Est. Dar în anumite seri, Pierre era discret făcut să înțeleagă că nu era de dorit să fie prezent fiindcă rude ori vecini veneau în vizită la fermă, iar Pierre știa că trebuia să le cedeze locul. Ceea ce și făcea în mod firesc, cu tot tactul de care era nevoie, dar asta nu l-a ferit să nu fie intrigat de caracterul straniu al vizitatorilor, mai ales al unia dintre ei: o femeie de 50 de ani, cu o privire neagră

care te străpungea ca un pumnal. Curând, el a aflat că era vorba de ședințe de spiritism și că această femeie era un medium.

"Și a venit o seară, în care, în mod excepțional, Pierre a fost admis la una dintre ședințe. Aceasta se desfășura în modul următor: într-o bucătărie mare și întunecată, toate persoanele prezente erau reunite în jurul unei mari mese rotunde. Sub unul dintre cele patru picioare ale mesei se introducea o riglă de lemn, o simplă riglă de școlar, pentru a face masa să se balanseze și pentru ca ea să poată oscila la cea mai mică solicitare."

"Nu cunosc în amănunt tehnica spiritistă, urma corespondentul meu și nu aș putea să vă spun în ce mod își puneau participanții mâinile pe masă, sau deasupra ei, și nici ce alte măsuri fuseseră luate pentru invocarea spiritului. Se forma oare un lanț fluidic din unirea mâinilor lor care aveau degetele răsfirate, reunite la extremități prin degetul mare și al auricularului, după cum se spune? Povestindu-mi întâmplarea Pierre nu a intrat în amănunte. De fiecare dată un spirit evocat s-a manifestat și numeroase întrebări au fost adresate acestui personaj de dincolo."

"Răspunsurile se manifestau sub forma obișnuită a loviturilor pe care masa care bascula le dădea în podea, în conformitate cu nu mai știu ce cod stabilit cu interlocutorul invizibil. De asemenea Pierre a omis să mă lămurească asupra acestui punct. Pentru început, s-au pus întrebări neânsemnate dar ușor verificabile, după care s-a ajuns, firesc, la probleme mai serioase; așa că i s-a propus lui Pierre să pună la rândul său o întrebare, ceea ce el și făcut:

"- Vreau să știu după câte luni mă voi întoarce în țara mea."

"Și iată că masa a "răspuns", cu lovituri în podea, într-un ritm lent. Pierre a numărat înfrigurat loviturile: 1, 2, 3, 4, 5... În liniștea de mormânt a nopții, loviturile se succedau unele după altele, într-un șir fără sfârșit. Ele erau așa de multe că Pierre le-a pierdut socoteala. Trebuie precizat că aceasta se petrecea în 1942 și că el nu a fost eliberat decât în ultimele zile ale războiului, o dată cu înaintarea armatelor rusești, după ce el a fost transferat în Ucraina, unde a pierdut foarte multă vreme în portul Odessa înainte de a fi repatriat.

Când masa s-a oprit, Pierre a constatat că nu a avansat deloc, pentru că pierduse numărul precis al lunilor. Și în acest moment a avut loc incidentul, puțin important în sine însuși, dar cu o influență extrem de importantă asupra psihicului și după părerea mea extrem de revelatoare.

"Fermierii aveau și ei, desigur, o întrebare arzătoare de pus. O întrebare care le stătea pe suflet, în legătură cu iubitul lor fiu, plecat de atâta timp pe Frontul din Est. Dar, dintr-o teamă, ușor de înțeles, nu o mai puseseră mediumului. Frontul rusesc se transformase într-o asemenea oroare că nu se mai gândeau la el decât cu groază. În final, în acea seară, ei s-au decis, după ce drumul fusese deschis de Pierre:

- În câte luni Hans al nostru se va întoarce acasă?

Și faptul terifiant s-a produs: masa nu a lovit niciodată podeaua ci a rămas suspendată în echilibru fără să se încline deoparte sau de alta. Este inutil să explicăm pe larg cauza acestui fapt; toată lumea a înțeles. Tatăl s-a ridicat, adânc tulburat. A aprins lumina. Întreaga familie era zdrobită. Ședința se terminase, totul a fost aranjat la loc. S-au despărțit tragic, fără nici un cuvânt, ca și cum moartea se afla încă în acea încăpere...

"După trei ani, înaintarea trupelor rusești a ajuns în acel sat, iar Pierre a fost eliberat; el avusese timpul să constate că trei ani reprezintă într-adevăr multe luni! Dar Hans nu s-a mai întors vreodată. Ca milioane de alți tineri germani, el rămăsese în stepele înghețate, un mort necunoscut, un dispărut anonim, ucis în cursul celei mai mari catastrofe pe care a suferit-o vreodată Germania.

"Dar pentru ce ne-a reținut atenția această banală poveste cu o masă care se rotește, preferând-o altor zeci de întâmplări similare? De ce pare ea mai autentică decât celelalte? Încercând să analizez această problemă, am descoperit aceasta: mai întâi chiar impresia amânării eliberării lui Pierre mi s-a părut că autentifică psihologic faptele. În sfârșit, dacă el mi-ar fi spus, de exemplu : "masa a lovit de 32 de ori și exact la capătul celor 32 de luni am fost eliberat", această aparentă siguranță ar fi putut să mă convingă. Dar faptul că el a pierdut șirul loviturilor date de

masă conferă povestirii sale un caracter și mai real; după părerea mea, este normal să te încurci într-o înșiruire atât de lungă.

Apoi, la întrebarea legată de Hans, s-ar fi putut întâmpla ca masa, neputând să răspundă, să fi rămas pur și simplu nemișcată. Acestui caz, putându-i-se da mai multe interpretări: de exemplu, ruperea contactului cu spiritul. Dar faptul că s-a produs un lucru neprevăzut, puțin așteptat, ca o reacție vie, mi s-a părut un lucru extrem de semnificativ: exista acolo, incontestabil, ceva, o prezență... "

Aceasta este povestea, foarte simplă pe care mi-a comunicat-o un ascultător din Provence, și care, prin simplitatea sa, ar trebui să convingă scepticii.

O altă întâmplare, tulburătoare, ne-a fost relatată: aceea a unei mame al cărui copil a murit la o vârstă fragedă. Mama, după decesul sugarului său a păstrat leaganul în camera sa, și aproape în fiecare noapte, în întuneric, leagănul începea să scârțâie și apoi să oscileze, să se balanseze, așa cum făcea pe timpul când sugarul, încă viu, se agita în leagăn!

În legătură cu "fantomele" sau cu spiritele, avem prea des tendința să ne gândim imediat la spiritul, identitatea unor adulți. De ce nu ar fi normal ca un copil -fie el și sugar- smuls din viață, să revină un timp și să se manifeste în locurile în care a trăit? De ce ca și în cazul adulților decedați, nu ar fi posibil ca sentimentele părintești să-i rețină prizonier spiritul într-un anumit loc?

Castelul "N" și stafiile care îl bântuiesc

Acest castel din secolul al XI-lea, restaurat, locuibil, este situat... undeva în sudul Franței (să mi se ierte această discreție care mi-a fost cerută chiar de către castelan pe care îl vom numi domnul M. de Hixe, mare amator de ocultism și pasionat de mediumitate, care practica uneori hipnoza).

Într-o noapte, într-una dintre pivnițele castelului, domnul de Hixe a făcut cu un medium, pe care noi îl numim Jeannine, exerciții de concentrare mentală, încercând să-și plaseze subiectul într-o stare optimă de receptivitate psihică fără ca totuși să-l adoarmă. Jeannine își fixa privirea pe flacăra unei lumânări, iar domnul de Hixe, rămas în spatele ei, îi studia reacțiile, interpretând ceea ce ea declara că vedea născându-se, încet-încet, în aura luminoasă care părea că înconjoară flacăra.

Atunci, aproape simultan, s-au produs două fapte neobișnuite: domnul de Hixe a simțit cum o mână îl apucă de pulpa piciorului drept. De-abia și-a revenit din surpriză, când un zgomot, neclar, încă șters din cauza îndepărtării sale a răsunat în castel, stăruitor.

A întrerupt ședința de concentrare psihică și, cu Jeannine, a urcat treptele care duceau la primul etaj: zgomote de pași, alergături se făceau auzite, dar nu la primul ci la al doilea etaj. Ajuns la acest nivel, castelanul și mediumul s-au oprit pe hol: nici o îndoială, această agitație se producea în spatele ușii Marii Săli. Aceasta era goală; totuși, când au intrat, amândoi s-au deplasat cu atenție prin încăpere și brusc, în fund, în fața unui dulap mare, au zărit pe jos, o formă neclară, vaporoasă, alungită, care părea că se târește, retrăgându-se spre dreapta și ocolind mobilierul, înainte de a dispărea.

Intrigați, domnul de Hixe și Jeannine s-au apropiat, descoperind, pe partea din dreapta a dulapului, la 60 de centimetri distanță de sol, patru amprente de mâini mici, alburii, cum numai un copil ar fi putut lăsa presându-și mânuțele pe un pământ moale ori în praf!

Mediumul și-a înnăbușit brusc un strigăt de surpriză: pe piciorul drept al pantalonului domnului de Hixe, țesătura păstra o amprentă identică! Exact în locul în care castelanul, în pivniță, simțise o mână care îl apucase de pulpa piciorului! Își scutura piciorul, și amprenta de praf -la fel de clară ca cea de pe dulap- se șterse.

Ce putea fi deci, acea formă fluidică care se târa la baza mobilei și lăsa aceste urme de mâini de copil, dacă nu entitatea... unui copil? Cum a putut entitatea numită mai sus să "apuce" în

pivniță pulpa piciorului castelanului și, la câteva momente după aceea să se manifeste la etajul al doilea? Prezența perfect vizibilă a acestor urme nu putea fi pusă pe seama unei halucinații: ele erau cu adevărat reale... La fel de reale ca stratul de praf care acoperea podeaua acestei încăperi puțin frecventate. Acest praf pe care mâinile de copil ale entității (totuși fluidice) se sprijiniseră pentru a ajunge la dulap!

Scepticul va obiecta, fiindcă de un lucru imaterial nu avea cum să adere; praful care a fost după aceea lăsat sub formă de amprente, pe mobilă. Și apoi, nu se afirmă că fantomele pot străbate neatinse zidurile ?

Da, se pretinde pentru că așa este! Nu e mai puțin adevărat că manifestările de tipul fantomelor care bântuiesc anumite locuri, asociate unei prezențe -vizibile ori invizibile- se caracterizează prin lovituri surde ori clare, percepute distinct, prin fenomene de poltergeist sau deplasări de obiecte. Toate acestea sunt lucruri arhicunoscute, care nu pot fi tăgăduite. În același castel, în momentul când terminam de mâncat, spre ora 15, soția mea, mama sa și eu am văzut cum mânerul unei uși se agita, cobora, și ușa s-a deschis larg, cu încetineală, când în întreaga clădire nu mai era nimeni în afară de noi trei. Deci, cine altcineva, dacă nu o entitate, invizibilă, imaterială ar fi putut "acționa" asupra materiei clanței de la ușă.

Tulburat de amprentele acestei mâini de copil, de apariția formei fluidice nu mai mare decât aceea a unui copil de vârstă mică, domnul de Hixe a reflectat, încercând să înțeleagă. Într-un anumit loc al castelului el a descoperit, gravate pe ziduri, semne, simboluri alchimice asociate unor figuri folosite în magia neagră. Or, anumiți adepți al acestei magii joase, luându-se după o interpretare eronată a textelor alchimice, nu sacrificaseră oare, în evul mediu, copii pentru a obține (cum credeau ei că este posibil pe această cale) etapa pietrei filozofale? Oare în scopul transmutației fusese martirizat în acest castel un nefericit copil, oficiantul reeditând astfel faptele atribuite lui Gilles de Rais? (Din greșeală, după cum a demonstrat într-un mod convingător

Gilbert Prouteau, în magistrala sa carte Gilles de Rais, publicată în ediția Rocher).

Domnul de Hixe s-a decis să încerce o experiență cu un alt medium, mult mai sensibil, și el a ales o fată, pe nume-pur fictiv, să-i zicem- Mariane. În noaptea aleasă pentru această experiență, în una dintre camerele vastei cripte, au fost așezate două saltele și o singură pernă pe care a fost pus un craniu uman (care are propria sa istorie de care vom vorbi mai departe), un sfeșnic cu toartă și niște bețișoare parfumate.

Cele două saltele erau destinate lui Mariane și lui Hervé, un tânăr care avea anumite predispoziții pentru mediumitate.

În timpul pregătirilor realizate de către domnul de Hixe, cele două mediumuri, soția mea, șase sau șapte prieteni și cu însumi am rămas într-o sală mijlocie, practic în întuneric, slaba strălucire care provenea, printr-o fantă, dintr-o a treia încăpere. Se hotărâse dinainte ca eu să înregistrez ședința pe bandă de magnetofon. Aceasta a trebuit să se desfășoare în întuneric, și din această cauză mi-a fost imposibil să reglez nivelul de înregistrare fără să suport pe cap căști de ascultare.

Domnul de Hixe a invitat pe cele două mediumuri să intre în mica încăpere, și, înainte de a li se alătura mi-a spus:

- Le voi aduce în stare de relaxare pentru ca după aceea să le hipnotizez. În acel moment, te voi chema și, intrând primul, îi vei antrena și pe ceilalți, în cea mai mare liniște, închizând, peste ultimul intrat, lanțul de protecție.

Castelanul m-a lăsat deci în această sală unde nu ne puteam absolut deloc distinge siluetele. Soția mea (care precizez a dat dovadă totdeauna de un echilibru perfect și nu și-a pierdut firea pentru niște pericole imaginare) mi-a șoptit:

- Când vei intra primul, vreau să fiu plasată în lanț lângă tine.

Am promis să nu uit, dar precizând că din cauza "bagajelor" (magnetofon suspendat de o curea în diagonală, căștile de audiție pe cap și microfonul), îmi va fi greu să asigur corect priza degetelor mele peste ale ei. Acest detaliu nu mă neliniștea absolut deloc. Monique, în cursul numeroaselor experimente de acest gen, dovedise întotdeauna un calm și un curaj demne de apreciat.

Dar să revenim la această experiență în curs de desfășurare. Noi am așteptat peste un sfert de oră în întuneric și după aceea mica ușă a scârțâit, și am auzit vocea șoptită a domnlui de Hixe care m-a chemat. Am pus în funcțiune magnetofonul meu, am prins-o de mână pe soția mea care la rândul ei a apucat o altă mână și într-un șir indian, în tăcere, am pătruns în încăperea total întunecată. Pe bâjbâite, sprijinindu-ne de ziduri, am făcut înconjurul încăperii, antrenându-i pe colegii mei pentru a-i așeza în cerc. Am auzit pe ultimul intrat cum închidea ușa și i-am simțit mâna căutând-o pe a mea, pe care am apucat-o: lanțul de protecție reușise să se închidă și noi puteam de aici încolo să ne concentrăm, pentru a crea spiritul unui egregor[1] ce trebuia să-l protejeze pe oficiant și, mai ales, pe cele două mediumuri care zăceau, întinse, la picioarele noastre.

Întunericul era străpuns doar de vârful roșiatic incandescent al unui bețișor parfumat care nu reușea să risipească deloc tenebrele. Domnul de Hixe stătea pe vine în apropierea lor după cum bănuiam după vocea sa care, acum, părea că vine de undeva de jos.

Singurul, în afara grupului, nostru care participa la lanțul viu era un băiat, pe care noi îl numim Georges; el se afla într-un colț al încăperii cu magnetofonul său, și dispunea de două înregistrări deosebit de necesare experienței.

Un detaliu neașteptat m-a făcut să tresar și să mormăi ceva: gemetele slabe, respirația celor două mediumuri îmi parveneau prin căști din două locuri diferite! Deci ei nu erau întinși unul lângă celălalt? Mi-am dat seama destul de repede că erau așezați unul la picioarele celuilalt, că, picioarele unuia aflându-se la capul celuilalt și în această poziție inversă, mâna dreaptă a lui Mariane o strângea pe cea a lui Herve. O astfel de așezare nu-mi ușura înregistrarea din moment ce nu aveam decât un singur microfon. În plus, obligat să nu întrerup lanțul viu de protecție,

---

[1] *Fuziunea armonioasă a câmpului psihic al participanților, centrați pe aceeași experiență inițiatică, religioasă etc.*

trebuia să orientez când spre o parte când spre cealaltă parte. Castelanul a început să-i pună întrebări lui Mariane, cerându-i detalii asupra trecutului său: înțelegând din aceasta viața identității ce se manifesta în ea sau viețile sale anterioare. Răspunsurile erau vagi, confuze, întretăiate de gemete. Cât despre Hervé, de asemenea și el hipnotizat, el rămăsese pe moment inert.

După vreo 20 de minute de eforturi (ședința epuizantă trebuind să dureze aproape o oră!), domnul de Hixe s-a decis să-i pună tinerei fete această întrebare:

- Ce-ai făcut cu copilul tău?

Mariane trebuie să fi tresărit căci respirația sa s-a accelerat, și în timp ce răspundea, după o ezitare, s-au auzit gemete dureroase:

- Eu... nu știu... eu nu știu.

O barieră de inhibiție se ridicase: noi am înțeles că ea nu vroia să vorbească despre copilul "său", cel puțin despre cel al entității care era încorporată în ea. Domnul de Hixe a insistat, mai autoritar:

- Ba da! Tu știi și ne-o vei spune! Trebuie!

Tânăra fată a început să se agite, gemând; scurte hohote de plâns izbucneau din când în când și bruse, Hervet, s-a întins lângă ea, agitându-se la rândul său și, din gura lui, am auzit scâncete de bebeluș!

Douăsprezece persoane reunite în această încăpere închisă, scufundată în întuneric încercau să-și stăpânească emoția, ajunși în punctul culminant al acestei fascinante experiențe. Căldura devenise de nesuportat și noi transpirasem din plin. Strânse de vecinul meu, degetele mâinii drepte (cu microfonul imobilizat între degetul mijlociu și cel inelar) se anchilozaseră.

Am rămas mobili, încordați, formând lanțul și concentrându-ne. Mariane continua să geamă, iar Hervet să scâncească ca un copil. Domnul M. de Hixe a continuat:

- Pentru că tu refuzi să ne spui ce ai făcut cu copilul tău vei fi arestată, judecată, pusă în cătușe și...

Atunci când, pe dibuite, castelanul a apucat o pereche de cătușe autentice medievale, cu brățări dreptunghiulare foarte mari, ce produceau un clinchet, Mariane a început să strige înnebunită:

- Nu! Fără cătușe! Fără... fără fiare!

- Vei fi judecată...

Și, pocnind din degete, castelanul a dat semnalul: în colțul său, Georges a pus în funcțiune micul său magnetofon și, în încăpere a explodat un sinistru și totodată înălțător cântec gregorian, peste care era supraimprimat, un dangăt de clopot pentru morți. Un dangăt de clopot lugubru și obsedant. Ridicând vocea, castelanul a reluat:

- Vei fi judecată! Trebuie să ne spui ce ai făcut cu copilul tău.

Și tânăra fată, scuturată de hohote de plâns, agitându-se pe saltea l-a implorat:

- Nu! Fără clopot! Eu...

Un nou pocnet din degete și, la acest semnal, fondul sonor a dispărut, fiind în curând înlocuit de înregistrarea unor plânsete și scâncete de copii. Hohotele de plâns ale Marianei se intensificaseră, ca se prăbuși, în timp ce castelanul insista:

- Auzi plânsul copilului tău! Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

- Opriți-vă! Eu... vă rog, opriți-vă!

Tânăra femeie a strigat și a urlat câteva minute și, atunci, când respirația ei sacadată a luat locul strigătelor de durere, domnul de Hixe a întrebat-o fără milă:

- Chiar tu ai ucis acel copil? Tu ești cea care l-a ucis, nu-i așa?

Mediumul a scos niște strigăte înspăimântătoare și, cu o voce descompusă de durere, țipa:

- Nu! Nu! Nu... Nu cu mâinile mele! Nu cu mâinile mele!

Apoi urmă un moment de liniște, întrerupt din când în când de respirația scurtă a Marianei, acum epuizată. Nedorind să prelungească prea mult acest interogatoriu extrem de penibil, castelanul aprinse lumânarea și trezi pe rând pe cei doi subiecți.

Ne-am dat drumul la mâini, am rupt lanțul, bucuroși că ne putem șterge frunțile de cât transpirasem în mica încăpere care se transformase într-un cuptor. Golite de energia lor, cele două mediumuri s-au așezat, ametite, fără să-și amintească de ceva.

Am dat jos căștile de ascultat, am pus microfonul la locul lui și îmi trăgeam sufletul după această oră în timpul căreia ne

încordasem întreaga voință pentru a întreține egregorul de protecție.

Și tocmai atunci am făcut o constatare care ne-a lăsat pe toți fără grai: soția mea nu se afla printre noi! Ușa fusese tot timpul închisă; ca n-ar fi putut să plece, căci scârțâitul balamalelor ne-ar fi avertizat. Nemișcându-mă practic din locul meu, mi-am dat seama că vecina mea din dreapta era Patricia. În întuneric, deci în momentul intrării, apucasem mâna sa, crezând că o țin pe cea a soției mele! Fie, dacă am comis o eroare, scuzabilă, dacă ținem cont de întuneric, atunci de ce soția mea nu se integrase într-un alt punct oarecare al lanțului pentru a se întoarce cu noi?

Foarte intrigați, am părăsit încăperea; camera vecină, în care noi așteptasem în timpul pregătirilor castelanului, era goală, la fel ca și celelalte încăperi! Părăseam criptele, imaginându-ne ce-ar fi putut să se întâmple. Monique, jignită de uitarea mea (deși aceasta nu-i stătea deloc în fire), trebuie să se fi urcat la etaj, unde urma să o regăsim. Dar, din nefericire, am cotrobăit în tot castelul degeaba. Atunci, unul din grupul nostru, aplecându-se pe fereastră, mi-a atras atenția că automobilul meu nu se mai afla la locul lui. Incidentul devenise neobișnuit de ciudat: de ce oare Monique părăsise castelul, pentru a se duce în plină noapte, Dumnezeu știe unde?

După aproape o jumătate de oră, un zgomot de motor ne-a făcut să alergăm la ferestre și apoi să coborâm în grabă: Monique tocmai se întorsese, dar rămânea la volan. Am găsit-o cu ochii scăldați în lacrimi, reproșându-mi că nu am prins-o de mână, ca s-o antrenez în lanț, alături de mine. Nefiind deloc înclinată să se văicărească, Monique mi-a explicat în curând că de fapt această uitare nu era deloc cauza stării sale de neliniște și nervozitate pe care o indicau și lacrimile sale.

Am ascultat povestea ei, care ne-a dus din surpriză în surpriză: atunci, în camera de așteptare, când domnul de Hixe m-a chemat, Monique nu se găsea, cum credeam eu, exact alături de mine. Fusese deci mâna lui Patricia aceea pe care o apucasem, crezând că o iau pe a ei. În timp ce-i antrenam pe cei care ne însoțeau, soția mea m-a căutat dar s-a produs o ușoară busculadă; și când,

pe bâjbâite, ca a vrut să apuce mâna ultimului din șir, acesta tocmai trecuse pragul criptei și închisese ușa.

Deci Monique se găsea singură în întuneric, tunând și fulgerând împotriva neatenției mele apoi ridicând în cele din urmă din umeri: ea urma să rămână pe loc și să asculte derularea experienței, căci nici nu putea fi vorba să redeschidă ușa și să rupă lanțul de protecție. Fatalistă și curajoasă, ea nu era deloc neliniștită de faptul că va rămâne astfel singură în întuneric; ea mai asistase și la alte ședințe, pe parcursul incursiunilor noastre pe cărările paranormalului (care nu sunt câtuși de puțin ușoare).

La capătul unui interval de timp destul de lung, Monique a auzit gemetele, apoi strigătele mediumului, cântecul gregorian, scâncetele lui Herve, violentele negări și urletele Marianei. Această ambianță sonoră, care răsuna în cripta boltită, devenise asurzitoare, întreruptă de tăceri în care se auzea doar respirația sacadată a mediumului în care se încorporase cineva.

Și, brusc, în timp ce Mariane începuse să țipe, o mână a apucat viguros brațul soției mele! Ea strigase, dar țipătul ei fusese confundat cu cel al mediumului și, înnebunită (pe puțin), Monique a fugit din pivniță, a părăsit castelul, a sărit în mașină, și a demarat, aflată într-un fel de stare secundă. Unde se dusese? Ea nu știa, dar își amintea doar că mersese, în noapte, timp de aproape o oră, înainte de a reveni la castel.

Eram înmărmuriți de povestea ei și domnul M. de Hixe s-a decis să mergem să inspectăm pivnița. Ajungând în camera de așteptare, Monique a arătat locul în care stătuse în timpul primei părți a ședinței.

Soția mea a început să pălească, dealtfel ca și noi, atunci când, dezorientați, nevenindu-ne să credem, am fixat privirile în jos, în locul unde se găsea craniul uman care, în timpul experienței, fusese așezat pe o pernă, aproape de capul Marianei, întinsă în camera vecină!

Trebuie să spunem că nimeni dintre noi n-ar fi putut, pe furiș (în ce scop, Dumnezeule mare?) să pună mâna pe craniu, să iasă din încăpere cu el și să-l așeze acolo, fără ca ceilalți să observe. Un craniu uman nu se poate ascunde ca o periuță de dinți sau ca

un chibrit. Și în plus, o astfel de farsă era imposibil de imaginat în grupul nostru.

Așa că, în cursul ședinței de mediumitate, entitatea acestui craniu (după toate aparențele) a provocat deplasarea lui și apoi dematerializarea, pentru a trece prin ușă sau perete! Fenomen de poltergeist, care, se pare, după cum o vom afla, era obișnuit pentru acest craniu, și numita entitate își manifestase prezența apucând cu forță brațul soției mele. Cu câteva luni în urmă, în mod similar, și castelanul însuși fusese apucat de pulpa piciorului! (dacă o parte din fenomenele paranormale sunt produse de facultățile parapsihologice ale unui medium, aici faptele raportate sunt legate direct de acțiunea -post-mortem- a unei entități, de tipul celei care este numit în mod obișnuit: o fantomă). Vom vedea mai departe care era -după toate aparențele- identitatea acestei entități revenită din mormânt.

Garantez absoluta autenticitate a acestui incident... pe care soția mea nu l-a putut uita niciodată, după cum ușor ne putem imagina. A trebuit să apară cu adevărat o experiență atât de înspăimântătoare pentru a submina curajul de care ea dăduse dovadă până acum, în cursul explorărilor noastre asupra invizibilului.

Periculosul gardian al pragului

Anumite locuri importante, inițiatice, ezoterice sau culte nu se lasă violate, fără urmări grave, chiar dacă intențiile cercetătorilor tărâmurilor paralele sunt sincere, pure și dezinteresate. Aceste locuri importante, încărcate, se apără atunci și cauzează temerarilor neplăceri... dacă nu chiar nenorociri. După ce am frecventat timp de trei ani castelul "N", în săptămânile care au urmat acelei seri agitate, au început pentru mine necazurile. Mai întâi a fost furtul genții mele care conținea aparatele fotografice și accesoriile lor, plus magnetofonul meu, în cutia căruia se afla și

banda înregistrată în acea noapte agitată. Bilanțul: o pierdere de opt mii de franci (din 1970), materialul dispărut și niciodată regăsit. În aceeași perioadă, angajat de către un grup de presă care trebuia să finanțeze un proiect personal (o revistă documentară axată pe straniu și pe misterele necunoscutului), am descoperit, după trei luni de muncă îndârjită pentru pregătire, că directorul sus-numitului grup nu era decât un escroc! Pierderile suferite de mine nu erau deloc neglijabile și escrocul a fost condamnat să mă despăgubească... cu 1500 de franci în locul celor 120.000 de franci reclamați! Dar oricum, chiar și acum nenorociți de 1500 de franci au fost imposibil de obținut fiindcă pramatia era insolvabilă.

Șapte ani de nenorociri: este titlul unei comedii cinematografice italiene, dar aceasta poate să fie și eticheta pentru decepțiile pe care le-am cunoscut! Căci toate nenorocirile s-au îngrămădit în timpul acelui an, deși aveau uneori ca punct de plecare evenimente ce avuseseră loc cu 5 sau 6 ani în urmă. Un exemplu al acestei înlănțuiri fatale: în perioada 1965-1966, eram animator al unei mișcări de tineret al cărui sediu federativ se afla la Paris, și am primit de la președinte, în scris, aprobarea pentru a organiza un spectacol în profitul și sub patronajul, sus-numitei mișcări. Organizarea acestei manifestări fusese încredințată unei companii de spectacole care întocmise acorduri (scrise) cu o firmă de publicitate, pentru a edita programul. În virtutea acestor contracte, doar compania de spectacole și firma de publicitate se angajaseră să suporte toate riscurile.

Spectacolul de gală, al cărui cost ajunsese la o cifră astronomică, a fost un eșec. Pe loc, firma publicitară și-a depus bilanțul, directorul său a fugit, compania de spectacole s-a făcut nevăzută, iar federația mișcării de tineret, după frumoase promisiuni, s-a destrămat! În ciuda documentelor, a pieselor absolut convingătoare care demonstrau cu claritate că eu nu puteam în nici un caz, să fiu considerat responsabil pentru toate acestea (am acționat în calitate), totuși, pe mine m-a urmărit justiția! Desigur, compania de spectacole a fost condamnată să-mi plătească o mare îndemnizație, din care nu am văzut niciodată

vreun franc. Mergeți și bateți-vă cu fantomele... care n-au nimic comun cu cele din domeniul paranormalului!

Am fost deci realmente constrâns să plătesc pentru adevărații vinovați și a trebuit, timp de mai mulți ani, să mă zbat în dificultăți, fără număr, văzându-mi oprite 50% din drepturile mele de autor, pierzând un timp prețios în intervenții de tot felul, locuind în ultima vreme într-un imobil jenant. "Era nevoie de un țap ispășitor, și tu ai fost cel ales"! A trebuit să recunoască, dezgustat, reprezentantul părții adverse. .Victimă a acestei injustiții monstruoase, strangulat de această extorcare fiscală, mă zbăteam, la marginea sufocării, cu moralul mai jos decât fusese vreodată.

Și atunci, spre mijlocul anului 1971 (ciclul fatal de 7 ani ajunsese la capăt) am primit din diverse regiuni ale Franței și din țările vecine scrisori de la necunoscuți și necunoscute care mă cunoșteau, care aveau adresa mea personală, care păreau că nimic nu le era necunoscut din nenorocirea mea. Textul acestor scrisori era întotdeauna același, neschimbându-se cu un cuvânt de la un corespondent la altul, încurajându-mă, stimulându-mă să nu cedez "ideilor false și distructive" și sfătuindu-mă cu fermitate să-mi continui misiunea.

Cât de emoționat și cât de profund am fost mișcat de acești frați necunoscuți, al căror egregor benefic mă acoperea, mă apăra și mă susținea chiar în clipa când aveam nevoie.

Ție Rose-Lise, ție Sklaéra, ție Christian, ție Raphaël, vouă tuturor, membri ai acestei frății, din adâncul sufletului vă mulțumesc. Nu știu cine sunteți (încă mă îndoiesc); nu cunosc nici o regiune și nici detalii, în legătură cu grupul vostru, pe care mă mărginesc să-l menționez doar cu inițialele: AMIUI. Dar ce contează cine sunteți, dacă egregorul vostru salvator îi ajută pe cei copleșiți?

Cu câteva zile în urmă, am primit vizita unui grup aparținând unui ordin inițiatic. Michel G., din Lyon, și-a procurat și el

adresa mea și, de la început, alături de alți frați și surori care îl însoțeau, mi-a declarat fără nici o altă introducere:

- "Știm prin ce încercări treci tu și cărei injustiții îi ești victimă. Diverse societăți și fraternități inițiatice apreciază în mod deosebit ceea ce tu ai inclus în romanele tale de science-fiction. Noi înșine te găsim pe placul nostru, deși nu aparții ordinului nostru pe care totuși l-ai înțeles în țelurile tale eminamente benefice. Să știi că nu te vom lăsa fără ajutor: lungul nostru lanț invizibil, din Franța și alte părți, își orientează către tine gândurile, egregorul său. În curând, îi vei resimți efectele..."

Un ajutor similar mi-a fost acordat de alți rosicrucieni; am fost cu atât mai mișcat cu cât, deși eram cu tot sufletul pentru opera întreprinsă de AMORC[1], eu nu aparțineam totuși acestui ordin pe care l-am omagiat de multe ori în cărțile mele .În rest, atunci când am prilejul de a discuta cu un membru al acestei asociații respectabile -demnitar sau simplu frate-, un climat de fraternitate se instalează natural între noi încă de la primul contact. Fără acest ajutor spiritual al egregorului sunt convins că ciclul "de șapte ani de nenorociri " nu s-ar fi terminat într-o manieră atât de fericită. Niciodată nu voi putea mulțumi suficient de mult celor care mi-au oferit acest fel de protecție ocultă...și aceste încercări o dată trecute, eu nu voi uita niciodată cât de riscant este să-l trezești pe Gardianul Pragului!

Pentru a termina cu evenimentele legate de castelul "N" , aș vrea să vă povestesc un fapt extrem de curios. În mai, 1969, domnul M. de Ilixe a dat o recepție. Prietenul meu Claude M. din Nice (un om de știință pasionat de ezoterism și un excelent fotograf) primise permisiunea să fotografieze anumite încăperi ale castelului. Cu toate acestea, în pragul unei încăperi destul de deosebite, gazda noastră a precizat că nici o fotografie nu trebuie să fie luată acolo.Claude M s-a înclinat...și a profitat de o scurtă absență a gazdei pentru a încălca consemnul!

---

[1] *Ordinul rosicrucian AMORC. Château d'Omonville, le Tremblay, 27110 le Neubourg, France.*

Reîntorcându-se, castelanul a aruncat mecanic o privire asupra aparatului lui Claude, agățat la gâtul său și l-a întrebat:

- Nu ați luat fotografii, nu-i așa?

La răspunsul negativ al prietenului meu din Nice, gazda noastră a avut un surîs nedefinit și a adăugat:

- De altfel, nici n-ați fi putut pentru că nu v-am acordat permisiunea.

Claude a plecat și domnul de Hixe ne-a mărturisit cu o slabă ironie în voce:

- Cred că Claude nu a ținut cont de recomandarea mea și că a profitat de absență pentru a fotografia această încăpere.Aceasta nu are nici o importanță: nu va găsi nimic pe filmul său.

Și mă întreb: oare domnul de Hixe se îndepărtase deliberat, pentru a permite lui Claude, să încalce consemnul? Drept este, că după câtva timp am primit o scrisoare de la Claude care mă anunța că cele nouă clișee luate în acea încăpere nu lăsaseră nici o urmă pe negativ!

Toate celelalte fotografii făcute în castel, înainte și după acestea, erau normale. În schimb, exista o "gaură" albă de nouă clișee pe negativul acestui film.

Insist asupra acestui punct: Claude M este un fotograf demn de a fi calificat drept profesionist.În nici un moment el nu a avut o mască protectoare deasupra obiectivului său.În rest, utilizând un aparat reflex, prezența unei astfel de protecții i-ar fi interzis să vadă scena fotografiată și să facă cea mai mică punere la punct.

O sugestie hipnotică ar fi putut fi lansată cu răutate de domnul de Hixe? Nu, castelanul în nici un caz nu l-ar fi putut hipnotiza pe Claude M, determinându-l să "rateze" aceste nouă fotografii.

Evident, întotdeauna s-ar putea pretinde că aparatul fusese defect, că obturatorul (care până acum funcționase perfect normal), s-a blocat de nouă ori în această încăpere pentru a reintra apoi în funcționare perfectă imediat ce Claude a intrat într-o altă încăpere.

Cred cu atât mai puțin în această ipoteză cu cât castelanul ne prevenise că de mai multe ori deja, fotografi, fotografii,

cunoscuseră în această încăpere -și numai în ea- "incidente tehnice" similare.

Care este motivul, cauza veritabilă? Eu continui să o ignor iar gazda noastră nu a dorit să ne lămurească asupra originii acestei "interdicții"...

Craniul "hoinar"

Cu câțiva ani în urmă, domnul de Hixe aflat în situl arheologic de lângă Cévennes, se plimba pe câmp, nu departe de un sat (pe care-l numim Saint-Untel). El se plimba, privind câțiva copii care alergau și se amuzau, când o mică fetiță se împiedică și căzu până la jumătatea corpului ei într-o groapă, strigând. Prietenul nostru s-a grăbit și a apucat fetița, retrăgând-o din această gaură care, din nenorocire, tocmai se deschisese sub pașii ei. Căci susnumita groapă nu se găsea acolo cu câteva clipe mai înainte. Solul se surpase, cedând sub piciorușele copilului.

Micuța, plângând, a dispărut către sat împreună cu camarazii ei și domnul de Hixe a îngenuncheat la marginea unui orificiu de 50 cca de centimetri lărgime. Lanterna de buzunar l-a ajutat, în curând, să descopere un spectacol macabru: într-un fel de criptă, ca o pivniță, se ridica o piramidă de cranii! Care era originea acestui osuar? Mai târziu va fi timp să facem cercetări istorice. Prietenul meu s-a aplecat, a apucat craniul care încorona piramida și a ajuns -nu fără eforturi- să apuce un al doilea craniu și a introdus cele două relicve macabre în rucsacul sau tirolez... și s-a îndepărtat de acel loc căci nu se îndoia că acei copii, după accidentul din care scăpase fetița, urmau să dea alarma în sat.

De fapt, preotul, primarul și cițiva oameni au venit să inspecteze locul, și, cu o grabă surprinzătoare, preotul a obținut acordul celorlalți de a acoperi osuarul cu o dală grea de ciment în zilele care urmau.

Domnul de Hixe, revenit în Midi a pus cele două cranii pe o etajeră într-o cameră a castelului...pentru a constata la sfârșitul unui anumit timp că unul dintre cele două cranii avea tendința să se miște. De exmplu, plasat la zece centimetri de extremitatea dreaptă a etajerei, îl regăsea la mijloc! Celălalt, în schimb, rămânea "liniștit".

Cercetările întreprinse ulterior au permis prietenului nostru să reconstituie unul dintre episoadele sângeroase ale războaielor religioase care se derulaseră în "satul cu osuarul".După lupte crâncene, supraviețuitorii garnizoanei protestante fuseseră luați prizonieri de către catolici. Aceștia din urmă, plini de iubire pentru aproapele lor, îl legaseră pe ofițerul protestant de un arbore și, sub ochii lui îngroziți, îl forțaseră să asiste la supliciul oamenilor săi. Nefericiții au fost decapitați și capetele lor au fost stivuite într-un fel de pivniță-cisternă, formând o aproape veritabilă piramidă de cranii. Când ultimul protestant a fost astfel asasinat, ofițerul, martor forțat la oribilul masacru al tovarășilor săi, a fost la rîndul lui și el decapitat; capul acestuia a fost depus în vârful piramidei, pivnița a fost acoperită și acest osuar a fost uitat. Nu mai existau de fapt, supraviețuitori în acest sat: ca buni creștini, învingătorii masacraseră barbați, femei și copii, bineînțeles cu binecuvântarea autorităților ecleziastice.

Cu greu ne-am putea imagina chinurile groaznice pe care a trebuit să le îndure ofițerul, văzându-și tovarășii de arme pierind sub ochii săi, în mod sălbatic decapitați în hohotele de râs ale soldaților și tămâierile paracliserului de serviciu. (Suntem de acord, protestanții n-au fost nici ei prea blânzi, în aceste războaie religioase sângeroase. Dar cine a început? Cine, de la început, a arătat o intoleranță scandaloasă și primul a scos sabia?).

Imaginați-vă doza de ură înspăimîntătoare pe care a acumulat-o acest nefericit, asistând la un asemenea supliciu. Putem atunci înțelege cât de mare este "remanența" psihică, rămasă atașată de craniul său, cel pe care domnul de Hixe îl luase din vârful piramidei!

Că o relicvă "încărcată" este sediul fenomenului de poltergeist, după ce a fost sustrasă din locul său de repaus, nu trebuie să ne surprindă.

Să sărim peste câțiva ani. Îl regăsim pe castelanul nostru cu câțiva dintre cercetătorii domeniului realităților paralele și o tânără femeie cu predispoziții pentru mediumitate. Toți erau reuniți în biblioteca castelului. Pe o etajeră, cele două cranii. S-au așezat în jurul unei mese și ședința de spiritism a început. S-au auzit bătăi, apoi s-a perceput o ușoară zgâriere venind de le etajeră: "Craniul hoinar" avansa sacadat! Va cădea! Domnul de Hixe a întrerupt ședința, pentru a pune la locul său craniul care, puțin după aceasta, și-a reînceput mișcările. A fost reașezat încă o dată, și ședința s-a reluat. Craniul avansa și oscila pe marginea etajerei.Ședința a fost abandonată, masa părăsită iar castelanul a mers cu calm să pună craniul la loc acolo unde stătea "cuminte" la început.

Un scârțâit pe parchet, și gazdele s-au întors pentru a vedea masa ridicându-se, clătinându-se pe două picioare și căzând spre tânăra fată! Castelanul și lui s-au grăbit și au apucat masa exact în momentul în care era gata să-l lovească cu violență pe medium care, înnebunită, căzuse pe divan.

De ce această masă s-a năpustit în acest fel asupra tinerei fete? Nu s-ar putea spune ce entitate a craniului "a acționat" asupra mesei, pentru a o forța să "agreseze" mediumul?

Domnul de Hixe, perplex, o întreba pe tânăra fată. Nu, niciodată un lucru asemănător nu se produsese în cursul ședințelor la care ea participase. Tot vorbind, ea a sfârșit prin a face o aluzie la localitatea, leagănul familiei sale: satul Saint Untel și castelanul și-a ridicat sprâncenele, aruncând mecanic o privire craniului.

Saint-Untel! Exact din acel loc, erau originari șeful catolic și majoritatea bărbaților sadici care trăiseră în regiune. Acea trupă, în virtutea "acțiunilor" ei ajunsese în satul în care se produsese

execuția masivă a protestanților sub ochii ofițerului legat de copac.

Oare strămoșii tinerei fete fuseseră înrolați în trupele catolice? Participaseră ei la decapitarea nefericiților și la execuția finală a șefului lor? Mediumul nu știa nimic, dar acest lucru îi părea posibil dar nu sigur și am putea atunci să ne întrebam dacă entitatea acestui craniu nu fusese la rândul ei sigură, căutând să localizeze ura sa. Din masa supusă acțiunii psihochinetice -contra acestei descendențe a celor care îi omorâseră atât de sălbatic pe tovarășii lui de arme înainte de al decapita pe el însuși!

Sigur recunosc cu bucurie că este o ipoteză. Dar toate aceste fapte care se înlănțuie, care par că se "lipesc" unele de altele, nu sunt tulburătoare?

O figură de stil poetică afirmă că "iubirea este mai puternică decât moartea". De ce n-ar fi acest lucru posibil și pentru ură?

CAPITOLUL VII

Copilul, catalizator al fenomenelor paranormale

Povestea acestei stranii aventuri a lui Lysiane Delsol[1] de M. este redată de romanciera care a trăit-o în urmă cu 40 de ani; Ea locuia cu mama sa în castelul lor din Mousseigne, aproape de Camares, în Aveyron. În acel an, două fetițe și o tânără își petreceau vacanțele: Elena avea 9 ani, Nicole 12 ani și Denise, împreună cu ele, 18 ani.

Într-o dimineață, micuța Elena a rămas uimită că nu-și găsea batista pe care, de obicei, și-o punea noaptea, sub pernă. Lysiane a sfătuit-o să scuture lenjeria, să întoarcă saltelele, dar în zadar; batista rămânea de negăsit. Fără îndoială că ea o pierduse și ne povestea acum o istorie cum ușor inventează copiii pentru a evita o ceartă. Trei zile mai târziu, Elena trezindu-se, a găsit batista strâns legată în jurul încheieturii mâinii sale! Nodul era atât de strâns încât ea nu l-a putut desface singură. Acest mic incident i-a uimit foarte tare pe cei din castel. Elena era o fetiță foarte calmă, extrem de inteligentă, care nu ar fi putut să inventeze un astfel de joc.

---

[1] *Delsol este numele unui îndepărtat strămoș spaniol al lui Lysiane pe care ea l-a utilizat ca pseudonim de autor.*

Câteva zile după aceasta, după o scurtă ploaie, Elena a cerut impermeabilul său, pentru a se duce să adune ciuperci, căci se temea de o nouă ploaie. La întoarcerea, micuța fetiță a șters impermeabilul ușor umed, l-a pus la locul său în sertarul unei comode vechi: a doua zi el nu se mai găsea acolo. Întrebată, Elena a mărturisit că îl așezase în acel sertar deasupra lucrurilor. Sertarul a fost golit în întregime; s-a ridicat până și hârtia de pe fundul acestuia: dar nici un fel de impermeabil.

"Cred, mi-a explicat Lysiane, că ea l-a uitat afară și i-am spus, de aceea, să meargă să-l caute, dar ea a mărturisit și era pe punctul de a jura că îl pusese în locul obișnuit, cu grijă pliat, cu o mânecă deasupra. Or, a doua zi, deschizând sertarul pentru a lua ceva, am găsit impermeabilul în ordine, exact în poziția indicată de Elena, cu o mânecă îndoită pe deasupra! Și atunci am crezut că poate era vorba de o răutate de copil, care vrea să evite o pedeapsă. Am crezut, totuși... fără să o iau în serios prea tare, fiindcă toate acestea nu se potriveau deloc cu caracterul Elenei".

Câteva săptămâni s-au scurs, și, într-o seară, către ora zece, doamna M., care mersese să se culce, s-a ridicat să o cheme pe fiica sa, sfătuind-o să nu spună nimic copiilor. Lysiane a urcat deci în camera mamei sale și aceasta, intrigată, i-a mărturisit:

- Se ciocănește în plafon. Nu știu ce poate să fie; loviturile sunt regulate, foarte puternice. Am numărat deja trei sute! Acestea se opresc uneori, ca acum, apoi se reiau...

După câteva minute de așteptare, loviturile s-au făcut auzite; ele erau lente, bine marcate, foarte sonore și s-ar fi putut zice că erau produse de un baston enorm. Brusc, loviturile s-au deplasat: în loc să răsune în partea stângă a plafonului se auzeau în partea dreaptă. Lysiane a mers deci în acea parte și, imediat, ele s-au făcut auzite în stânga! Lysiane a mers în acea direcție...și loviturile s-au reluat la dreapta; acestea s-au prelungit timp de câteva minute.

De fiecare dată când tânăra fată schimba poziția, loviturile răsunau în partea opusă. În acea seară, nu era vânt. Podul casei aflat deasupra acelei camere, era gol și cât se poate de curat. Ceea ce se auzea, era prea puternic, prea regulat pentru a fi

atribuit unei sarabande oarecare de șobolani. La urma urmelor, nu existau șobolani în acel castel! Bruse, tăcere: loviturile nu s-au mai făcut auzite.

Dar, după un timp, într-o după-amiază, s-a întâmplat ceva mai straniu și mai neliniștitor. Copiii își făceau somnul de după prânz. La ora gustării de după-amiază, doamna M. i-a chemat. Nicole și Denise au coborât imediat. Numai Elena era absentă. A fost chemată de două, de trei ori, fără a se primi vreun răspuns. Lysiane a ajuns în vestibul, foarte mirată de această liniște, căci, deobicei, fetița nu dormea, ci își petrecea ora sa de somn în lectură. La o chemare imperativă, a urmat sosirea fetei în fugă care, verde de frică, a coborât în grabă treptele scării. Tremurând de spaimă, ea a explicat:

- Am auzit bine chemările voastre, dar n-am îndrăznit să cobor: la piciorul patului meu era o formă lungă și albă. Mai întîi, am închis ochii, crezând că mă înșelam, dar forma albă continua să rămână acolo, imobilă. N-aveam nici măcar forța să strig...în final, am închis ochii și am sărit din pat pentru a fugi. Dar în fața ușii am întors capul și am văzut forma albă, făcîndu-se nevăzută pe scara turnului.

- Totul devenise atât de uluitor, continuă Lysiane Delsol, că primul meu reflex a fost să resping totul în bloc și să o acuz pe Elena că a inventat această poveste. Dar prea era mare spaima care i se citea pe față. Elena m-a implorat să o cred și a început să plângă. Eu n-am vrut să-i arăt că cedez și i-am spus să meargă să i-a gustarea, în loc să-mi spună baliverne. Eram totuși neliniștită, căci mă gândeam la loviturile misterioase auzite în camera mamei mele.

"Timp de mai multe zile, am dat atenție celor mai neînsemnate întâmplări. Aveam nevoie de o explicație și n-o găseam. Am putut atunci să observ că obiectele plasate în ajun într-un anumit loc (acelea de care eram sigură) se aflau a doua zi în altă parte. De exemplu, ligheanul cu toarte pentru veselă se alla în bufet iar pâinea...în chiuveta de spălat vase! N-am îndrăznit să spun nimic copiilor, nici măcar mamei, dar continuam să nu înțeleg".

"Într-o seară, pe când mă aflam în bucătărie, împreună cu copiii, s-a petrecut ceva impresionabil care l-a neliniștit chiar și pe unul dintre câinii noștrii. Noi citeam liniștiți. Trebuie să fi fost ora nouă și jumătate. Fetițele erau așezate la masa din bucătărie. Elena și Nicole în partea dreaptă a acelei mese, Denise la stânga iar eu la una dintre laturi, având în față ușa, cu fereastra bucătăriei care dădea spre parc. În spatele meu se afla șemineul, în fața căruia dormea câinele nostru, un mare câine ciobănesc belgian. Farida, sora acestui câine, era așezată covrig la celălalt capăt al încăperii.

Brusc, ușa s-a deschis lent, fără zgomot, și s-a lipit, în aceeași liniște, de perete. Senzația de răcoare ne-a făcut imediat să ridicăm ochii, ceea ce ne-a permis să asistăm la fenomen. Noi am văzut atunci un tânăr, de aproape optsprezece ani, foarte brunet, cu părul ușor ondulat, pieptănat pe spate. Fața îi era de o albeață stupefiantă; zic "albeață", căci este imposibil de a vorbi aici de paloare. Nici un cearșaf bine spălat n-ar fi putut să fie atît de alb! Acea față era frumoasă, fină. Tânărul purta un fel de pijama cu dungi lungi albe și albastre. Îmbrăcămintea avea un cordon din același material, înnodat în față.

Viziunea foarte clară și foarte bine conturată permitea să-i fie distinse toate detaliile fără posibilitatea vreunei greșeli. Acest tânăr înainta, ca și cum ar fi fost într-un dans aerian. Silueta sa, foarte subțire, se desprindea foarte clar pe fondul întunecat al nopții. Tânărul a trecut în grabă prin fața ușii deschise și noi i-am zărit silueta prin geamurile ușilor batante, care, situate în partea dreaptă, rămăseseră închise. Chiar în momentul în care apariția s-a încadrat în partea deschisă a ușii, câinele (care se afla lângă șemineu, în fața acelei uși) s-a ridicat dintr-un salt și a început să latre amenințător. La celălalt capăt al încăperii, cățeaua, alertată de lătratul lui s-a ridicat și ea!

"Stupefiată, le-am întrebat pe fetițe: "ați văzut?" Și toate trei, cu vioiciune, mi-au răspuns afirmativ. "Dar ce ați văzut cu exactitate?", am insistat eu, pentru a fi sigură că între viziunea lor și a mea exista o concordanță.

"Un tânăr cu o pijama cu dungi albe și albastre!" Mărturisiră toate trei.

Imediat am dat drumul câinilor în parc. Ei au plecat lătrând dar s-au întors rapid, ceea ce ei n-ar fi făcut niciodată dacă ei ar fi simțit o prezență umană, chiar ceva mai îndepărtată. Era imposibil să fi sărit peste gardul parcului, iar poarta gardului era încuiată cu lacăt, și eu nu puteam să cred într-o viziune "normală"(cea a unei persoane fizice) din cauza stranicei plutiri a apariției și a uimitoarei albețe a pielii sale.

"Totuși, după ce am văzut cu proprii mei ochi acest fenomen (care provocase în același timp furia câinilor) n-am mai putut să mă îndoiesc de cele povestite de Elena, în urmă cu câteva zile înainte. Pentru liniștea copiilor și, de asemenea, pentru a avea inima împăcată, am făcut să ajungă o scrisoare la comandantul jandarmeriei. A urmat o anchetă serioasă. Jandarmii au încercat să reproducă zgomotele auzite, lovind aproape peste tot, în interiorul ca și în exteriorul castelului. Nu au reușit să realizeze aceleași sunete; uneori chiar nici nu era posibil să fie auzite sunetele lor. Toată lumea a fost interogată separat. Relatările concordau perfect. Au fost interogați și tinerii din sat, dar aceștia, țărani liniștiți, n-ar fi avut niciodată proasta inspirație de a merge să se joace de-a fantomele (în pijama dungată) în parcul casei în care se aflau copiii.

"Afacerea a rămas la fel; nici o explicație valabilă n-a fost găsită. Noi am plecat în cele din urmă fiindcă locul acela înceta să mai fie plăcut și, în alte locuri, totul s-a reîntors la normal."

Iată povestirea pe care ne-a relatat-o Lysiane Delsol în care noi regăsim principalele caracteristici ale locurilor bântuite de stafii: deplasarea obiectelor, bătăi, apariții fluidice mai întâi, urmate de materializare suficient de densă pentru a provoca chiar și teama și furia unui câine! Un ansamblu de fenomene obiective, reale, având drept punct central o fetiță de nouă ani: Elena. Nenumăratele anchete desfășurate în cadrul fenomenologiei paranormale demonstrează clar că, foarte adesea, un copil, un băiat sau o fată, în general neajunși la pubertate sunt catalizatorul cât se poate de involuntar al acestui gen de manifestări.

Comandantul Emil Tizané (care timp de câțiva ani a anchetat pentru jandarmerie) a publicat în acest domeniu două lucrări remarcabile (din nefericire epuizate): "Musafirul necunoscut în crima fără cauză" și "Nu există case bântuite?".

De multe ori, în cursul anchetelor sale, comandantul Tizané s-a găsit confruntat cu efectele produse de acest "musafir necunoscut", "oaspete invizibil", al cărui mod de acțiune este strâns legat de prezența unui copil. Pentru Emil Tizané, sediul acestui "musafir" este psihismul, inconștientul copilului care, printr-un mecanism misterios, declanșează fenomenele de poltergeist și alte manifestări. În acest caz, "nu există case bântuite", ci un băiețaș sau o fetiță care, apărându-se din răsputeri, suscită fenomene de ordin parapsihologic.

Această ipoteză de lucru pare logică și plauzibilă; ea este valabilă în multe dintre cazuri, dar există manifestări și apariții care, indiscutabil, venind din trecut, nu pot fi explicate prin această ipotez. Deci, dacă adesea există un "musafir necunoscut" trezit de psihismul unui medium, există uneori, de asemenea, și un alt lucru, o entitate autonomă, străină psihismului unui subiect medium. Astfel de fantome au fost puse în evidență cu ajutorul unor detectoare în infraroșu, prevăzute cu sisteme de fotomultiplicare care, dispuse în locuințele bântuite de stafii au reacționat în absența oricărei prezențe umane. În acest caz, apare doar manifestarea fantomei, fără acord de energie psihodinamică din exterior, entitatea fiind forma vizibilă (sau invizibilă) a învelișurilor spiritului unei persoane decedate.

Breșe în spațiu-timp

Ceva mai recent, Lysiane Delsol a avut o altă aventură, foarte curioasă i s-a întâmplat lui. În urmă cu vreo zece ani (înainte de 1972), băiatul ei a fugit de acasă, lucru care a făcut necesară intervenția jandarmeriei. În ceea ce o privește, Lysiane

a întreprins propriile sale investigații cu Farida, cățeaua care, în urmă cu un deceniu, reacționase la apariția entității cu pijama în dungi. La Montaren, aproape de Uzés, în provincia Gard, în spatele casei sale de țară, se întindea un imens câmp de vreo zece hectare. După ce a traversat acest câmp, ea a trecut peste un pârâu și și-a continuat drumul în linie dreaptă.

Prietena noastră se găsea într-o stare bizară, simultan neliniștită de soarta băiatului și, paradoxal, destinsă. Farida trăgea de zgardă, mirosind solul. Lysiane ne-a explicat:

- Am ajuns astfel în dreptul unui teren pe care lucra un țăran, care nu și-a ridicat capul în momentul trecerii noastre; el părea încremenit într-o muncă ce se dovedea la fel de încremenită, căci n-am auzit zgomotul făcut de uneltele sale. Ținuta sa era aceea a unui țăran bătrân: cu pantaloni fără vârstă sau culoare și o vestă pe măsură; cu saboți de lemn în picioare. Imobilitatea lui mi s-a părut stranie; totuși, nu i-am acordat decât o atenție secundară. La câțiva metri de el am zărit un frumos pod, ușor bombat. Mi s-a părut că părțile verticale ale balustradei scării erau din metal. Acest pod avea câte un mic trotuar pe ambele laturi și părea absolut nou. Dar, lucru curios: el nu trecea peste nimic! Sub el nu era nici o râpă, nici un curs de apă, și nici o depresiune a terenului. Și totuși lucrul acesta nu mi s-a părut deloc bizar.

"La intrarea pe pod, exact în fața mea, pe dreapta, se găsea un mic smochin sălbatic înalt de aproape optzeci de centimetri. Cățeaua mea a mirosit acel smochin sălbatic apoi a încercat să mă tragă, ca să mă urc pe pod. Nu știu ce m-a împiedicat, dar am plecat în sens invers pentru a ne întoarce acasă. Peste câteva zile, fiul meu a fost găsit, și, cum el cunoștea pe deplin terenul nostru din spatele casei, l-am întrebat: "Ce este cu acel pod, complet nou, situat dincolo de pârâu?" Puștiul a avut un aer uimit și mi-a mărturisit că nu exista nici un pod în acel loc!

"Eram convinsă că el trebuie să se fi înșelat.Au trecut de atunci mai mulți ani și încă mă gândeam la acel pod. În cele din urmă, cu un prieten din echipa mea de săpături arheologice, ne-am dus în acele locuri; am căutat peste tot, dar în van, fără să ajungem să

descoperim podul amintit. Nu numai că acest pod nu exista, dar nici terenul unde îl văzusem pe țăran lucrând nu era nicăieri! Revenind la căutările fiului meu trebuie totuși să precizez că atunci când am reluat drumul spre casă, după ce am văzut podul, l-am revăzut pe țăran, în aceeași atitudine, și că el nu și-a ridicat deloc privirea în momentul în care, pentru a doua oară, cățeaua mea și cu mine am trecut prin fața lui. Pur și simplu acel om nu ne vedea!

"Dar, reîntorcându-se la cercetările noastre, podul căutat nu exista deloc acolo unde l-am văzut și nici smochinul. Totuși, cățeaua mea a văzut podul, ca și mine; ea a mirosit smochinul... Mă întreb uneori care ar fi putut să fie urmarea dacă, ascultând de cățeaua care mă trăgea, aș fi trecut acel pod... de nicăieri?"

Se poate, cred, să se răspundă la această întrebare. Dacă Lysiane Delsol ar fi trecut acel pod, ea ar fi ajuns la celălalt "capăt", într-un univers paralel, din care cu mare siguranță, ca ca și câinele său nu s-ar fi întors niciodată!

Noțiunea de univers paralel nu este o concepție abstractă ci o realitate concretă, aceea a unui alt univers, a unei alte Terra, mai mult sau mai puțin similară planetei noastre, existând într-un spațiu diferit, la un nivel diferit de vibrații și guvernat, poate, de un timp, de asemenea, diferit. În afara tărâmului nostru spațiu temporal, în afara percepțiilor noastre având o viață proprie, printr-un fenomen al cărui mecanism ne scapă, acest univers paralel, oferă uneori "puncte de contact" cu universul nostru. Aceasta însă într-o manieră scurtă și ocazională. Dacă, din întâmplare, un individ ocupă în unul din aceste momente interfața, "locul de legătură" spațio-temporal el trece, fără să știe, prin această breșă tridimensională și sare atunci într-un univers paralel! Prin salt sau "basculare" noi nu înțelegem deloc o cădere, ci o simplă trecere. Nefericitul își continuă drumul, fără să-și dea seama imediat ca acel sol pe care îl calcă, acel cer pe care îl vede și-l contemplă, acel aer pe care îl respiră nu mai sunt cele ale lumii din care vine. Există suficiente rapoarte și mărturii de dispariții spontane de ființe umane, pentru că această fantastică

noțiune de univers paralel să fie admisă ca un fapt iar nu ca o ipoteză[1].

În cazul citat mai sus, "punctul de contact" s-a tradus prin apariția unui pod care nu exista, cel puțin în tărâmul nostru spațio-temporal. Integrarea sa în lumea noastră a fost efemeră și șansa a vrut ca Lysiane să-l evite. Să observăm senzația de straniu suferită de această doamnă în apropierea zonei de ruptură spațio-temporală, neobișnuita înceremenire a acelui țăran, înțepenit în lucrul său și care (evident) nu o vedea pe Lysiane și nici pe câinele ei, dar care și-ar fi pierdut imobilitatea dacă femeia și câinele ar fi trecut breșa! De ce această percepție unilaterală? De ce Lysiane l-a văzut pe acel brav țăran din universul paralel care, la rândul său, n-a reacționat la apropierea sa? Aceste breșe care se produc, sunt oare ele asociate într-o singură direcție) unui fel de polarizări, cu un ecran opac pentru unii și transparent pentru ceilalți, așa, ca niște sticle de ochelari care dintr-o parte sunt transparente iar din cealaltă parte sunt oglinzi?

Ferestre către aiurea

În 1956, o doamnă pe care o vom numi Christiane Taraud, a vizitat agențiile imobiliare, în căutarea unui apartament, dat fiindcă soțul ei fusese numit la Marsilia. O agenție i-a semnalat un apartament de închiriat în parcul Chartreux. În aceeași seară către ora 18,30, Christiane Taraud și cumnata sa s-au dus în parcul Chartreux, însoțite de un colaborator al agenției, pentru a

---

[1] Cea mai uluitoare breșă spațio-temporală ce dă acces la un univers paralel este cea a "Triunghiului Morții" (este și titlul unuia dintre romanele mele, numărul 55, Éditions Vaugirard); numit deobicei și "Tringhiul Bermudelor", în care au dispărut numeroase avioane și nave (cu un total de o mie de persoane!) în perioada ultimilor 40 de ani! Aceste tragedii au fost magistral redate de Vincent Gaddis în pasionanta sa lucrare "Adevăratele mistere ale mării" (Editions France-Empire).

vizita acel apartament. Printr-un nefericit concurs de întâmplări, agentul imobiliar se înșelase asupra cheilor, iar acum era prea târziu pentru a se reîntoarce la agenție. Oare zăpăceala sa îl va face să rateze această ocazie de închiriere și-i va aduce o săpunceală din partea patronului său? Nicidecum: agentul nostru imobiliar s-a adresat astfel clientei sale:

- Apartamentul pe care sperăm să vă fac să-l vizitați este aici, la parter, în dreapta; nu veți putea, desigur, să-l vedeți în această seară, dar vă sugerez să vizitați un apartament situat în fața sa, la parter în stânga. Sunt sigur că dacă voi explica nefericita mea încurcătură proprietarului, acesta nu se va opune să ne primească și să ne arate locuința sa. Ar fi suficient să inversați în minte dispunerea încăperilor pentru a avea o imagine precisă a apartamentului pe care vi-l propunem. Înainte de a intra, vă rog să aruncați o privire din exterior, prin marele spațiu vitrat al din balcon. Acest apartament este ocupat de scriitorul C.V. .

Agentul și clientele sale au ieșit și au aruncat spre balcon o privire din exterior. Din nefericire, proprietarul dădea o recepție. În nici un caz nu se punea problema să-l deranjăm. Scriitorul C.V. era acolo, în sufragerie, înconjurat de vreo zece persoane, de ambele sexe, ridicând cupa de șampanie într-o atmosferă prietenească.

Blestemând această lovitură a soartei, agentul imobiliar și-a amintit: doamna C.V. tocmai a născut. Ea este încă la clinică, și soțul său, cu câțiva prieteni, sărbătorește fericitul eveniment. Nu, în mod hotărât, nu este potrivit să mergem să-l deranjăm pe scriitor și pe oaspeții săi.

Christiane Taraud și cumnata sa, cu un aer de distrat, examinau sufrageria în timp ce ghidul lor spunea:

- C.V. este bărbatul cu costum închis, lângă doamna blondă. În fund se vede ușa bucătăriei. La dreapta, este ușa băii. Acolo, pe peretele din stânga al sufrageriei este ușa dormitorului. Biroul scriitorului dă spre cealaltă latură a imobilului.

Cucerită de cadrul înverzit al parcului și de aspectul apartamentului scriitorului C.V., Christiane Taraud și-a dat acordul și a semnat, în mașina agentului, contractul de închiriere.

Documentul purta deci data și semnătura, detalii care vor avea importanța lor.

Câteva zile mai târziu, doamna Taraud s-a instalat în apartamentul de la parter, din dreapta, tocmai când doamna C.V., întorcându-se de la clinică cu copilul ei nou născut, revenea acasă. În curând, cele două tinere femei s-au simpatizat, la fel ca și soții lor și, într-o zi, doamna Taraud i-a povestit doamnei C.V. incidentul cu cheile uitate de agentul imobiliar. Doamna C.V. s-a mirat atunci când a aflat că soțul ei a dat o recepție în acea zi fără să fi vorbit despre ea.

Confratele și prietenul meu C.V., uluit, îi spuse soției sale și lui Cristian Taro că el nu a dat niciodată o recepție. Aceasta, crezând că este o glumă, a surâs:

- Bine, dar eu te-am văzut, cumnata mea a văzut, și chiar și agentul imobiliar! Vreo zece persoane vă înconjurau și dumneavoastră beați o cupă de șampanie, cu siguranță pentru a sărbători nașterea fiicei dumneavoastră. Nu se poate să existe din partea mea nici o confuzie: era cu siguranță apartamentul dumneavoastră cel pe care l-am văzut și nu am uitat data pentru că ea figurează în contractul meu de închiriere!

Prietenul meu C.V. a afirmat inutil că un astfel de lucru era imposibil, dar nici soția sa și nici Cristian Taraud nu l-au crezut.

Or, eu pot să certific că în acea zi, în noaptea care a urmat și a doua zi, C.V. nu s-a aflat acasă, pentru că, atunci, eram împreună cu un grup de cercetători în domeniul parapsihologiei în acea vilă "T" despre care a fost vorba în cursul capitolelor precedente. Timp de 48 de ore, noi nu am părăsit acea vilă. Totuși, trei persoane, sănătoase la trup și la minte, l-au văzut foarte clar (și l-au recunoscut mai târziu în ce o privește pe Cristian Taraud) pe prietenul meu, C.V. în apartamentul său... în care el, de fapt, nu se afla!

Cele două "opinii" susținute erau, deopotrivă, singura explicație rămânând să fie căutată în unul din acele contacte ocazionale cu un univers paralel! În acea seară, la nivelul sufrageriei lui C.V., o "fereastră" s-a deschis către Aiurea, arătând celor trei martori un C.V. care nu aparținea acestei lumi, ca și invitații-săi!

Doamna C.V., deloc familiarizată cu această noțiune a universurilor paralele, n-a vrut niciodată să admită evidența. Pentru ca, soțul său dăduse o recepție pe care i-a ascuns-o, Dumnezeu știe pentru ce. După mulți ani, cuplul C.V. a divorțat și prietenul meu i-a mărtirisit atunci fostei sale soții, că în acea seară faimoasă, el se afla la vila "T" și participa împreună cu alți cercetători ai tărâmurilor paralele, la diverse experimente, legate de fenomenele paranormale (despre care ex-doamna C.V. avea oroare).

C.V. și cu mine ne-am amuzat de această încăpățânată respingere a adevărului, trebuie să o mărturisim era năucitoare. Cred totuși că trebuie să precizez că, în momentul când d-na Taraud vedea prin largul vitraj scena aceasta, de fapt ea nu exista în conținutul nostru și nu semăna cu nimic din ceea ce se derula în vila "T". Ipoteza proiecției psihice involuntare din partea ocupanților acestei vile, în direcția parcului Chartreux, nu poate fi deci reținută. Și nici ipoteza, și mai neverosimilă, a unei dedublări colective.

Nu, în acea seară, pe Terra nr. 2 din acest univers paralel o replică exactă a lui, C.V. oferea o recepție unor invitați care, ca și el însuși, n-au existat niciodată în lumea noastră!

Fabuloasa tradiție solară adusă de zei

Lysiane Delsol de M., ale cărei neobișnuite pățanii le-am relatat, mai întâi din castelul Mousseigne apoi de la țară, în Gard, mi-a făcut o dovadă de prietenie, încredințându-mi un document, simultan straniu și excepțional, pe care familia sa l-a transmis fidel și scrupulos, din generație în generație. Acest document își are rădăcinile într-o tradiție veche, legată de Tradiția Solară dragă prietenului meu Jean-Michel Angebert (vezi cărțile: "*Hitler și Tradiția cathara*" și "*Misticii Soarelui*", editura Robert Laffont în colecția "Enigmele Universului").

"Am început să mă interesez de această tradiție de pe când aveam optsprezece ani, vreau să zic în mod serios", îmi scria Lysiane. Ceea ce se spunea despre acel document în jurul meu mă intriga fără însă să mă mulțumească pentru că erau lucruri vagi. Exista un singur fapt cert: acel document ne aparținea, dar nu-i cunoșteam originea. Dacă profeția din acel document ar fi fost independentă, aș fi spus că: "este opera unui strămoș, care, fără îndoială, trebuia să fi avut multă intuiție și și-a consacrat viața studierii Tradiției Solare". Dar profeția nu este independentă, ea face corp comun cu un poem al cărui stil este foarte diferit. Presupun că profeția a fost înăsprită de nenumăratele traduceri. Ultima, din spaniolă în franceza modernă, a fost făcută în jurul anului 1930 de către un erudit musulman: Smail ben Hassan. Acesta din urmă (care fusese unul dintre strămoșii mei) a scris un poem, intitulat *Cântecul Unității*, inspirat de această traducere îndepărtată. L-am publicat, în urmă cu 25 de ani, în revista *Destin*, care a încetat să mai apară de multă vreme. Smail ben Hassan aparținea unei societăți secrete, pe care o desemna "Ordinul" sau "Ordinele noastre". Acest inițiat l-a întâlnit pe Balzac la Paris și l-a cunoscut pe Lamartine la Legiester Sant Hope, în Liban. Lamartine a găsit acest poem foarte frumos în simbolismul său inițiatic[1].

"Eu m-am inspirat din această tradiție, din această profeție și din poem pentru a scrie "Pământul zeilor", o lucrare încă nepublicată. Scrisă în urmă cu peste 30 de ani, în această carte eu afirmam că "Fiii lui Dumnezeu" nu erau deloc niște îngeri ci o rasă de oameni superiori nouă[2] . Temelia acestui roman este rațională; și de asemenea derularea acțiunii. Nimic nu se îndepărtează de realism și de plauzibil. Este vorba despre o punere pe gânduri a umanității în fața unei astfel de eventualități:

---

[1] Dacă Lamartine a cunoscut acest poem, trebuie ca Smail ben Hassan să-i fi vorbit și despre tradiția care l-a inspirat. Vom descoperi mai departe că este vorba de o certitudine.

[2] Lysiane Delsol reprezintă un genial precursor pentru că a înțeles acest adevăr, pe care neo-ezoterismul l-a redescoperit doar de cel puțin 20 de ani (scris în 1971) numai (adică odată cu apariția farfuriilor zburătoare).

"un sfârșit al timpurilor", sfârșit care nu trebuie confundat cu "un sfârșit al lumii". Paul Reboux a fost entuziasmat după lectura acestui manuscris.

<< Această "Profeție a Semi-Zeului" a existat din totdeauna în familia noastră. Noi nu știm cine ne-a transmis-o. Ea face parte din ceea ce străbunul meu numea "legenda heraldică a familiei". De ea se leagă o aventură fabuloasă. Familia noastră (de origine spaniolă) era urmașă a regelui Marcile[3], despre care se spune că era legendar...

"Legenda, fabuloasă în sine, este un foarte frumos poem de gen antic, care conține profeția numitului Semi-Zeu. După tradiția familiei, care mult timp a fost orală, ea ar fi avut cu foarte mult timp înainte, o primă formă și ar fi fost cunoscută grație unei *Cărți de Aur*. Această carte, constituită din foițe subțiri de aur, conținea una din primele prezentări ale acestui poem, care era gravat în limba aramaică pe foițele de aur menționate anterior. Dacă credem ceea ce povestea un îndepărtat strămoș, această carte a fost confiscată în 1525, în Spania, de către zbirii *Sfântului Ufizio*[1] sub pretextul că era o lucrare nelegiuită, necredincioasă, aparținând diavolului, făcută pentru a vătăma Sfânta Biserică!

"Strămoșul care a deținut acea carte a fost închis în temniță și apoi condamnat la ardere pe rug. Dar, salvat pe drept, el a fugit, refugiindu-se în Africa de Nord, la musulmani care, l-au adoptat. El a lăsat deci în mâinile clericilor un document extraordinar

---

[3] *Se cunoaște un rege Marcile (sau Marsile), dușmanul sarazin a lui Charlemagne în* Cântecul lui Roland, *a cărui existență istorică este pusă sub semnul întrebării. Sau este vorba de un alt monarh, a cărui urmă nu mai este păstrată de Istorie?*

[1] *Forma medievală a Sfântului Oficiu (Santo Officio). Este vorba aici de tribunalul Sfintului Oficiu, creat în 1478 și nu de congregația cu același nume care a fost înființată în 1542. La origine, sufletul blestemat al acestei mafii sadice a fost sinistrul Torquemada, care, cu binecuvântarea Romei, a făcut să domnească teroarea prin asasinat, tortură și prin arderea pe rug. Iar biserica a mai avut și lipsa de rușine să califice drept "Prea Sfântă" Inchiziția! Citiți în această privință edificatorul roman al confratelui meu Richard Balducci: Torquemada, apărut la Editura Filipacchi.*

relativ la adevărata Tradiție Solară! Oare a existat această carte? Mai există ea în tezaurul secret al Sfântului Oficiu, sau a fost distrusă? Sfântul-Scaun de la Roma o cunoaște? Eu nu știu nimic.

Ca urmare a sentinței care l-a condamnat pe strămoșul nostru, un fel de ostilitate neexplicată, inexprimabilă, s-a născut între ai noștri și Biserică. Noi n-am făcut niciodată nici un rău Bisericii; pur și simplu exista între ea și noi o barieră psihologică; un fel de respingere. Noi vom salva viața unui preot, însă doar ca o viață de om, de creatură vie. El ne va rămâne indiferent și inacceptabil ca preot. Ca preot însă, el este pentru noi ca un non-sens sau ca o încarnare a unei violări a legilor naturale ale Universului și, prin aceasta, a adevărului. Înțelegeți prin acest cuvânt adevărul fundamental al Vieții.

"Familia mea a fost totuși dintotdeauna regalistă; noi am avut un preot dintre rudele noastre directe: călugăr la Remoulins. Îl iubeam mult ca văr dar nu-l acceptam ca preot; respingerea era în mine. Întotdeauna a existat între preoți și noi această respingere inexprimabilă care indica ceva care aparținea mai mult instinctului decât rațiunii, pentru că niciodată ura față de preoți nu ne-a fost în vreun fel insuflată prin educație. A existat întotdeauna un eveniment care ne-a ridicat contra preotului care s-a manifestat în familie. Acel eveniment putea fi grav ori fără însemnătate, dar întotdeauna era un lucru irațional, un fel de sfidare ostilă. Am putut să verific acest lucru și în propria mea viață.

"O dată dispărut vechiul document, ajuns în mâinile Sfântului Oficiu, nu ne-au mai rămas decât vestigiile unui vechi pergament, al cărui sul era ca lipit și spart pe toată lungimea sa. Acest pergament a dispărut la rândul său și a fost înlocuit de o scriere pe o hârtie veche. Au urmat diferite traduceri din limba aramaică în greacă; din greacă în latină; din latină în spaniola veche, apoi în franceza veche. A existat o traducere arabă, apoi din nou una în spaniola mai nouă, și, în fine, din nou în franceză.

"Ultima copie se găsea la Paris într-un mic birou a cărui casetă, în momentul războiului din '39-'40, a fost plasată într-o mare casă de bani împreună cu tablourile de familie și lăsată în

pază la Maisons-Alfort, doamnei Delouvier a cărei locuințe a fost ocupată de germani. Atunci când i s-a cerut înapoi casa de bani și o altă ladă conținând obiecte fără valoare, doamna Delouvier a declarat că germanii au luat cu ei totul sau au distrus totul.

"Din fericire, pasiunea mea pentru misterele istoriei primordiale a Omului mă îndemnase să studiez poemul și să fac o copie completă a sa la mașina de scris, copie pe care intenționam să o introduc în teza mea de doctorat pe care doream să o susțin. Fără această pasiune nu ne-ar fi rămas nimic fiindcă poemul fuse relativ lung și dificil de învățat pe de rost. Iar în zilele noastre, pentru ce motiv aș mai fi făcut-o?

Deci, am citit, recitit și am întors pe-o față și pe alta textul poemului și mi-am elaborat, plecând de la el, un prim roman: "Pamântul Zeilor", (apoi un al doilea intitulat "Ultima Seară a Lumii"), ambele inedite. Apoi am lăsat deoparte aceste romane pentru a nu mă mai gândi decât la teza pe care voiam să o susțin despre Sfinx și trecutul Umanității. Fiindcă eu nu puteam accepta teoria cosmogonică propusă rațiunii mele; respingerea ancestrală ieșise la suprafață în mine și mă încăpățânam în acest refuz.

"Poemul s-ar fi putut pierde fiindcă, la mine, s-a păstrat ultima copie prin tradiție, or, nu prin convingere sau din interes personal. Eu am fost singura care mi-am dat seama că ceea ce conținea corespundea întru totul cu ceea ce se afla în capul meu. Eu nu gândesc cum rationează alte femei. Eu vreau să știu, gândesc, reflectez și analizez. De altfel, nici nu știu din ce motiv sunt femeie: m-aș fi simțit în largul meu în pielea unui bărbat sau a unui gânditor. Inexprimabilul care se află în mine, nu l-aș putea exprima decât verbal. Totuși, am încercat să găsesc o explicație a poemului. Presupun că un foarte îndepărtat strămoș a fost un gânditor sau un apărător îndârjit al Tradiției Solare. Ceea ce avea el în creierul său există încă aici, în mine, în mintea mea[1].

---

[1] *Afirmație pe care n-o dezminte deloc prietenul meu Robert Charroux (conform cap. 4 asupra "Cromozomilor-memorie" în cartea "Misteriosul Necunoscut", Editura Robert Laffont).*

Voi spune chiar mai mult: "simt din instinct valoarea numărului ca limbaj cifrat. Simbolul îmi declanșează un efect similar: cu îi ghicesc sensul, viața profundă. Ceea ce nu provine din nici un studiu al numărului."

Să abordăm, în sfârșit, textul acestui poem straniu, al acestei Saga fantastice care trebuie să fi fost clocită în urmă cu vreo douăsprezece mii de ani. Această relatare epică, adesea încărcată de repetări în stil biblic, o reproduc pe larg, așa cum apare ea în caietul manuscris pe care Lysianę mi l-a încredințat. Este deci pentru prima dată în lume când această tradiție (care va face probabil să curgă multă cerneală!) este făcută publică (în 1972). Atunci când vom ajunge la exegeza sa (începută în notele de la subsolul paginii pe parcursul expunerii sale) vom înțelege de ce acest text evocă anumite episoade, suprimate, în biblie. Și numai atunci acest poem va căpăta întreaga să valoare repunând în discuție însăși bazele Genezei, cel puțin a formei "îndulcite" ajunse până la noi!

Caietul începe cu un avertisment introductiv lăsat în secolul trecut de către un strămoș de-al Lysianei Delsol:

"Acest document aparține din generație în generație familiei noastre. Trebuie păstrat cu sfințenie. Mi s-a spus că se verifică în toate afirmațiile sale. Printre strămoșii noștri a existat un număr de spirite înalte care au încercat să înțeleagă și să interpreteze aceste scrieri; ție îți revine să descoperi, ție care citești. Și să ai grijă să nu distrugi niciodată acest document dacă prezintă vreo uzură. Veghează!

Strămoșul tău: Jean. J. Pierre. de M."

Textul ce urmează a fost revăzut metodic și, în parte, adnotat de către Sylvie Gagné, lingvist din Montreal, Quebec-Canada, căreia îi exprim aici toată mulțumirea și sincera mea prietenie.

Samirza Roucatl Heliohim, zeul venit din stele

În acel timp, zeii au venit pe Terra. Samirza* Roucatl Héliohim era șeful lor. Ei au venit din tărâmul de aiurea, pentru a instrui oamenii. Când timpul lor s-a scurs ei *au plecat înapoi*[1] . Samirza Roucatl Heliohim nu a plecat înapoi. El se atașase de fiica suveranului, care îi dăduse un fiu. Unii dintre însoțitorii săi au rămas pe Pământ cu el[2] . El a devenit stăpânul întregii Terra locuite. El a făcut să fie construită Marea Piramidă, care poartă în ea Templul Universului, un omagiu al Soarelui care era simbolul rasei[3] și iată: după o vreme deja îndepărtată de Fiii Soarelui eu eram cel mai mare dintre bătrânii națiunii și rasei, maestrul și simbolul viu al întregii puteri[4]. Numele strămoșilor

---

* *În* Cartea lui Énoch *(introdusă în Europa în 1792) șeful acestor Extratereștrii ("Inteligențele din afară") era numit Samyaza. Numele său complet nu figura acolo. Să observăm că, și* Cartea lui Énoch, *manuscris antediluvian a fost transmisă din generație în generație și păstrată cu sfințenie, ca și această Tradiție din familia Delsol de M. Găsim numeroase aluzii la acest venerat document în* Zohar, *lucrare monumentală reeditată la* Maison-neuve *și Larose cu o introducere a cabalistului A.D. Grad.*

[1] *Eu sunt cel care subliniez.*

[2] *Sepoate remarca asemănarea acestui text cu versetul al VI-lea din Geneză (Facerea, care face aluzie la sosirea "Fiilor lui Dumnezeu (zeii)", care "au găsit frumoase fiicele oamenilor și le-au luat ca soții". Similitudinea apare de asemenea cu termenul "Heliohim", pe care exegeții clasici se încăpățânează să-l traducă prin "Dumnezeu", Eternul, când de fapt acest cuvânt trebuie înțeles la plural, și se refera la "Zei"! Observați deasemenea și rădăcina* Atl *din Roucatl (pe care o întâlnim la Atlantida, ca și la Atlanți), la poporul maya-quiche (Yucatan) de cealaltă parte a Atlanticului unde această rădăcină desemnează "apa"! Și coincidențele (pentru cine poate să le suporte!) nu fac decât să-nceapă!*

[3] *Să observăm în trecere caracterul universal al zeificării soarelui, "simbolul rasei" zeilor.*

4 *Fără îndoială un preot sau un mare preot. (Nota Lysianei Delsol)*

[5] *Avem aici o aluzie la orichalc, acel metal misterios, "mai prețios ca aurul" (după Platon), care acoperea zidurile capitalei Atlantidei numită Cerné? În cartea "Atlantida Atlantică" (Editions Dervy), Paul Lecour identifică orichalcul cu "aurul alchimic".*

[6] *Soarele (nota Lysianei del Sol).*

[7] *Terestrii, locuitorii planetei Terra.*

[8] *Acest "Templu Interzis" era o bază extraterestră a Învățătorilor, ai acelor "Fii ai lui Dumnezeu veniți din cer". Apropo de acestea, citiți "Reântoarcerea fiilor*

mei evocau înălțimile maiestoase de unde iau naștere torentele impetuoase. Eu eram cea dintâi Stână a Stâncii care guvernează.

Și iată: nobilul metal arzător pe pereții locuinței mele unde cântă păsările în grădinile suspendate[5]. Numele meu era Juca și ochii mei tăiați în superba boltă a craniului susțineau fără efort magnifica strălucire a lui Dumnezeu[6], căci iată, astrul tată ne umple din abundență cu Lumina Sa. Tinerețea apărea pe fruntea mea în spatele căreia se adăpostea Știința Bătrânilor. Eu eram cel ce făceam profețiile despre noaptea întunecată a lumii și despre faptele abominabile ale rasei nelegiuite[7].

Și iată, eu aveam acces la "Templul interzis"[8]. Camera sacră unde toată învățătura era adunată în divina știință. Eu eram de asemenea un Maestru[9] . Și iată, în aceste timpuri îndepărtate două rase umane împărțeau lumea: aceea a Fiilor Soarelui (divină și pură) și aceea a oamenilor, "redusă în carne și orbită în spirit"[10] . În acest timp, pământul se numea Damma. Fii săi perverși i-au imitat, desfăcut și reluat semnul: în falusul alb

---

lui Dumnezeu" și "Marele Mit" (Colecția SF de Jimmy Guieu; edition Vaugirard).

[9] Poate era vorba de ceva de felul unei veritabile Roză + Cruce primitivă (Lysiane de Sol de M). Putem adăuga, că tradițiilor rozicruciene, cele ale diferitelor societăți inițiatice, și cele ale textelor sacre care ne-au parvenit nu sunt născute numai în imaginația strămoșilor îndepărtați: la început era Verbul (cuvântul), și cuvântul era Dumnezeu. Așa să fie, dar Elohim este la plural, și ar trebui să citim, zeii, învățătorii oamenilor.

[10] "Diminuați în carne" înseamnă cu un sânge mai puțin pur metiși, iar "reduși sau adormiți în spirit" denotă că au pierdut calitățile extraordinare (telepatie, clarvedere) de care se bucurau Fii Soarelui? (Nota Sylvie iGagne).

[11] Știința actuală, prin clonare a reprodus imaginea perfectă a animalului sau a unei plante. De aici și până la a aplica această metodă la om va fi un pas ușor de făcut dacă n-a și fost deja făcut! Și vom avea astfel o fiică perfectă, o imagine identică a mamei sale, sau un băiat după chipul și asemănarea tatălui... (nota Sylviei Gagné).

[12] Materia.

[13] Semnul fiarei este 666? Dar atunci, acest soare, a cărui calitate a fost atenuată, ale cărei binefaceri au fost limitate, sub care toate lucrurile s-au stins. Erau atunci probleme cu stratul de ozon, în acele timpuri datorate poluării atmosferice sau ale unui alt factor? Se ajunsese atunci la un grad de dezvoltare tehnologică echivalent cu al nostru, sau au fost utilizate simbolurile noastre de Coduri Universale ale Produselor (CUP)? (Nota Sylviei Gagne).

damma și *adam* s-a născut din alterarea limbii. Amantele noastre erau regine. Ele dădeau viață unei singure ființe care era imaginea lor perfectă, sau unui singur băiat care avea înfățișarea și asemănarea cu omul[11] . Or, omul era, de asemenea rege. Aceasta era legea noastră după Trinitatea Divină. Astrul tată Aymeur, al Sublimei Mame[12] l-a făcut, l-a-nzestrat cu fecunditatea vieții unice, care este viața pentru tot universul. În acel timp biblic, Fii zeilor au intrat în agonie, în declin: Soarele și-a pierdut din calitate, și și-a limitat binefacerile. Și iată: semnul fiarei a apărut[13] . Noi suntem un popor de rasă nobilă, puțin răspândit. Tărâmul privilegiat al lumii a fost leagănul nostru. Acest tărâm a devenit mormântul nostru, în ziua în care toate s-au stins sub Soare.

În acel timp, fii oamenilor se înfrățiră cu soțiile din rasa lor. Și ei au spus: "Iată soțiile noastre". Ei se uniră după legile lor, prin ceremonii publice. Ele deveniseră servitoarele lor. Și servitoarele servitoarelor lor deveniră soțiile lor. Și rasa perversă crescu, violând Legea Trinității, în ciuda durerii blestemate, căci iată, ei s-au înmulțit în număr și numărul i-a copleșit[14] . Atunci fii rasei nelegiuite i-au condamnat pe fii divinei rase la pierzanie. Atunci a apărut ura împreună cu diminuarea luminii[15] .

Astrul-tată a devenit galben, recoltele s-au micșorat, munca degradantă a devenit condiția generală[16] . Atunci pe pământul

---

[14] "Zeii", care în perioada inițială de așezare stabilă controlau creșterea demografică a locuitorilor de pe Terra, n-au mai putut s-o facă din momentul în care "fii zeilor" au intrat în agonie. Și terestrii s-au înmulțit de capul lor, când fii zeilor au intrat în agonie, născând copii în "durerile blestemate", și nu "în bucurie". Atunci terestrii n-au mai primit de la zei analgeziecle care să le atenueze sau să le suprime durerile facerii?

[15] Ura și ruptura dintre Extremul Orient și Occident a crescut treptat pe măsură ce stratul de ozon a scăzut (nota lui Sylvie Gagnié, 1990).

[16] "Deci munca nu exista?" (nota lui Lysiane Delsol. Am putea să răspundem la această întrebare dacă zeii au făcut o experiență genetică pe oameni și i-au hrănit astfel încât nu trebuiau să muncească. Dacă zeii s-au unit cu ființele oamenilor pentru a procrea niște "semi-zei", metiși, aceștia au fost fără

zeilor au crescut iar din abundență scaeții și mărăcinii care au sufocat cereala sacră[17]." Atunci au apărut și arborii, pomii sterili; și au apărut plante fără flori. A apărut veninul și răul.

Și, iată, Rasa Regală s-a stins datorită decăderii, declinului urmașilor săi. Umbra morții plana asupra ei și zilele ei se scurtaseră în timp ce seva vieții urca în oameni. Atunci vocea mea a dus mai departe speranța salvării, resurecției, în ora dată când toate lucrurile ascunse se dezvăluie în toată splendoarea vieții lor. Pentru că, iată, Marele Stăpân al luminii restituie întotdeauna fiecăruia oasele, carnea și sufletul în vecii vecilor[1].

Dar fii zeilor s-au scufundat în lamentări și plânsete, în fața zidurilor mele. Ei nu se mai adăpau de la izvorul pur al consolării și sufletul lor rămăsese pradă sfâșierilor agoniei. Atunci templul sacru a fost lăsat pe mâinile rasei perverse. Acolo fiicele sale adunau imaginea omului și a nelegiuirilor sale. Atunci grăsimea murdară a sacrificiilor a pătat treptele cu sângele berbecilor[2]. Și iată: eram cel mai mare din rasă, ultimul dintre cei

---

îndoială primii care au suportat o modificare genetică severă, cu factori transmisibili descendenților lor. Având astfel de "sânge albastru", ei trebuie să fi format această rasă nobilă. (Indirect, această noțiune de zei umani amintește de sistemul Evhemere) În paralel, pământenii selecționați după atente criterii evolutive erau supuși unui control înainte să se înmulțească, devenind strămoșii unor populații predestinate. Era oare aceasta marca (ascunsă) Poporului Ales? De aici vine nostalgia Epocii de Aur, și speranța întoarcerii lui Messia? Credința reântoarcerii glorioase la sfârșitul timpului a lui Iisus Hristos și a împlinirii judecății finale desemnează deci, reântoarcerea Élohimilor, a zeilor ce i-au învățat pe oameni? Acești Învățători (veniți din stelele îndepărtate), nu este logic să credem că ei vor reveni, într-o zi, să vadă ce s-a întâmplat cu "turma" lor?

[17] Această cereală sacră a fost oare grâul? Robert Charroux, arată într-una dintre monumentalele sale lucrări, specifica că grâul este singura cereală care nu crește în stare sălbatică pe Terra; după el, această cereală a fost "importată", implantată pe planeta noastră. (Sylvie Gagne). (Am ajuns la aceleași concluzii în 1954 în cartea "Fafuriile zburătoare vin dintr-o altă lume", reeditată la Editions Vaugirard în 1992.)

[1] Reîncarnările succesive ale ciclului Karmic?

[2] Zeii au fost în mod clar foarte diferiți de Dumnezeu al nostru Tatăl (din Vechiul Testament), care ne-a poruncit să răspundem cu lovitură la lovitură în

vechi, Jika-Oris[3], fiul lui Jimkhy, fraţii mei erau născuţi de Jimkhy, fiul lui Samirza Roucatl Heliohim, cel care a venit din stele pentru a-i instrui pe oameni[4] . Or iată, el n-a mai plecat înapoi către tărâmul fecund al părinţilor săi, el nu s-a mai întors deloc pentru că a obţinut iubirea lui Ophala fiica stăpânilor întregului pământ locuit.

Ophala i-a dat un fiu. El nu mai avea aripi ca gloriosul său tată[5]. Şi, iată, Samirza, marele iniţiator al celeilalte rase s-a amestecat cu fata oamenilor, căci ea era frumoasă, şi a renegat pământurile din îndepărtatele regiuni ale cerului[6] şi unii dintre

---

loc să întindem obrazul stâng dacă am fost pălmuiti pe cel drept. (diferenţe de opinii între el şi fiul său, care sunt normale în multe familii!) şi care era pe deasupra foarte dornic de sacrificii pe altarele construite în gloria sa de sărmanii şi credulii strămoşi ai noştri care erau atât de naivi încât unul dintre ei (acel brav Abraham, pentru a nu-i uimi şi pe alţii), la ordinul expres al lui Dumnezeu, îndreptat spre ascultare, lsupunere, a ajuns braţul pentru a-şi sugruma propriul fiu.(Sylvie Gagne)

[3] Să găsim în Yekum (fonetizarea ebraică a lui Jika?) în Cartea lui Ienoh. *Acest Yekum este unul dintre şefii "fiinţelor venite din cer".*

[4] Eu sunt cel care subliniază.

[5] Tatăl său putea deci să zboare. Dacă nu era acesta un semn distinctiv al rasei lui.(Nota lui Sylvie Gagne)

[6] Aceasta evoca o "cădere". Noi vom înţelege atunci de ce Lamartine, care-a cunoscut acest text, şi-a dat drumul inspiraţiei pentru a scrie Omul este un zeu căzut, care-şi aminteşte de ceruri. *Acestea sunt cel puţin versurile (extrase din "Omul"), pe care le citeam adesea. Ori, aceste versuri sunt incomplete: În ziua când Smail ben Hassan şi Lamartine mergeau pe drumul spre reşedinţa lui Lady Esther Stanhope, în Liban, poetul a compus un catren dublu:* 'Omul este un zeu căzut care regretă cerurile/ Oh ce amintire sublimă! O flacară, oh ce pură şi dulce flacără! / Paradisul pierdut, edenul misterios! / Au lăsat reflexul lor în fundul sufletului meu / /Cu dumneavoastră am păşit pe poteca care conduce / La acest vârf divin de unde aurora eternă / Îşi deschide aripile de aur pentru a şterge noaptea/ Deasupra leagănului gigant al unei noi rase". *Smail ben Hassan a notat acest poem în creion, pe ultima pagină a dicţionarului franco-arab (pe care-l poseda Lysiane Delsol). Expresia "cu dumneavoastră", cu care începe al doilea catren se raportează logic la persoana lui Smail ben Hassan care-i povestise lui Lamartine această fantastică epopee a "zeilor", din care poetul s-a inspirat. Anul 1830 în care a fost compus acest poem este deci un jalon care marchează vechimea "Tradiţiei unui Semi-Zeu".*

însoțitorii săi au rămas cu el. Și iată: el a devenit stăpânul întregului Pământ locuit. El era cel care a făcut în timpul său să se construiască o mare piramidă care conținea Templul Soarelui[1]: a fost numit Stânca care Domină.

Și iată istoria părinților mei, Fiii Soarelui, pentru că eu, Jika, fiul lui Jimkhy, sunt din rasa lor și din sângele lor. El a întemeiat glorioasa cetate din Lofalir, în onoarea iubitei sale Ophala, și el a băut apă din fântâna sacră.

Nici o mână nu s-a ridicat împotriva mea și nici o lege nu m-a scos din lăcașul părinților mei; și cel mai mare dintre cei mari din rasa perversă și-a-nclinat fruntea în praf în fața mea. Căci iată: eu eram Stânca Dintâi a Stâncii care guvernează și Maestru, și simbolul viu al întregii puteri.

În acele timpuri, fetele oamenilor încă se apropiau de culcușul Eiilor Soarelui, și Fiii Soarelui le cunoșteau în plăcerile cărnii după obiceiurile rasei lor. Și în acest timp exista unitatea. Și iată: unitatea a murit odată cu Spița Regală, și fiicele oamenilor, în îndrăzneala fiilor perverși, frații lor, au căutat plăcerile cărnii în culcușurile fiilor zeilor. Și fiicele oamenilor, violând legea trinitară au dat naștere unor copii cu Fiii Soarelui de o rasă încă frumoasă și bună: giganți faimoși, la fel de frumoși ca astrul zeu înainte de a fi fost înveliți într-un sicriu de apă[2] .

Și iată: atunci, stăpânii rasei blestemate s-au temut ca fii Soarelui în descendența lor vor trece de bariera morții care lovește pe toate popoarele, în epoci și lumi. Atunci cei din rasa

---

Și, în această epocă, nu era încă vorba despre "farfurii zburătoare", nici despre "ființe celeste"! Și nici în 1939, în care prințesa Zeynouba Tahar (fiica prințului Mohammed Tahar, moștenitor prezumtiv al tronului Tunisiei înaintea Independenței), afirma că a cunoscut numita Tradiție la acea dată. Vom vedea mai departe textul atestării pe care l-a întocmit prințesa Zeynouba Tahar.

[1] Herje a plasat acțiunea lui Tintin și Templul Soarelui *în America de Sud. Există piramide în America de Sud printre care Piramida Soarelui; Există de asemenea o Poartă a Soarelui, un celebru calendar solar, adoratori ai Soarelui cu o lungă tradiție. Și noi vom continua să numim această succesiune de fapte o simplă coincidență... (Notă a lui Sylvie Gagne)*

[2] Aluzie la "potopul" care a înghițit Atlantida acum douăsprezece milenii; vom găsi în continuare alte aluzii la acest cataclism.

blestemată s-au reunit în Cetatea Inferioară cu tinerii bărbați și femei. Atunci ei au promulgat Legea Speciei; și fiicele de sângele lor au fost ținute departe de zei, și au fost pedepsite prin uciderea copiilor de sex masculin[3] .

Atunci, strigătul de revoltă a pătruns în lume, odată cu sângele vărsat și omul a devenit dușmanul omului. Și au existat copii de sex masculin cu gâtul tăiat, înmormântați pe înălțimi. Și au fost inocenții masacrați de către toate regatele rasei perverse[4] căci acești nevinovați erau născuți din iubirile noastre. Și în acel timp fetele oamenilor și-au zgâriat fața din cauza durerii care le-a copleșit. Și fetele oamenilor au gemut și au plâns fără sfârșit. Am venit să le liniștesc tulburarea cu cuvinte de consolare, și iată: Eu nu eram deloc unul dintre cei care se însoțiseră cu fetele oamenilor.

Nimeni n-a fost răzbunat, nici mame și nici copii. Noi nu turnam arme din metal impur. Noi nu îndreptam spre nimeni o mână ucigașă iar obiceiurile noastre erau pașnice[1] .

---

[3] Manifestare a "rasismului" din partea oamenilor de rasa perversă (Pământenii autohtoni) care se temeau de casta nobilă a acestor metiși, acești semi-zei și urmași ai zeilor.

[4] "Zeii", deși mai puțin numeroși, locuiau în mai multe țări și dăduseră naștere la metiși. Miturile diverselor popoare păstrează mituri orale ale acestor colonizări, ale acestor șederi ale "zeilor". Cum se naște o legendă: atunci când în al doilea război mondial indigenii din insulele Solomon au luat drept zei avioanele. După ce au plecat americanii, primitivii i-au imitat și au balizat un teren cu focuri, sperând să atragă astfel "păsările de metal", care după tradiția născuta după evacuarea trupelor ușa le-ar fi adus tot felul de cadouri... dar și femei albe! (romanul meu, "Marele Mit", din colecția SF Paul Girard este bazat pe această temă). Acest "mit al navei" ilustrează într-o manieră doveditoare pe cel al "celeștilor", al instructorilor veniți odată pe Pământ, cu diferența că acum nu este vorba de un mit, ci de o zeificare a unor muritori și a unor fenomene care în ochii indigenilor treceau drept acțiuni divine.

[1] Extratereștrii care au revenit în epoca biblică se schimbaseră, fiindcă ei nu au ezitat deloc să-și arate puterea, distrugând în special Sodoma și Gomora!

[2] Ar putea fi vorba aici de dreptul primului născut, pentru care Esau s-a bătut și pe care l-a pierdut pentru o farfurie de linte? Este foarte probabil ca în acea epocă "dreptul primului născut" a cunoscut prerogative și avantaje cu mult mai mari decât simpla onoare de a fi primul născut, ceea ce explică pentru ce se

Și Atna, fata oamenilor a ridicat dintre cadavrele numeroase aflate în jurul Templului sacru o tânără fetiță. Și, iată, tânăra fetiță era sora lui Atna, la vârsta când se dezlegau picioarele, pentru a scăpa de virginitate. Și iată: copila virgină a fost reîntoarsă la sânul luminii eterne de către pumnalul ucigaș, în timp ce tovarășul de joacă, cu care abia se căsătorise, și-a pierdut viața în acest masacru protejând-o.

Inima mea prinsă în chinul durerii plângea deasupra virginei și a tânărului om, în ciuda blestemului pe care l-am adresat Atnei, fiica oamenilor, de către mine Jika, fiul zeilor. Căci, iată, Atna o dăduse pe Svaha, mult iubita mea, omului pervers din rasa blestemată. Atunci, rasa blestemată și-a atribuit dreptul primului născut[2] , și a ridicat fără teamă sabia asupra fraților săi divini, dar ea nu a asaltat deloc treptele Templului meu.

În acel timp Templul Soarelui era comun încă: preotesa focului se întâlnea cu mine la intrarea primei săli în fața lui Atna. Or, Atna, era preoteasă în Templul Soarelui.

Legea Rasei nu ne dezlegase de jurămintele noastre. Și Svaha, fata oamenilor, cea mai frumoasă dintre virginele acestei rase nu se temea deloc de prezența mea, căci iată: eram Jimka, fiul lui Jimkhy, fiul lui Samirza Roucatl Heliohim, Stânca dintâi a Stâncii care domină. Atunci noi am jurat pe astrul tată și pe eternitate să nu roșim pentru credința noastră. Atunci am jurat pe viața și pe sângele nostru să nu avem descendenți în nici un loc și niciodată în veci[1] , înainte de a se ridica soarele rasei divine.

Și, iată, în sălașul părinților noștri eu am venit către Svaha, iubita și pura mea. Și iubita mea a fost cu mine în plăcerile cărnii, conform rasei mele. Și, iată, nici un copil nu a venit să trădeze secretul iubirilor noastre divine, căci iată: pentru totdeauna, în toate timpurile de nelegiuire, Svaha, iubita mea,

---

mergea până la a se lupta și chiar omorî pentru a-l obține (nota lui Silvie Gagne).

[1] Așa cum vom vedea mai târziu, vor fi reîncarnări ale lui Jika. El va fi însoțit de Svaha în reîncarnările sale ulterioare, și cei doi împreună nu vor avea copii în aceste alte vieți. (Sylvie Gagne)

pura mea a devenit sterilă, căci orice gând al fiilor Soarelui ia formă[2] .

Atunci Atna, însoțitoarea, fata oamenilor, a fost cuprinsă de gelozie. Atunci chinul dragostei a sălășluit în inima ei: sufletul ei s-a scufundat în tenebre. Atna s-a dus în templul cetății inferior și a vorbit împotriva lui Jika-Oris, Stânca Dintâi a Stâncii care Domină. Și iată: ea a vorbit împotriva lui Svaha fata celui mai mare dintre cei Mari dintre oamenii rasei perverse.

Atunci Cei Mari și Cei Vechi au tremurat în inima lor. Și, iată, Hamonn, cel mai crud dintre persecutorii noștrii, a dat o interdicție căci Svaha, iubita mea, nu-i răspunsese la avansurile sale. Și iată: în acel timp, sub conducerea lui Atna, Hamonn s-a-ntâlnit cu Svaha, iubita mea, în fața fântânii apei pure. Ea a băut apa fântânii sub constrângere. Ei au fost uniți.

Atunci iubita mea a fost ferecată și aruncată ca o pradă în patul lui Hamonn, fiul rasei sale. Și Hamonn a făcut din ea soția sa. Și sufletul iubitei s-a revoltat din cauza rușinii sale. Și fericirea inimii mele s-a scurs cu lacrimile mele. Și atunci am devenit cel mai sălbatic dușman al rasei perverse. Atunci am făcut jurământul în fața astrului tată să o smulg pe iubita mea din acest pat rușinos.

Și, iată, am făcut, de asemenea, jurământul să lovesc pe femeia care a trădat, căci eu nu mai aveam inima unui fiu divin; ci aveam inima unui om care nu mai este deloc înclinat să ierte. Atunci am luat-o pe Atna în culcușul meu cu artificiile plăcerii. Și, iată, ea deveni amanta mea încălcând astfel Legea Speciei. Și iată că am făcut-o sclava plăcerilor cărnii după ritualurile divine ale fiilor Soarelui[1]. Și iată: am îndepărtat-o din viața mea, am lăsat-o pradă remușcărilor, cunoscând zi și noapte suferința.

---

[2] Aceste ființe vebite de aiurea puteau realmente să-și controleze fiziologia' așa încât să nu înceapă decât la "comandă" , sau, mult mai simplu, utilizau, poate, contraceptive?

[1] Aceasta înseamnă că la extratereștrii "plăcerile cărnii" erau cu mult mai sublime, mai intime decât la oameni? Erau cumva dotați cu un "potențial organic" diferit și în același timp superior față de cel al nostru? Și de asemeni că o Pământeană, o fiică a oamenilor, care a gustat aceste inefabile "plăceri ale cărnii" după ritualurile fiilor Soarelui" va deveni sclava acestora? De aici oare

Atunci eu, Jika, fiul lui Jimkhy, fiul lui Samirza Roucatl Heliohim, zeul înaripat venit din stele, eu cel mai mare dintre preoții din castă, am adus interdicția asupra ei. I-am spus: "Blestemată să fii tu Atna, fiică a oamenilor, pentru că tu ai dat-o pierzării pe iubita mea."

Și Atna, în culmea mâhnirii, căzu ca moartă în fața mea. Pentru că, iată, eu, Jika, am spus: "Blestemată să fii tu, preoteasă a templului soarelui; să nu uiți niciodată, de-a lungul veacurilor și locurilor, în toate viețile tale pe divinul tău amant, fiul zeilor." Și, atunci gândul se întrupă: n-am avut milă de dragoastea ei care era mare și puternică: am disprețuit-o. Și femeia care a dat-o pe Svaha, iubita mea, porumbița mea omului pervers al rasei nelegiuite, urma să vină întotdeauna să-mi cerșească iertarea.

Pentru că, iată, o văd în patul meu copleșită de mâhnire, distrusă de o sută de ori, de șapte sute douăzeci de ori[1] astfel că iubita mea bău cupa amărăciunii până la ora iertării. Apoi lumina divină inundă noaptea mea: "O Jika! O Maestru al maeștrilor! O simbol viu! Iată că ai aruncat cuvinte imprudente. O semizeu și muritor al rasei superbe! Iată că ai determinat întruparea pentru că iată: Atna va fi pentru totdeauna, datorită voinței tale, cea de-a doua amantă a ta. Pentru că iată: fiecare slăbiciune a iubitei tale îi va servi drept treaptă pentru a urca și fiecare moment de singurătate al sufletului tău va deveni pentru ea o armă bine călită.

Atunci întunericul mă cuprinse. Nu mai cunoșteam liniștea între cele două amante ale mele. Pierdui orice surâs, orice bucurie iar tristețea îmi deveni prieten; lacrimile îmi inundau fața. Și iată:

---

durerea lui Atna de a fi astfel lipsit? Este cât se poate de plauzibil ca o specie humanoidă extraterestră să prezinte astfel de capacități sexuale și orgasmice. Păstrând proporțiile, o similitudine se impune: indiencele sud-americane care "păcătuiseră" cu Albii (mult mai pricepuți decât soții lor indieni) au descoperit orgasmul pe care nu-l cunoscuseră până atunci, și se gândeau să "repăcătuiască" pe cât se poate mai des posibil.

[1] De ce de 720 de ori și nu de 319 sau 842? Cifra 720 are oare o semnificație deosebită? (nota Sylviei Gagne)

în acel timp veniră și calamitățile[2] . Atunci i-am chemat pe Fiii Soarelui la resemnare. "Iată că veți pieri împreună cu urmașii noștri divini, cu templele noastre și cu Știința noastră sacră."

Pentru că Terra aparține rasei perverse, fiilor blestemați, și ticăloșiile lor zdruncină astrele și le aruncă în tenebre[3] . Dar nu vă temeți, sfârșitul lor va veni, la ora hotărâtă, și fiii luminii vor pregăti reîntoarcerea fiilor zeilor.

Atunci vom câștiga cealaltă parte a lumii[3] , pe iubita mea în singurătatea ei departe de mine; pe nobilul meu prieten și pe amanta sa, pe prietenii noștrii, pe servitorii noștrii împreună cu copiii lor și pe servitorii prietenilor noștrii cu animalele și încărcăturile lor prețioase. Atunci vom ajunge la întinderile frumoase și fertile[4] unde oamenii rasei perverse au durat orașe grandioase fiindcă obiceiurile lor mai rămăseseră încă divine.

Și, iată, că n-am mai ridicat nici o casă pe pământul îndepărtat. Am ajuns dincolo de ocean într-un oraș cu porțile de aur[5]. Acolo mi-am stabilit reședința. Acolo am trăit printre înțelepții rasei inferioare[6] . Și, iată, i-am instruit. Acolo, Svaha, iubita mea, pe care timpul mi-o redase cuprinsă de rușine, iubita mea a murit. Și corpul ei nu a putrezit. Pentru că am pus plante aromate în

---

[2] Potopul? Coliziunea Terrei cu un corp ceresc? Boli necunoscute până atunci? (Nota Sylviei Gagne)

[3] Acesta să fie unul dintre motivele pentru care speciile extraterestre ne vizitează și ne contactează tot mai des? Nebunia erei noastre atomice ar putea zgudui până în temelii universul, determinând o reacție în lanț care ar putea periclita nu numai viețile noastre ci și pe cele ale "Strămoșilor" noștri din afara spațiului? (Nota Sylviei Gagne)

[3] Acești "Fii ai Zeilor" deoarece nu posedau astronave trebuiau să dispună de aeronave sau corăbii. Și această fugă, în afara Atlantidei i-a îndreptat pe unii spre Est și Egipt iar pe alții spre Vest și spre America.

[4] Fertila vale a Nilului din acea epocă? (nota Sylviei Gagne

[5] Deși schematice, aceste indicații evocă mai mult ca sigur Atlantida...' sau un oraș (în Egipt?) construit după modelul atlant. din acea epocă?(nota Sylviei Gagne)

[6] De origine terestră, Atlanții -sau poate înțelepții și inițiații lor- își păstrară "obiceiurile divine".

orificii sau în viscere[7] , o placă de argint în gura sa iar giulgiul i-a fost un așternut din parfumuri (esențe de flori, miresme). Și iată: nici o altă mână decât a mea n-a dus la bun sfârșit ritualurile de înmormântare. Și, iată, am pus pe sânul ei o de un floare roșu-aprins[8] .

Atunci veni grozăvia asupra unei părți a Pământului. Regatele divine căzură în neant sub torentele furioase și lumea aparținu fiilor tenebrelor. Și, iată, eram cel mai mare dintre exilații din casta mea: în timpul ultimelor convulsii, Atna, renegata, a venit să-mi ceară iertare. Și, iată, chinuită în adâncul sufletului său de gravitatea nelegiuirii sale, ea îngenunchea în fața mea. Și n-a găsit nici un pic de iertare la mine.

Am cântărit căința Atnei. Am păstrat-o lângă mine din cauza cuvintelor mele imprudente, din cauza singurătății. Pentru că iată: ultimii Fii ai zeilor salvați din apele ucigașe, prietenii mei și servitorii mei s-au amestecat cu fiicele oamenilor; fii fiilor lor au avut copii blestemați. Atunci ei au respins legile noastre; și au plecat frunțile în fața Marelui Prinț nelegiuit; ei i-au recunoscut autoritatea. Eram singurul care mi-am păstrat capul sus, n-am cedat slăbiciunilor, dar am plâns în singurătatea mea.

Și Atna a devenit compania singurătății mele, pentru a-și plăti păcatul. În acel timp, Atna s-a întors în sânul esenței divine. Și, iată, când eu am împlinit șapte sute de anii[1] , Marele Prinț a

---

[7] Riturile de mumificare (de o parte și de alta a oceanului Atlantic, deci în Atlantida) au fost practicate atât la Egipteni cât și la Peruvieni; și de o parte și de alta a oceanului găsim piramide.

[8] Este oare aceeași floare roșu-aprins la care te referi tu, Jimmy, în romanul tău "Lumina lui Thot"? Este acea Roză care reprezintă simbolul ezoteric al "Cunoașterii oculte" pe care îl regăsim în special în cuplul Rose+Crucian? Se face aluzie la această floare de un roșu-aprins mai târziu în text, când se menționează că ea a fost emblema lui Jika, fiul zeilor (Nota Sylviei Gagne).

[1] Această longevitate se regăsește le patriarhii din Geneză, de la Adam la Noe, evaluată la aproape 900 de ani. Această longevitate, după Sfânta Scriptură, a scăzut pe măsură ce oamenii au avut mai puțină credință în Dumnezeu. N-ar fi oare mai plauzibil ca această scădere a duratei vieții să fie explicată prin "slăbirea sângelui urmașilor semi-zeilor"; la descendenți calitățile "rasei divine" s-au atenuat, s-au pierdut treptat?

venit la mine. Marele Prinț mi-a ordonat să las un urmaș din rasa mea, devotat științei noastre și care să știe să citească textele sacre[2] . În fața puterii omului pervers eu, Jika, fiul lui Jimky, fiul lui Samirza Roucatl Heliohim, m-am supus. inima mea n-a fost mișcată la primul strigăt de viață al copilului. Marele Prinț l-a crescut în palatul său, departe de privirile oamenilor. Și iată: mama lui era fiica Marelui Prinț.

După aceea, multe din zilele mele au curs în singurătate în sânul națiunii străine. Marele Prinț m-a numit în fața întregii curți și a demnitarilor săi, ca dascăl al fiului și fiicei sale născuți din sângele meu. Eu, Jika, ultimul vlăstar divin al Fiilor Soarelui, am vărsat în spiritul copilului născut din sângele meu, disprețuit de inima mea, știința înaintașilor mei. Și iată: am corupt textele, n-am dezvăluit deloc secretele[1] .

Copilul fu crescut în fastul palatului. Se temea de mine și respecta poruncile mele de frică. Atunci Înălțimile națiunii "Jika Stâncii care Domină", își băteau joc de el din cauza nașterii sale și îl arătau cu degetul spunând "Este fiul ultimului zeu".

În acel timp, orice om născut din iubirea divină era subiect de dispreț, și orice fiu al Soarelui era pedepsit și alungat în singurătatea deșertului. Și, iată, fiul din sângele meu luă fierul armei în mână; și avu și el un fiu, pe care îl numi Jika, respectând legea mea, de teamă. Apoi fiul său se luptă cu regii și nu contra popoarelor.

Și, iată, Jika, fiul lui Jika, avu și el un fiu pe care-l numi Jika; acest fiu, a treia generație după mine, strănepotul meu refuză să mânuiască fierul armelor; el păstră sabia în teacă. Atunci eu, Jika, ultimul descendent pur al lui Samirza Roucatl Heliohim, cel care vine din îndepărtatele stele, l-am chemat în fața mea pe Jika, născut în a treia generație; el era bun. Mi-am pus diadema divină

---

[2] Cele ale științei Extratereștrilor, ale zeilor și semizeilor -metișilor- texte pe care oamenii nu știau să le citească.

[1] De unde a rezultat o învățătură trunchiată, lipsită de la început de tot ceea ce ar fi putut (pe noi, oamenii din secolul XX) să ne lumineze asupra acestei fantastice Cunoașteri!

pe fruntea lui; mi-am pus mâna pe capul său. Era nobil: l-am uns.

Și, iată, că din sângele său mă voi naște mereu în a patra generație, și în vecii vecilor. Atunci am trasat drumul rasei mele prin urmașii lui Jika[2] , fiul zeilor și fiul oamenilor și fiicelor oamenilor, descendent al ultimului Fiu al Soarelui, educat în fața Marelui Prinț. Dar nu am iubit-o deloc pe femeia care l-a purtat în pântecul ei.

Și iată: am lansat către Stăpânul divin al luminii care strălucește în slăvi chemarea vieților în vecii vecilor[1].

Am rămas treaz în noapte[2] . Eu voi fi cel mai bun dintre fiii din rasa mea, pentru totdeauna din cauza voinței mele și a legii din vecii vecilor: eu sunt marele preot și Maestru printre maeștrii.

---

[2] Este oare vorba de o "amprentă psilică" imprimată telepatic în psihicul acestui stră-strănepot printr-un fel amplificator psiho-electronic situat pe faimoasa "diademă" plasată pe fruntea sa? Sau este vorba despre Cuvântul lui Jika care avea posibilitatea să se transmită din generație în generație prin intermediul cromozomilor de memorie? Sau este vorba despre o manipulare genetică, accesibilă unui "zeu"? (Nota lui Sylvie Gagne) [Tu ai desigur dreptate, dragă Sylvie: anumiți oameni trebui să fi păstrat amprenta genetică a acestei ereditați. În care caz, acest sânge albastru, acest semn de neșters îi desemnează, drept ceea ce sunt, până în zilele noastre: descendenți ai "zeilor"... a căror urmași la bordul unora din navele lor lenticulare, bântuiesc cerul planetei noastre... Poate Polarienii sau "Marii Blonzi". Care nu trebuie să fie confundați cu (micii) Gri!]

[1] Apelul sacru: era oare un mesaj "radio" destinat "zeilor", Extratereștrilor plecați de generații în altă lume? Un apel care urmărea să semnalizeze că acest fiu este bun, demn de a urma sarcina Instructorilor săi? Pentru că dacă Jika nu s-ar fi îndoit că frații lui "Cerești" s-au întors în lumea lor de origine nu ar fi avut nici o certitudine că mesajul lui le va parveni peste eternitatea vieților (ființelor gânditoare) ale tuturor vieților vieții lumilor locuite (din univers). Ne putem imagina disperarea, tristețea acestui "ultim zeu" despărțit de ai săi, în crepusculul sau apusul existenței sale.

[2] Se referă oare la faptul că aștepta un răspuns la apelul său? Poate apelul fusese lansat printr-un emițător care nu mai era într-o stare de funcționare satisfăcătoare?

[3] Se subânțelege că: am simțit apropiindu-mi-se sfârșitul.

Atunci eu aveam semnul rasei mele în propria mea carne. Amintirea strălucì în spirit, în a patra generație. Iată că am ajuns[3] . Și Svaha, iubita mea, porumbița mea, mi-a fost redată și mi-a urmat pașii alături de cea de-a doua amantă, din cauza cuvintelor mele greșite[4] .

Și, iată, cutremurându-se înfricoșat, fiu din sângele meu, tu al patrulea și cu însumi[4], tu mesagerul unic și umbra mea, sufletul meu și grăuntele infim care se va ridica la ora marii schimbări. Pentru că iată: cutremurându-se înfricoșat la evocarea șocului celor două rase dușmane, cea a fiilor Pământului care au iubit nelegiuirea și care se vor murdări în veacurile ce vor veni, și a Fecioarei cu pruncul[5] și cea a rasei fiilor Soarelui, cu iubiri divine, cu știința sacră, care se vor întoarce[6] la timpul prescris pentru a-și exercita dominarea asupra lumii dezorientate.

Atunci, hrănește-ți inima cu speranță, chiar dacă ești copleșit de mâhnire. Iată că au venit zorii renașterii noastre. Iată că fiii tenebrelor sunt nimiciți la rândul lor de către fiii luminii. Dar nu se va face nici o vărsare de sânge[7] .

---

[4] Acest semn al rasei purtat de cineva în carne ar putea fi un semn dinstinct pe care toți descendenții Jika îl aveau, ca de exemplu vestitul crin Meronvingian; cu toate acestea de abia la cea de-a patra generație spiritul și înțelepciunea lui Jika sunt dăruite, beneficiarul nebănuind întotdeauna prezența harului divin în el. Iluminarea, trezirea la această formidabilă cunoaștere care nu cere decât să fie utilizată, este probabil explicația pe care am putea să o dăm anumitor spirite evoluate (De ce nu Leonardo da Vinci?), purtătoare ale luminii care au marcat de secole fiecare secol. Și pe care nu de mult le-am ars ca vrăjitori în numele Inchiziției și a preoților "dragi" Lysianei Delsol! La fel, numai la fiecare a patra generație reâncarnările lui Svaha și Atna au apărut în viața reâncarnărilor lui Jika (Nota Sylviei Gagne).

[4] Nota Lysianei Delsol: Este oare vorba de o încarnare a lui Jika?

[5] Aluzie foarte probabilă la contaminarea inocenților (Fecioara cu pruncul) cu SIDA... Regăsim virusul peste tot în toate straturile societății și în mod special în stocurile de sânge ale clinicilor acolo unde săracii și inocenții hemofili s-au contaminat cu această maladie oribilă (Nota Sylviei Gagne)

[6] Singurii Extratereștrii veritabili în acest caz (Nota Sylviei Gagne)

[7] Rasa adamică va dispărea; dar nu va avea loc un masacru (Nota Sylviei Gagne)

Și, iată, că Legea Speciei i-a separat și pe ei de rasa nouă și i-a condus în abisurile morții. Iată: ei nu mai sunt. Pământul este sub stăpânirea zeilor veniți de pe stelele îndepărtate. În această uitare de Sine, Atna, iertarea îți va veni din sublima renunțare, din dragoste pentru Jika, Prima Stâncă, amantul divin, fiu al zeilor și Maestrul maeștrilor.

Pacea va coborî în tine, o, Maestru al maeștrilor, datorită generozității acestei ierțări: blestemul nu mai este. Și iată: Svaha, iubita mea domnește singură de-a lungul reîncarnărilor mele alături de mine[8] . Atunci va veni Frumusețea; atunci va reînflori dragostea zeilor. Atunci pentru tine Atna, va veni iertarea și gloria.

Veghează mereu pe treptele templului pentru ca lacrimile să nu-ți inunde fața. Și iată: Eu sunt Jika, Prima Stâncă a Stâncii care Domină și Maestrul maeștrilor, fiu al lui Samirza Roucatl Heliohim, zeul înaripat care a venit, demult, din stele îndepărtate împreună cu însoțitorii săi pentru a instrui pe oamenii de pe Pământ.

Și iată: eu sunt pentru totdeauna. Și știu și port secretul lumilor, și las urmașilor mei profeția semi-zeului care a fost, prin mine, Maestrul maeștrilor. Și iată: totul va fi pentru înfricoșarea lumii în timpurile care vor veni, vremuri de calamnități care vor apare înainte ca frații mei zei, fiii Regelui Soare[9] să se apropie de Pământul care se va cutremura.

---

[8] Posibilă aluzie la reâncarnările viitoare ale lui Jika și Svaha. Se vor reâncarna în lumea lor de origine sau pe terra? Și în cea de-a doua eventualitate, ce învățători, ce ghizi spirituali au fost ei (sau vor fi ei printre oameni)? Romanciera Christia Sylf a ignorat total această Tradiție, aceste scrieri ale lui Jika care fac aluzie la "viețile viețI sale". Dar noi regăsim în Kébélé, acest personaj "stăpân al predestinaților", acest principe al reâncarnărilor succesive ale ființelor predestinate având misiuni peste Timp și Spațiu. La acest subiect se referă romanele pasionante ale Christiei Sylf: Karbor Tigan't, "domnia lui Ta" și "Markosamo Înțeleptul" (Editions Robert Laffont).

[9] Frații lui Jika, zeii, fiii Regelui Soare, se vor apropia de pământul care se va cutremura, ceea ce înseamnă că se afirmă pur și simplu că marele haos va fi început când ei vor veni. E trist să ne gândim că acești zei care ar fi putut

CAPITOLUL VIII

Profeția semi-zeului

"Amintește-ți în reîncarnările viitoare ale vieții tale fără sfârșit și cutremură-te de bucurie la gândul zilei luminoase când, pe întregul pământ locuit se va afla că un tron de aur masiv - cel al semi-zeilor - vestigiu al splendorii lor stinse, dovadă a vechimii îndepărtate a Omului, a fost scos de pe fundul oceanului, pentru că atunci va veni timpul când cuvintele mele se vor împlini.

---

salva atâția nevinovați n-au putut sau n-au vrut să o facă... (Nota Sylviei Gagne)

Atunci, oceanele vor fi fost explorate până în cele mai ascunse profunzimi accesibile[1]. Oamenii vor fi scos din sânul lor mii de bogății, până la apa caldă a băilor particulare sau publice. Activitatea se va desfășura în ocean[2]. Orașe submarine vor fi construite pentru ca să adăpostească o populație sclavă nevoilor și a lăcomiei oamenilor.

Culturi noi, uluitoare la început, periculoase mai apoi, cu încrucișări genetice periculoase se vor întinde pe câmpiile acoperite de ape acolo unde nu trăiesc decât ființele acvatice. Vehicule rapide ca fulgerul, grele ca metalul negru[3] vor străbate în lung și-n lat văile de la mari adâncimi, în serviciul populațiilor submarine. Flora va da remedii prețioase unor maladii noi[1] , dintre cele mai diverse și mai periculoase. Bolnavii vor fi îngrijiți în abisul oceanelor acolo unde vastele zone de tăcere absolută îi vor salva pe cei afectați de tulburări mentale, accentuate cu trecerea timpului[2] .

Bogății extraordinare vor ieși din adâncul apelor. Natura va fi furată împotriva voinței ei, înainte ca ea să se decidă, și se va ajunge la amenințări cu arme pentru a poseda minele fabuloase[3] . Lumina soarelui va coborî până în cele mai mari adâncimi pentru

---

[1] Și mai avem mult până "atunci"!

[2] Forajele petroliere și laboratoarele submarine ale Americanilor (fără a mai pune la socoteală pe cele ale rușilor și ale altor națiuni).

[3] Viitoarele batiscaje vor fi cu mult mai rapide decât cele de azi (1972). Mai mult, cultura marină face obiectul; cercetărilor și al unor experimentări deja avansate.

[1] Oare va trebui să căutăm pe fundul mării remediul contra SIDA?(Nota Sylviei Gagne)

[2] "Delirul mental" se potrivește și epocii noastre de contestări, de tulburări, de agitație, de dezorganizare organizată. Da, suntem cu siguranță foarte aproape de "acele timpuri"! Și Sylvia Gagnere comentează: Aici, dragă Jimmy, voi emite o altă ipoteză: profeția s-ar putea referi la cei care suferă de boala Alzheimer și care ar putea fi ajutați de o tăcere absolută?

[3] Sunt fabuloase, într-adevăr, rezervele de petrol din Orientul Mijlociu. Poate de aceea se ucid între ei cu atâta voioșie în acel loc! (Nota Sylviei Gagne)

a lumina peisaje de coșmar de o frumusețe înspăimântătoare[4] . Lumea de atunci va cunoaște un destin fabulos dar scurt, alcătuit din drame fără nume, din succese nemaipomenite și din inconștiență orgolioasă.

Legile lui Dumnezeu vor fi încălcate, în ciuda puterii lor prodigioase iar în spațiu distanțele se vor micșora. Și cascade enorme vor îneca popoarele. În acest timp, înainte ca oamenii de mâine să vadă deschizându-se înaintea lor prăpastia infernală, înainte ca și ei să intre în legendă, urmele umanității superioare care fusese întâi pe pământ, vor fi regăsite până în cele mai mici detalii și studiate la lumina zilei[5] .

Apa, pământul și munții vor dezvălui secretul raselor antice și istoria unui rege unic: Jika, fiul zeilor, despre care știm doar că avea drept emblemă o floare deschisă, roșu-aprins[1],că a fost un înalt printre înalți, netulburat, iubit, proslăvit, divinizat de toate popoarele Terrei, la fel de radios ca frumusețea sa umană. În acele timpuri, cercetați permanent, căutați mereu către fundul oceanelor și al mărilor, către centrul planetei, sub gheața deșerturilor polare, sub nisipul pământurilor aride, în pântecul adânc al munților, sub cele mai înalte piramide ale pământului[2] și

---

[4] Era o imagine de coșmar și totuși de o înspăimântătoare frumusețe cea pe care au văzut-o membrii expediției franco-americane la bordul submarinului Arog la 1 septembrie 1985 când le-a apărut epava Titanicului, situată la 4153m adâncime; doctorul Robert Ballard poate confirma, el fiind cel care s-a întors ca să-l exploreze la bordul submarinului Alvin, în iulie 1986. Puterea farurilor care au permis luminarea locului era de milioane de candele: aproape un soare submarin! (Nota S.G.)

[5] Vreau să subliniez, că fără îndoială, aceste urme ale "umanității superioare" începem să le regăsim în pofida arheologiei clasice care, drapată în demnitatea sa ofensată le disprețuiește și le ignoră.

[1] Această "floare roșie" era oare trandafirul, simbol ezoteric al Cunoașterii ascunse pe care o regăsim în special în ordinul Rose+Crucian?

[2] Nu trebuie uitat că cele mai înalte piramide nu sunt în egipt ci în Yucatan... acolo unde s-a descoperit vestita lespede din Palenque care reprezintă, stilizat, un pilot la pupitrul de comandă al unei nave spațiale. Conform "Le livre du Maitre du Monde", Robert Charroux (Editions Robert laffont) et "Soucoupes volants et civilsations d'outre-espace", Guy Tarade (Editions J'ai Lu).

veți găsi semnele, lumina călăuzitoare a unei civilizații care nu dispare dintr-o dată. Cercetați în adâncul erelor îndepărtate, cercetați cu inima voastră în lumina spiritului.

Mările, oceanele se vor retrage peste tot acolo unde oamenii vor dori să le cucerească imperiul, lăsând sub pașii lor o grămadă de ruine și de vestigii neașteptate ale unei civilizații legendare aproape uitată, distrusă de atâtea pierderi umane; vor descoperi urmele numeroase, destul de alterate ale unei lumi trecute, surprinzătoare, lume care vi se va părea de neconceput."

Aceste texte misterioase (Poemul lui Jika și profeția semi-zeului) au incitat-o ani de zile pe Lysiane de a le prezenta spre publicare unui important săptămânal mai mult sau mai puțin interesat de lucrurile neobișnuite . Făcând aluzie la partea din profeție care vorbea de "cucerirea" abisurilor submarine de către om și exploatarea lor, redactorul șef al sus-numitului săptămânal i-a spus că "niciodată oamenii nu vor locui sub apă și că este prea neverosimil pentru a fi publicat". Ce cretin sublim, cu siguranță medaliat de către confreria cârnățarilor subvenționați de către secta naționalistă! (această apreciere justă îmi aparține!).

Două decenii mai târziu, comandantul Cousteau în Franța și alții în străinătate au întreprins această cucerire, pregătind efectiv stabilirea omului în habitaturi submarine.

"Dacă (îmi scria Lysiane), imbecilul care mi-a răspuns astfel, așezat la biroul său la redacție, ar fi fost capabil să vadă mai departe de vârful propriului său nas, ar fi avut fără îndoială, azi, ocazia de a se lăuda cu publicarea unei profeții care s-a verificat. Ori, dacă acest lucru este adevărat, înseamnă că și restul este adevărat; așadar tronul semi-zeilor riscă să fie descoperit pe fundul unui ocean?"

Din punctul meu de vedere, eu consider adevărate aceste documente și autentică tradiția venită din timpuri străvechi, prin intermediul familiei Lysianei Delsol. Fiind înghițită de douăsprezece milenii, oare câte zeci și sute de metri de sedimente s-au acumulat între timp peste ruinele Atlantidei? Dacă acest tron de aur se găsește, la Cerne capitala atlantă, este posibil să nu-l putem recupera niciodată, cu excepția unui noroc care ține de

miracol, lucru care, de altfel, nu este exclus. Cu toate acestea, dacă cu puțin înainte de cataclism, acest tron a fost transportat pe bătrânul continent (în Egipt?), atunci când Jika a plecat în exil, este posibil să-l putem regăsi îngropat în ruinele unui templu, acoperit el însuși de pământ sau nisip încă din zorii civilizației noastre. Aceeași ipoteză se referă, desigur, și la ceea ce numim astăzi "noul continent", bogat în relieve arheologice, care rămân să fie descoperite.

Cât despre vestita "Carte de aur" care conținea, probabil, originalul tradiției antice lăsate de către "zeii veniți să-i instruiască pe oameni", dacă aceasta n-a fost distrusă de către satanica Inchiziție, s-ar putea ca ea să se găsească în Secretum din Vatican, deci într-un loc inaccesibil oamenilor bine intenționați; sustrasă pentru totdeauna (?) cercetării neo-esoteriștilor îndrăgostiți de Adevăr. Câte vestigii și documente inestimabile nu au fost la fel ascunse de-a lungul ultimelor două milenii, pentru a încetini evoluția umanității, pentru a o menține cât mai mult timp posibil sub tutela Bisericii catolice, apostolice și romane... care nu acceptă concurența și se străduiește să îngroașe aceste dovezi copleșitoare?

De ce această încăpățânare de a propaga neadevăruri? Pentru a nu fi nevoiți să recunoască două milenii de minciună? Pentru a nu mărturisi că omul a primit de la începutul civilizației sale o învățătură de la "instructori", adică de la umanoizi "veniți de pe stele îndepărtate", pe care ei i-au luat drept zei. Acești zei pe care Biserica i-a transformat în îngeri și în cherubini (Keroubin), după ce decretaseră că Eliohim înseamnă Dumnezeu chiar dacă acest termen desemnează un plural. Această minciună criminală a deschis epoca intoxicării și manipulării a marelui complot, al contra-adevărurilor, care a continuat neîncetat să se amplifice de atunci[1].

---

[1] *Minciunile istorice au avut și ele continuitate (devenind regulă iar nu excepție): Dagobert II n-a pierit fără să lase urmași. Fiul său Sigebert IV s-a refugiat la Razes, și această dinastie ilustră "venită din cer" nu s-a stins așa cum ar fi vrut uzurpatorii, lucru care reiese foarte clar în videocasetele mele consacrate Rennes-le-Chateau, nr. 4 și nr. 12.*

Îndată ce un document sau o descoperire arheologică senzațională va fi scoasă la iveală într-o zi de noi, cercetătorii progresiști, neo-esoteriști, tot acest paravan de minciuni se va prăbuși; și Biserica o știe bine. Se va termina cu imaginile lui Epinal, cu acei îngeri dolofani suflând în trompete, cu acel Tată Etern tronând peste norilor! Se va termina cu "excomunicările Bisericii", cu mântuirea exterioară și cu întreaga mascaradă pompoasă, destinată (ca orice activitate transformată în afacere și reclamă) menită să-i condiționeze și să-i mențină în ignoranță și abrutizare pe cei care au ochi dar nu văd, au urechi dar nu aud.

Dacă toate acestea vor fi măturate și dacă Biserica va fi compromisă, ce va mai rămâne? Se va lamenta Pământeanul obișnuit. Va rămâne Dumnezeu, Existența și Conștiința Supremă, Stăpânul Invizibilului, Marele Arhitect al Universului! Contează oare numele pe care-l dăm Marelui Tot care ne conduce Universul nostru ordonat? Pentru că în ultimă instanță, rugăciunile credincioșilor ar trebui adresate Eternei Realități, Imuabilei iar nu edificiului religios, cu fastul și aurul său, ori icoanele sale? E momentul ca credinciosul să știe odată pentru totdeauna, că pentru un om cinstit (din ce în ce mai greu de găsit în țările civilizate) a respinge minciunile unei Biserici nu constituie "o crimă" demnă de trimitere la decapitare! Căci dacă Dumnezeu a plasat oamenii pe Pământ, El a făcut-o și pe alte planete și în alte sisteme solare, așa cum a dat de înțeles Iisus când a afirmat că: "Sunt mai multe case în păstoria Tatălui Meu și eu am și alte oi care nu sunt din turma aceasta."

Câte adevăruri jenante nu au fost lăcute să dispară din Biblie, suprimate pur și simplu din originalele recopiate de copiști? În lucrarea sa "Iisus sau secretul mortal al Templierilor" (Ed. Robert Laffont), confratele meu Robert Ambelain demonstrează evidența manipulărilor ordinare, a amputărilor și a "corectărilor" pe care textele Sacre le-au suportat, a tuturor modificărilor și suprimărilor destinate a le face mai "ortodoxe" în ochii Romei. Se poate să nu fim de acord cu Robert Ambelain în privința concluziilor sale în legătură cu locul lui Iisus, dar nu ne putem îndoi nici o clipă de

această concluzie perpetuată de Părinții Bisericii, veritabili falsificatori ai Sfintelor Scripturi!

Pentru că era intolerabil pentru acești gropari ai adevărului, să se perpetueze antica Tradiție Solară, cea a Inițiaților, a acelor "zei înaripați" veniți din stele pentru a-i învăța pe oameni. Ei au făcut totul pentru a șterge acest episod fantastic al începuturilor și au transformat deliberat pe acești umanoizi extratereștrii în "îngeri" și au făcut din casca ce o purtau pe cap o aureolă! Această imagine a lui Epinal a făcut carieră și noi o regăsim în întreaga iconografie creștină... în ciuda interdicției : "Să nu te închini la o imagine (la un chip cioplit)!"

Continuatorii acestor cenzori, complici în această politică de înăbușire, au reușit să pună mâna pe această ciudată "Carte cu file de aur" care dezvolta într-o manieră elocventă cel de-al șaselea verset din Geneză (Facerea), și arăta schematic, fără îndoială, cine erau acei "zei", acei instructori umanoizi, născuți sub un alt soare. Din fericire, furtul acestei inestimabile cărți - parte care lipsește din Biblie- nu a făcut să pună capăt Tradiției. Exista o copie, pe care un învățat inițiat a ținut-o ascunsă, pe care transmis-o urmașilor săi, după dispariția originalului în 1525. Și această copie, conservată cu grijă, restaurată când prezenta vreo uzură, a ajuns până la noi grație Lysianei Delsol, descendentă actuală a acestui inițiat care și-a găsit refugiul la musulmani pentru a scăpa din ghiarele diabolicei Inchiziții.

Trebuie să admirăm -cu multă recunoștință- acest lung șir de strămoși, care au respectat o tradiție, pe care au considerat-o poate legendară, mistică, dar care au făcut un legământ cu urmașii lor de a o păstra, de a nu o schimba cu nimic, de a o transcrie așa cum este în vecii vecilor. Pentru că, probabil, pentru oamenii din Evul Mediu (și chiar pentru mulți din zilele noastre), acești "zei înaripați" trebuie că treceau drept personaje de legendă. A trebuit să ajungem în a doua jumătate a secolului al XX-lea pentru a înțelege că, pentru a "zbura" nu este necesar să fi un zeu și nici să ai aripi în spate: este de ajuns să fie atins un nivel tehnologic care face posibilă mai întâi construcția avioanelor și apoi a astronavelor. Însă instructorii au atins acest

nivel astronautic cu zeci de milenii înaintea noastră; dovada se află în toate tradițiile tuturor popoarelor de pe Terra care au păstrat amintirea venirii lor, șederii lor, și a norocului "fiicelor oamenilor", care au dat naștere la metiși, la acești semizei dintre care numeroși descendenți au purtat numele de Jika...

Un asemenea "păcat al cărnii" comis de "fiicele oamenilor" cu "zeii" nu a putut fi tolerat de Sfinții Părinți ai Bisericii. Pentru că nu puteau să șteargă această "infamie", acești castrați mental au încercat să-i suprime orice urmă. A fost o cauză pierdută fiindcă în final, noi am redescoperit acest adevăr. În ce ne privește, cercetătorii avansați și neo-esoteriști (întemeindu-ne pe o neohermeneutică logică), noi avem convingerea intimă că acești "zei" vor reveni* !

Dar să reflectăm o clipă la misiunea acestor "ființe cerești" și să ne întrebăm: este posibil ca un lanț neântrerupt de inițiați, de-a lungul secolelor să fi putut conserva tot sau o parte din învățătura lor? De la plecarea lor de pe Terra, acești "cerești" au reapărut (într-un mod mai discret) pentru a aduce noi revelații, pentru a da noi impulsuri evoluției noastre?

Noi credem că putem îndrăzni să dăm un răspuns afirmativ și să evocăm acele spirite superioare din Evul Mediu și din Renaștere care au avut contact cu "Ființele de lumină", așa cum arată Jacques Bergier în uimitoarea sa carte: "Extratereștrii în istorie" (Ed. J'ai lu). Acești humanoizi cu corp strălucitor de lumină (câmp de forță, protector?), i-au vizitat, printre alții, pe Facius Cardan (tatăl lui Jerome Cardan), pe Cyrano de Bergerac, pe contele de Gabalis[1] și au fost semnalați aproape peste tot în

---

** Conform lucrării "Reântoarcerea zeilor", reeditată de Editions Vaugirard, Nr. 48, în colecția SF, Jimmy Guieu*

[1] În această privință trebuie citită cartea "Contele de Gabalis sau discuții științelor secrete" apărută în 1670 sub semnătura lui Montfaucon de Villard (reeditată de La Colombe dar epuizată). Straniile revelații ale domnului Villard i-au adus moartea, fiind asasinat (ca și Cyrano de Bergerac!). Această carte din secolul al-XVII-lea, indiscret confirmă într-un fel, tradiția ancestrală legată de instructorii veniți de aiurea...

lume, revelând anumite secrete celor considerați capabili să le primească cu folos.

"După ce-și făcuseră apariția la începutul erei creștine, scrie Bergier, "demonii luminoși" au reapărut odată cu primele manifestări ale franc-masoneriei în secolul XIII și XIV. Din cauza lor, francmasonii s-au "numit fii luminii"(...). În 1823, Dr. Georges Olivier, istoric al francmasoneriei, scria: "Vechea tradiție masonică - și am motive serioase să fiu de această opinie - spune că știința noastră secretă exista înaintea creării acestui glob terestru și că ea era larg răspândită de-a lungul altor sisteme solare"[2] (...) Cu siguranță, era o legătură între masonerie și "Ființele de Lumină" venite pentru a instrui, continuă Bergier. Dar nu se poate susține că masoneria prelungește tradiția "îngerilor păzitorii ai cerului".

Și aici, Jacques Bergier are perfectă dreptate. Noțiunea masonică de "Cuvânt pierdut" -desemnând Știința Pierdută- denotă faptul că moștenirea inițiatică este parțială iar nu integrală. Totalitatea acestei moșteniri nu a ajuns până la noi, dar putem constata universalitatea unui straniu fond comun, tradiționalist și simbolic, de care popoarele (de pe Terra și de pe alte sisteme solare fără îndoială) s-au folosit pentru a crea protoistoria și mitologia lor. ("Eu port secretul lumilor" declara Jika). Această "Știință Pierdută" a lăsat urme (remanențe subconștiente, confuze, la nivel colectiv) sub formă de legende, tradiții pline de un ezoterism abstract și de o simbolistică accesibilă numai inițiaților, și ascunsă minților profane. Această Cunoaștere-Mamă uitată, la care franc-masonii Lojilor Albastre (cele ale primelor trei grade, începând mai ales cu al treilea) se referă simbolic evocând "Cuvântul Pierdut" asociat cu învățătura lui Hiram, maestrul arhitect al Templului lui Solomon.

Deși fidelă tradiției și simbolismului (lucru care o onorează și care nu se poate spune despre cealaltă obediență masonică), Marea Lojă a Franței nu pretinde, efectiv, să "ducă mai departe tradiția "îngerilor păzitori ai cerului". Fiindcă spre deosebire de

---

[2] *Eu sunt cel care subliniez.*

alte societăți inițiatice, ca a uitat sursa originală a tradiției Fiilor Luminii, a Învățătorilor veniți din altă parte, la care se referă textele sacre ale tuturor popoarelor! Nu este un reproș, ci o constatare: în masonerie (ca și în alte societăți inițiatice), depinde de frați - dacă sunt sensibili și neoezoteriști - să întreprindă, individual, propria lor căutare pentru a reveni la "zei"; acei humanoizi care "au cunoscut" pe fiicele oamenilor și care au născut "semizeii", primii moștenitori ai unei învățături predate de tații lor veniți din cer.

Au avut oare acces francmasonii la acest "izvor X"? Se pare că putem să răspundem afirmativ, citându-l din nou pe prietenul nostru Bergier (op. cit., p: 134):

"Marele maestru al primei loje franc-masonice din Londra, Jean Theophile Desaguliers, francez de origine și inventator al tunului care trăgea 23 de focuri pe minut, matematician și savant, pare să anunțe apariția "izvorului X". Cartea sa, apărută în 1723, despre istoria și a doctrinele francmasoneriei, insistă asupra importanței matematicii și prezice venirea unei cunoașteri universale adusă din afara lumii".

Desaguliers, acest mason ilustru, acest inventator, era un om discret și din această cauză se cunosc puține lucruri despre el, printre care și faptul că a fost prieten al lui Newton și că l-a ajutat pe acesta în ultimele sale cercetări. Newton, omul excepțional care a fost, spunea: "Dacă am ajuns atât de sus, este pentru că eram pe umerii unor uriași." Se referea oare în această afirmație pur și simplu la gânditorii și cercetătorii care i-au precedat sau era o aluzie voalată la o linie ocultă de inițiați?

Dacă noi optăm pentru a doua afirmație din această alternativă atunci Desaguilers a fost pe semne una din verigile lanțului, un deținător al unui fragment din "învățătura ascunsă", al Științei Pierdute care încă de atunci i-a permis să prezică "venirea unei cunoașteri universale adusă din exteriorul lumii."

Să încercăm și noi (și cu modestie) să "ne urcăm pe umerii uriașilor" și să mai formulăm o ipoteză. Simbolurile inițiatice (masonice, rozeruciene, templiere, etc) sunt eterne, universale și originea lor se pierde în negurile protoistoriei. Este logic să ne

gândim că aceste simboluri (al căror sens inițial a fost uitat, pentru multe dintre ele) au fost aduse de Instructori. Aceștia le-au încredințat în păstrare unor oameni triați pe sprânceană, selecționați (poate chiar condiționați) pentru a fi transmise peste vremi și depărtări până la noi. Nouă, celor de azi, luminați și clarificați de descoperirile tehnologice din secolul XX, ar trebui să le înțelegem și să le interpretăm prin intermediul unui neo-esoterism necesar decodificării lor.

Este, de asemenea, ciudat să remarcăm câte analogii sunt conținute în tradiția multimilenare a lui Jika -în plan simbolic și inițiatic- cu terminologia masonică. Să dăm câteva exemple:

Jika: sora lui Atna (moartă) s-a reîntors în sânul Eternei Lumini.

F: M: - A muri= A trece, a se reîntoarce în Orientul Etern (spre lumina permanentă).

Jika: frecvente aluzii la "piața și treptele mele", la "maestru între maeștrii", la "legea trinității" și la "Fii luminii".

Aceste formulări ezoterice se regăsesc în franc-masonerie și denotă o sursă tradițională comună. Știința Pierdută ne parvine de la cei pe care înaintașii noștrii îi numeau "zeii" și pe care anumiți ezoteriști îi numesc "Superiorii Necunoscuți".

Oare acești zei, după ce au Semănat, nu vor reveni pentru a vedea ce s-a întâmplat cu cultura lor? Oare nu ne apropiem de momentul secerișului? Acești instructori humanoizi, obișnuiți să folosească simbolurile, deținători ai unei prodigioase cunoașteri, nu aparțin chiar ei înșiși unui Ordin Inițiatic Superior de origine cosmică? Un fel de super franc-masonerie din care decurg -indirect- societățile noastre secrete benefice, societățile noastre inițiatice deschise perfecționării Omului și a binelui umanității, spre gloria Marelui Arhitect al Universului?

Moștenitorii indirecți ai acestei tradiții bogate în datini oculte, francmasonii puteau foarte bine să uite că "Fii Luminii" din timpuri străvechi se află undeva în galaxie și că pregătesc -fără să se preocupe de ei- reîntoarcerea "Fiilor Zeilor". Mai avem o șansă să prindem din mers trenul chiar dacă gradele înalte, în general, ignoră, cu ostentație OZN-urile și tot ceea ce decurge din acestea pentru evoluția umanității! Ce putem spune atunci despre

influența malefică a grupului MJ12 (guvern secret legat de micii umanoizi gri), despre această supermafie "mondială" care ne conduce civilizația la haos? Acestea sunt subiecte fierbinți pe care orice societate inițiatică liberă ar trebui să le aducă la lumină, chiar și lojele masonice, cu riscul de a elimina din rândurile lor pe ultraraționaliști.

Cine își imaginează că, dacă noi nu știm nici să citim și nici să scriem, ci doar putem să silabisim, suntem nătângi ușor influențabili și deci copți pentru a adera la secta lor...

Fie, să visăm puțin... Dacă, în viitor, un "Maestru" s-ar prezenta ca "maestru printre maeștrii" la ușa Templului, nu ar fi el cu mult mai apt (mai presus de oricare, dintre Frați) să răspundă "chestorului" pentru a se face recunoscut? Oare atunci frații din Primul Grad până la Serenissime Mare Maestru -ca discipoli- nu ar trebui să se închine Luminii unui Orient, care nu este din această lume?

Acestea sunt doar ipoteze? Cine poate ști? Să reținem totuși că întâlnirea cu acești Instructori ne va rezerva destule surprize; căci această întâlnire, putem să susținem că sigur va avea loc într-o zi. Aici, pe Terra, sau în cursul călătoriilor spațiale ce vor veni.

Sigur, demnii succesori materialiști al Părinților Bisericii, numeroși savanți (?) se străduiesc, din 1947, să înăbușe adevărul privind astronavele (numite popular "farfurii zburătoare") pilotate de făpturi "venite din îndepărtatele stele". Cu toate acestea, pe acești umanoizi, noi nu-i mai considerăm zei, ci frați sau veri, care fac o vizită descendenților fiilor părinților lor, "zeii" și "semi-zeii". În același timp nu-i considerăm, cu siguranță, drept "frații" noștrii pe micii Gri care mutilează animale și oameni sau care fecundează nenumărate pământene luate cu forța, lucru pe care ni-l ascund guvernele din toate țările (conform videocasetelor "Guvernanții secreți, 1și 2, în seria "Porțile viitorului")?

Dar, sunt convins că această Tradiție Solară a descendenților lui Samirza Roucatl Heliohim constituie una din părțile care lipsesc din Biblie și această reprezintă pentru noi, oamenii, un eveniment fantastic, plin de consecințe fabuloase. (Poate că acesta este unul dintre evenimentele care "miroase urât" din

manuscrisele de la Marea Moartă, disputate de diferite națiuni... totuși complice în păstrarea secretului revelațiilor susceptibile să displacă tuturor marilor curente religioase ale planetei. Nu-i așa că e bizar?). În ziua în care aceste "fapturi celeste" vor reînnoda legătura cu noi, lista de socoteli cu responsabilii scandaloasei conspirații a tăcerii, fie că aparțin Bisericii ori Științei, va fi lungă. Căci va fi atunci inadmisibil să mai tolerăm în continuare această politică a înăbușirii. Eu însă nu ignor faptul că "de aici până acolo, multe pericole ne vor paște, pe noi, "marginalii", cei care punem piedică dansului în cerc la balul fățarnicilor, bogaților și al adepților sectei raționaliste. Dar să reflecteze înainte de a mânui bâta, ceea ce pot încă să o facă, beneficiind de ignoranța generală, întreținută prin grija lor. Să reflecteze cu maturitate, căci s-ar putea să se ardă cu flăcările de recul (ale armelor de foc). Nu mai trăim timpurile în care noi nu eram decât o mână de "nebuni" care se băteau pentru a face adevărul să triumfe: Marc Thirouin, Aime Michel și cu Servitorul dumneavoastră. Alți "nebuni" au venit să îngroașe rândurile noastre: Robert Charroux (care, de altfel, nu "credea" în farfuriile zburătoare actuale!), Charles Garreau, Jean Sendy, Guy Tarade, Henry Durrant, fără să-i mai numim pe prietenii noștrii din alte țări: Peter Kolosimo, Leo Talamonti, Eric van Daniken, Andrew Tomas, Georges Andrews, Timothy Good, (care a publicat la începutul lui 1994 la Editura Presse de la Cite, o captivantă lucrare într-o nouă colecție, pe care eu am onoarea s-o conduc: "Dosarele straniului".

Acești autori și mulți alții, în caz de nevoie, vor reacționa energic. Dacă unul dintre noi va fi "sinucis" sau "accidentat" (aceasta s-a mai văzut!) toți ceilalți vor face front comun, dezlănțuindu-se pentru a zdruncina apatia "minorității tăcute". Și apoi, va veni o zi, în sfârșit, când confrații noștri jurnaliști vor fi din ce în ce mai lămuriți, că de patruzecișișase de ani (în 1993), savanții aflați la ordin (uneori fără ca ei s-o bănuiască) sau cutare ori cutare VIP (persoană foarte importantă) cu o opinie sălbatică "anti-OZN", pentru că este un trădător al speciei umane, îi consideră drept imbecili (și odată cu ei și pe cititorii lor),

spunându-le povești cu baloane sondă[1], cu impurități la suprafața globului ocular sau cu "recăderi în atmosferă"(n.t. a unor resturi de la sateliți artificiali). Această ultimă explicație oficială este prăjitura cu frișcă oferită de SEPRA (Serviciul de Studii a Fenomenelor de Reintrare în Atmosferă), organism oficial asociat CNES, Centrul Național de Studii Spațiale din Toulouse[2] .

Înțelegeți oare de ce comisiile guvernamentale asupra OZN ne acund invariabil adevărul și ne fac să înghițim gogoși? Vă mai îndoiți oare că ministrul nostru al Cercetării și marele șef al GEPAN, care este și șeful SEPRA, "frecventează" Trilaterala (direct sau indirect) mafiei care guvernează lumea (în text Trilaterala Bilderbergers)? Deci dacă vă mai îndoiți încă pentru suma modică de 19F, puteți să vă procurați broșura "Cei ce trag sforile politicii și economiei mondiale", publicată de Henry Coston, B.P. 92-18, 75862, Paris Cedex, 18; aruncați mai întâi o privire la pagina 17, paragraful "1989 Paris Întâlnirea (Trilaterala: 41), apoi descoperiți restul și veți fi pe deplin lămuriți!".

Atunci, totul este deja pierdut? Cu siguranță cenzura își face încă datoria la radio, la TV și în presă; savanții birocrați, bine plasați, încă vor continua să succească gâtul confraților lor care nu gândesc ca ei; vor fi presiuni, proferate amenințări, dar Adevărul nu mai poate fi oprit din mersul său. În anii și în deceniile ce vor veni, savanții sinceri din ce în ce mai numeroși vor avea curajul să se bată, și ei, pentru a "contesta" dogmele ortodoxiei, așa-zise "științifice", care într-un mod stupid, decretează ca imposibile realitatea OZN, staționarea pe Terra a pseudo-zeilor în antichitate, noțiunea de subspațiu și existența

---

[1] "Nu mai există imbecili cu gura căscată care să creadă în baloane sondă, în fantasme, în halucinații colective de fiecare dată când universul se exprimă în afara societății și dincolo de tiparele de viață acceptate de ei"(Jean Cocteau în prefața la cartea "Black-out sur les soucoupes volantes", de Jimmy Guieu, reeditată la editura Vaugirard).

[2] Pentru legăturile SEPRA cu organizațiile secrete, vedeți cele trei videocasete asupra "Guvernanților secreți"

vitezelor supraluminice, singurele care fac posibile călătoriile interstelare.

În SUA, unul dintre acești savanți curajoși s-a aruncat în vâltoare și a acuzat (cu dovezile în mână) autoritățile (pe pontifi) că au influențat datele problemei, că au eliminat faptele jenante și că au denaturat rapoartele cele mai relevante referitoare la OZN. L-am numit pe profesorul James McDonald de la Universitatea din Arizona care, în 1971, practic orb, a ieșit bâjbâind din stabilimentul spitalicesc unde era tratat, a chemat un taxi, cu care s-a dus într-un loc pustiu pentru a-și trage un glonte în cap... după ce a bătut la mașina de scris o scrisoare disperată: ...Frumoasă succesiune de reușite, exact ca "sinuciderea" lui James Forrestal, care s-a spânzurat și apoi și-a înnodat în jurul gâtului un cearșaf de pat, l-a legat de o bară de la fereastră și s-a aruncat în vid. Dar să revenim la cartea lui James McDonald, o lucrare zdrobitoare pentru anumite canalii ale științei: "Obiectele Zburătoare Neidentificate, cea mai mare problemă științifică a timpului nostru", din nefericire epuizată, după ce a fost publicată sub egida GEPA (69, Str. Tombe-Issoire, Paris, 75014). O precizare importantă: GEPA nu are nici o legătură cu GEPAN, organizația de camuflare citată mai sus.

Toți savanții (începând cu astronomii) ar trebui să încerce să împrumute de la Biblioteca Națională această lucrare de optzeci și cinci de pagini. Dacă îi lasă indiferenți, și continuă să nege și să cenzureze, cu atât mai dur va fi șocul căderii lor! Dacă dimpotrivă, ei vor fi tulburați, se vor trezi și vor deveni conștienți că au fost "duși de nas" cu teoriile sacrosante ale pontifilor, atunci să nu ezite deloc și să ia contact cu noi, "iluminații" și "ezoteriștii"! Personal mă angajez să respect cel mai strict anonimat astfel ca nimic să nu dăuneze carierei lor. Ei nu vor trebui să asiste la reuniuni publice și nu vor trebui să se "descopere" în scrisorile pe care le vor adresa. Numele, adresa, numărul lor de telefon, vor fi de ajuns dacă vor fi scrise pe o hârtie pusă într-un plic cu un semn, număr, simbol la alegerea fiecăruia, pe care vor trebui să-l prezinte celui (purtător al

aceluiași cod) ce va veni în contact direct cu ei. Asta-i tot... și este puțin compromițător.

Pentru a încheia cu această lungă digresiune care continuă divulgarea acestei tradiții a lui Samirza Roucatl Heliohim, vă voi spune o anecdotă. Pe data de 13 mai 1977 la Societatea de Studii Psihice din Marsilia, am avut plăcerea s-o întâlnesc pe Lucienne Lemarié, clarvăzătoare, medium-psihometru[1], venită la Paris să susțină o conferință. Numeroasele persoane din sală care au consultat-o au obținut clarviziuni și indicații impresionante arătând fotografii ale părinților în viață sau decedați.

La sfârșitul acestei ședințe, în prezența Colettei Tiret și a lui Pierre Baylac (Președintele Societății de Studii Psihice din Marsilia) i-am dat Luciannei Lemarié un banal caiet roșu de școlar, menținut închis cu ajutorul unui elastic, declarând simplu că este vorba despre un document important.. Lucienne Lemarié l-a luat în mână, l-a palpat, s-a concentrat câteva clipe și a pronunțat această analiză psihometrică:

- "Mă gândesc la săpături arheologice care vor trebui să aducă la lumina zilei ceva... ceva capital. S-ar putea să fie vorba de Peru, de Egipt... Va fi lung și dificil: Vor fi demersuri administrative dar aceasta va conduce la... (Lucienne Lemarié ezita puțin asupra termenului, pe care vroia să-l folosească). Cuvântul este poate tare, dar eu... cred că aceasta interesează umanitatea în întregimea sa. Este ceva exploziv... ceva care strălucește ca soarele... Da, mă gândesc la soare... "

Evident, s-a înțeles că acest caiet era cel ce conținea Tradiția lui Samirza Roucatl Heliohim. Și de-a lungul etapelor clarviziunii realizate de acest medium-psihometru, se observă, de asemenea, cât de aproape de adevăr este această clarviziune. Desigur, arheologia va juca într-o zi un rol în cercetarea vestigiilor lăsate de "zei": bineânțeles că vor fi obstacole administrative și multe altele; desigur că reconstituirea unei părți capitale din Biblie interesează întreaga umanitate. Desigur, în

---

[1] *Psihometria este capacitatea de intrare în contact prin intermediul unui obiect ce a aparținut unei persoane cu persoana respectivă. (N.T.)*

sfârșit, că Lucienne Lemarié avea dreptate să se gândească la Soare: pe deoparte, din cauza Tradiției Solare, pe de altă parte din cauza numelui Delsol: a soarelui!

"Întâmplarea"! va exclama scepticul. De altfel, nicăieri în acest poem și în profeția semi-zeului nu se vorbește de Peru și nici de Egipt. Este adevărat, dar se pune problema piramidelor care se găsesc în ambele țări. Mai mult, am strecurat în acest caiet o gravură încredințată de Lysiane Delsol (pe care ea însăși o găsise în copia pe care o moștenise), gravura reprezentând o frescă ce îi înfățișa pe cei patru fii ai lui Horus în fața zeului Osiris[1], acele mici genii de origine solară, care reprezintă de asemeni ca și constelațiile ce trebuiau să păzească porțile cerului; aceste spirite ce îl ajutau pe regele mort în ascensiunea sa celestă, fie ținându-i scara pe care el se urca, fie aducându-i barca pentru ca să se urce în ea (conform lucrării Histoire General des Religions, vol. "Les primitifs, l'ancien Orient", Librairie Aristide Quillet).

În concluzie, cum să nu îmi exprim recunoștința față de Maestrul Invizibil, care mi-a permis -grație cercetării permanente în domeniul paranormalului- s-o întâlnesc într-o zi pe Lysiane Delsol, cea care mi-a încredințat această fantastică tradiție scăpată din mâinile zbirilor Inchiziției (Gestapoul, Biserica satanică) pentru a fi în sfârșit lăcută publică?

Hazardul nu are loc oricum. Suntem influențați, suntem niște instrumente și sunt de acord cu Guy Tarade care (în "Soucoupes Volantes et Civilizations d'autre espace" ed. J'ai Lu) scria: "Autorii (Guy se referea aici la autorii literaturii de anticipație) sunt într-un fel "mediumuri" și interpreții forțelor ascunse care caută să comunice cu noi prin sisteme pe care nu le percepem cu simțurile noastre obișnuite".

Da, suntem "acționați" și am avut dovada întâlnind un om care, de ani și ani primește mesaje tehnice (în stare de veghe) ce i-au permis să realizeze anumite invenții. M-am inspirat din acest caz

---

[1] *Papirusul lui Humefer, British Museum.*

surprinzător pentru a scrie "Vocea care vine de aiurea"[1] unde vom regăsi și aventura cumplită a vizionarului Pierre Meslat.

Revelată prin grija mea cu acordul Lysianei Delsol, moștenitoarea Tradiție Solare, saga lui Samirza Roucatl Heliohim a fost în acea epocă (1973) complet ascunsă de către mass-media, dată uitării pentru a doua oară și aruncată în cimitirul adevărurilor "asasinate" și "defuncte"! Acest terorism intelectual, care a servit pentru a ascunde publicului ceea ce la nivel înalt se considera că acesta nu ar trebui să cunoască, nu va dura etern. Nu sunt singurul care protestează. Prietenul meu Olivier Rieffel, creatorul lui Crash Realité (Grupare pentru dezvăluirea secretului asupra prăbușirii OZN-urilor în lume) 2 rue du 2-Decembre-1870 94360 Bry-sur-Marne, mi-a încredințat această scrisoare deschisă pe care el o consideră o intervenție explozivă și care se intitulează:

"APARIȚIA CELEI DE-A V-a PUTERI".

"Mistic după tatăl meu, cartezian după mama mea, socialist după soție, Pești după zodiac, mai am oare posibilitatea de a judeca singur?

"Din toate, trei puteri principale au condus lumea. Noi examinăm aici efectele perverse ale acestor puteri:

1) Autoritatea religioasă: "clericii", "părinții Fiilor lui Dumnezeu", profeții, papii, episcopi și preoții care au făcut lumea să stea în genunchi, au umilit-o și au culpabilizat masele, mințindu-le asupra adevărului ultim din zorii umanității până la primele răsărituri ale lumii, ei au cerut deja oamenilor să-și îndoaie șira spinării, să-și sacrifice adevărata lor natură, să-și tortureze corpurile în numele lor. De la temnițele și rugurile Inchiziției până la ayatolanii fanatici, criminali avizi de putere, clericii de toate spețele au făcut să însângereze mulțimi nenumărate (Dorim să subliniem cu această ocazie curajul profesorului Schwartzenberg pentru declarația sa în Parlamentul Europei în legătură cu SIDA în Africa, că Papa Ioan Paul al

[1] *SF Jimmy Guieu Nr 40 la Ed. Vaugirard.*

doilea ar trebui acționat în justiție pentru nonasistență față de persoanele aflate în pericol.)

2) Autoritatea politică: șefii de trib, suveranii, regii, președinții, deputații, deținătorii puterii temporare, gerontocrații fosilizați sau tinerii lupi ambițioși au strivit, cu orgoliul lor, mulțimi de ființe umane care au fost deportate, dezrădăcinate, exterminate, în numele sacrosantei "Ideologii" de a domni numai ei. Complet rupți de realitatea vie a lumii, ei au cenzurat și au asasinat libertățile individuale; uzând de "dreptul lor natural" ("justiția"), "de inviolabilitatea pe care au legiferat-o, ei cangrenat și cancerizat lumea, au ucis inocenții săraci, copii și au violat fără ezitare femeile.

3) Autoritatea financiară: banul-rege, de la baterea primelor monede până la cei care colectează impozitele, trecând prin angrenajul bursei; bancheri, economiști, perceptori fiscali adună și divizează lumea, delapidând bunurile, natura și oamenii-150.000 agenți de impozite în Franța în 1993. De la confesiune în Biserică la proces-verbal la Comisariatul de poliție și în birourile băncii la scadență omul este continuu hăituit și zdrobit de atâta putere, neavând nici o șansă să rămână vertical și să se facă auzit.

4) Acum două sute cincizeci de ani, o a patra putere împuternicită de celelalte trei a venit să se alăture în mod natural acestui trio infernal: cronicarii presei, "mass-media" au invadat conștiințele umane. Luând decizii în numele maselor asupra "dreptei gândiri", ei au hipnotizat întregul Pământ; prostind oameni și împiedicându-i să gândească singuri, ziariștii religioși, politici și științifici (cei mai răi) cenzurează de mult timp *ultimul adevăr*. La ordinul celor trei puteri, ei au sterilizat lumea și au înghețat -definitiv conștiințele. Ei au pregătit și au pus în scenă conflicte care au provocat o panică greu de stăpânit: vânzări masive de zahăr în timpul războiului din Golf sau atentate încât Franța întreagă s-a baricadat la ea acasă, până și în cel mai mic sat. Două exemple simptomatice, printe atâtea altele, ale comportamentului irațional generat de atotputernicele mijloace de informare în masă puse în slujba manipulării.

Ziariștii (...) au născut coșmarul din lumea de astăzi. Amplificatori și difuzori de credințe și temeri ancestrale, fără ca niciodată să aibă curajul să le supună unei reflecții critice, ei perpetuează dimensiunile și războaiele fraticide.

În 1975, Ira Einhorn (de la Colegiul Invizibil; gnoza de la Princeton) ne-a adresat această scurtă scrisoare: "Mass counsciousness is reading critical mass". Care se traduce prin: "Conștiința colectivă a atins punctul critic." Prefigurare a unor zori noi atât de anunțați, această frază de bun simț reprezintă profeția apariției celei de "a cincea puteri", cea a popoarelor Terrei, eliberate din lanțurile lor în câteva locuri ale planetei, ei se ridică împotriva oricăror piedici fluturând stindardul adevărului. Această conștiință colectivă născută în mod natural după milenii de glaciație va crea secolul XXI. Tremurați, voi puteri temporare obscure și obtuze, papi, președinți, bancheri, jurnaliști! "Veți fi surprinși de evenimente fără să fiți capabili să le puteți înțelege." (Carl Gustav Yung: "Un mit modern, Galliniard, 1960)

Noi știm că americanii dețin în condiții criogenice convenabile corpurile unor ființe humanoide de origine extraterestră.

Este cea mai mare știre de la nașterea lui homo-sapiens. Clericii o știu, politicienii o știu, jurnaliștii o știu... poporul nu o știe.

Olivier Rieffel

Bry-sur-Marne, 16 februarie 1993."

Dragă Olivier, ai dreptate, poporul nu știe acest lucru dar revolta mea și cea a terestrilor din ce în ce mai numeroși, pentru care paharul s-a umplut se va concretiza prin aderarea într-o zi la acțiunile energice ale FTL (Forțele Terestre Libere), care nu sunt o ficțiune, chiar dacă sunt menționate ca "imaginate" în cărțile mele *EBE1* și *EBE2*. Și în acea zi "vor fi plânsete și scrâșnet de dinți". Să completăm aceasta cu alt citat biblic, adus la pluralul de rigoare: "Cei care nu sunt cu noi sunt împotriva noastră." Și într-adevăr *Mané, Thécel, Pharés*; altfel zis, zilele lor sunt numărate!... (Aceste "profeții" care interesează pe

dușmanii adevărului privitor la OZN-uri și la extratereștrii, se referă și la dușmanii adevărului față de parapsihologie în sensul său cel mai larg. Și la timpul potrivit, nu vor mai beneficia de protecția înaltă de care beneficiază astăzi cei care se sustrag acțiunii salutare ale forțelor FTL...).

În jurul anilor 1960, am avut ocazia să anchetez la Marsilia pe o tânără femeie, secretară într-o instituție publică, care locuia cu mama ei în plin centrul orașului. Pe aceste două doamne respectabile, neobișnuite cu "supranaturalul" și, de altfel neîncrezătoare în privința manifestărilor lui, le vom numi Durand. Întorcându-se de la lucru, ca în fiecare zi, pe la douăsprezece și un sfert, Jeanne Durand și-a găsit mama ocupată cu pregătirea mesei. Și, ca în fiecare zi, tânăra femeie și-a scos haina pentru a o pune în șifonier. Acolo o aștepta o surpriză neplăcută: aproape toată garderoba sa (rochii, taioare, paltoane) erau sfâșiate de sus până jos cu o lamă sau cu o foarfecă .

Atrasă de strigătul ei de stupefacție, mama a venit în grabă și a rămas cu gura căscată: s-ar fi zis că un vandal a avut plăcerea sadică să taie hainele în fâșii lungi, și aceasta cu o regularitate care nu ar fi putut fi obținută decât cu o lamă de ras aplicată asupra unei țesături bine întinse. Locuid singure și primind foarte puține vizite, cele două doamne nu puteau să-și explice acest act de vandalism. A fost depusă o plângere și rămășițele hainelor au fost supuse unui examen de laborator. Rezultatul m-a pus pe gânduri: "aparent hainele fuseseră atacate de vapori de clor!" Mai este nevoie să subliniem caracterul scandalos de eronat, deliberat fals și stupid al acestei explicații? Dacă s-ar fi infiltrat clor în apartament, fără îndoială că vaporii corozivi ar fi atacat și perdelele și fețele de masă, și prosoapele, lenjeria, iar un astfel de miros iritant ar fi putut fi simțit chiar de o persoană cu nasul înfundat. Or, nimic de acest gen nu fusese constatat. În plus, un gaz, niște emanații acide n-ar fi putut acționa în acest fel asupra țesăturilor, tăindu-le în fâșii drepte și egale.

Să examinăm o altă mărturie despre un caz asemănător însoțit de un fenomen de clarvedere. Mărturia provine de la doamna A.F. care locuia în La Ciotat (Bouches-du-Rhône). La vârsta de

șapte ani, doamna F. a asistat de câteva ori la o apariție ciudată: în camera ei se forma un nor gros, gri închis și oval care, puțin câte puțin, se transforma într-un personaj purtând tunică și fustă oranj. Fața sa era foarte slabă și galbenă, ochii săi erau oblici, nasul său era lung și subțire iar gura sa era dreaptă și fără buze. Mișcările sale erau extrem de rapide (ca și cum erau executate într-un ritm temporal diferit de al nostru, mai accelerat). Apariția scria cu litere fine pe o tablă neagră într-o scriere ce părea străveche. Înainte de a dispare, entitatea s-a a apropiat, și era învăluită într-o aureolă de lumină albă intensă.

Misteriosul personaj a descris în linii mari destinul fetiței, care la o vârstă atât de fragedă nu le înțelegea. Totuși, pe la cincisprezece ani, fetița a avut un vis care i-a dat parțial, cheia viitorului său; se găsea acolo esențialul: căsătoria ei care urma anumite neplăceri datorate comportamentului părinților săi, moartea viitorului ei soț (pe care ea nu-l cunoștea încă) și data exactă a morții lui. Totul s-a întâmplat ulterior, conform visului ei premonitoriu[1].

La puțin timp după dispariția soțului ei, doamna F. a auzit niște zgomote, niște lovituri înfundate, și altele încă și mai ciudate, care păreau a se desfășura în unde, în vibrații straniu modulate.

Afectată de aceste încercări, doamna F. s-a îmbolnăvit, întrebându-se dacă aceste fenomene nu erau fructul imaginației sale dereglate. Medicul ei a recomandat-o unui psihoterapeut care a tratat-o ...cu dezinvoltură! Pradă unei angoase din ce în ce mai profunde, doamna F. se închise în ea, neîndrăznind să mai încredințeze cuiva "fantasmele" sale. Neștiind nimic despre fenomenele paranormale, această doamnă ajunsese să-și imagineze că se va scufunda în nebunie. Și într-o seară, doamna F. a ascultat la radio emisiunea "*Întâlniri cu straniul*". Stupefiată,

---

[1] *Acest vis includea și o mare cruce de lemn pe care doamna F. o descoperise într-o zi în piața Bisericii Sfântul Jérôme din Marsilia. Ori această cruce încă nu exista în momentul visului. Mai mult, doamna F. a locuit o vreme la Sfântul Jérôme așa cum văzuse în visul ei premonitoriu.*

ca a aflat astfel că nu este singura care trăiește niște fenomene atât de deosebite. Și alte persoane, perfect sănătoase mental, percepeau zgomote misterioase, vedeau obiecte deplasându-se singure, constatau uneori apariții luminoase, olfactive, vedeau manifestări, materializări.

Dar atunci, gândi ea, eu nu sunt nebună! Doamna F. mi-a scris; am corespondat câteva luni și i-am făcut o vizită. Am liniștit-o. Am sfătuit-o să citească anumite lucrări de informare și în lunile următoare angoasele și neliniștea care o distrugeau pe această doamnă au dispărut.

Departe de mine gândul de a mă considera un salvator. Nu eu am fost cel care i-a permis să învingă tulburarea, ci faptele care nu puteau fi respinse, faptele reale, trăite de alte persoane și reconstituite de unde; aceste fapte i-au dovedit existența reală și obiectivă a fenomenelor iar nu cea subiectivă (n.t.: "care făcea necesar apelul la medic"). Este desigur regretabil că doamna F. n-a întâlnit un psihiatru profund informat asupra fenomenelor parapsihice, (doamna F. fiind cât se poate de sănătoasă mental) care ar fi putut explice acestei doamne, cum o fac și eu, că anumite persoane dotate cu facultăți supranormale, văd, percep, cutare sau cutare fenomene reale pe care alte persoane pot foarte bine să nu le perceapă. Fără să mai vorbim de ultraraționaliști, care le neagă în bloc! Poziție confortabilă care-i scutește să gândească și să-și explice.

Prezența invizibilului

Incidentul următor, care s-a petrecut prin 1994, a avut loc într-un mic oraș Oujda, situat în apropiere de frontiera dintre Algeria și Maroc. În vecinătatea acestui oraș fuseseră construite vile confortabile, ce formau un sat și în care trăiau familiile militarilor, unii la luptă, alții în permisie. Doamna Dupont (respect astfel anonimatul său), soția unui ofițer, și fata sa Marthe, în vârstă de optsprezece ani, ocupau una dintre aceste

vile. Spre ora nouăsprezece, amândouă ocupate cu pregătirea dineului, erau în așteptarea invitaților lor: un ofițer (să-l numim Garcin) și soția sa.

Cu friptura în cuptor, doamna Dupont a sfătuit-o pe Marthe să meargă să se îmbrace pentru dineu. Tânăra fată urcă la primul etaj și, în curând, mama sa o auzi mormăind nemulțumită că nu-și găsea fusta în carouri. După ce a reflectat asupra zăpăcelii fetiței sale, doamna Dupont i-a reamintit Marthei că fusta trebuie să fie în locul obișnuit, în șifonier, pe etajera cea mai de sus, din stânga. Acum a fost rândul fiicei să protesteze: că acolo a căutat, dar fusta nu este; și nici în altă parte. Marthe s-a decis atunci să-și pună o rochie și s-a dus la baie pentru a-și definitiva machiajul.

Mama ei i-a reamintit ora târzie și Marthe, în grabă, a scăpat rujul care s-a rostogolit sub cada de baie. Tânăra fată s-a aplecat, l-a luat și a zărit atunci, sub baie, fusta sa în carouri. Dar în ce stare: rulată într-un ghem, deșirată, sfâșiată, în fâșii! (Ceea ce ne reamintește incidentul analog survenit la acea doamnă din Marsilia când i s-a spus că hainele i-au fost sfâșiate ca urmare a "atacului" vaporilor de clor!)

La strigătele indignate ale Marthei, doamna Dupont a urcat și a constatat înlemnită faptele. Ambele se priveau; uluirea a făcut loc neliiștii căci acest incident nu era primul de acest gen. De un anumit timp deja, hainele dispăreau. Totul sfârșea prin a le regăsi în locuri neașteptate și invariabil, tăiate, destrămate în bucăți,. Cine putea fi vinovatul? Ambele trăiau singure în această vilă cu o tânără femeie de serviciu (convertită la catolicism), o fată cumsecade perfect incapabilă de a comite astfel de lucruri.

Altădată, ușa închisă s-a deschis singură sub ochii uluiți ai mamei și ai fiicei. Și nici atunci femeia de serviciu nu avusese nici un amestec.

Dar să revenim la acea seară, la momentul în care căpitanul Garcin și soția lui tocmai au sosit. Acesteia, doamna Dupont tocmai îi făcuse recent confidențe relative la fenomenele inexplicabile care se produceau sub acoperișul casei sale. Doamna Garcin fusese impresionată dar soțul ei rațional,

păstrându-și picioarele pe pământ s-a mărginit să ridice din umeri când soția sa i-a povestit ceea ce îi spusese prietena ei.

Noii veniți au fost primiți de gazdă, și căpitanul și-a agățat chipiul în cuier, în dreapta intrării. Martha i-a invitat să intre în sufragerie, dar, brusc, fața sa a exprimat o teamă și nu a putut să-și rețină un strigăt. Urmărindu-i privirea, ofițerul și-a întors brusc capul și a înlemnit: chipiul pe care tocmai îl pusese în cuier își luase zborul și se îndrepta spre terasă! Zăpăcit, ofițerul a alergat după chipiul său și l-a recuperat, de-a dreptul înmărmurit căci nu exista nici un suflu de vânt și nici un curent de aer în acea vilă.

Foarte impresionat de acest fenomen care nu concorda deloc cu concepțiile sale pozitive, el le-a privit rând pe rând pe doamna Dupond și pe Marthe, întrebându-se: S-ar putea oare să existe ceva adevărat în aceste povești atât de "neerezut" pe care i le-au povestit soției sale? Înțelegând semnificația atitudinii sale, gazda a crezut de cuviință să treacă să declare:

- Și așa se întâmplă de luni de zile, căpitane. Pălăriile își iau zborul, hainele dispar și noi le regăsim sfâșiate, tăiate în bucăți cu o lamă, inutilizabile. Ușile uneori se deschid singure, scârțâind; mânerele se învârt, apucate de mâini... invizibile!

Lăsând Marthei grija de a servi lichiorul de anason, doamna Dupont s-a reîntors la cuptor și, puțin după aceasta, gazdele au auzit-o scoțând un strigăt. Neliniștiți, s-au dus toți în grabă acolo și au găsit-o pe doamna Dupont buimăcită, arătând cu degetul spre fereastra bucătăriei: acolo, pe sol, ei au zărit tava cu friptură dar nu au înțeles motivul strigătului de teamă.

- Dar priviți pe fereastră căpitane! insistă doamna Dupond, foarte palidă.

- Este ceea ce am făcut, draga mea prietenă, dar nu văd nimic altceva decât acea tavă pe care nu știu de ce ați pus-o pe pământ.

- Căpitane, nu am scos-o din cuptor! Acum un minut am auzit un zgomot bizar, de nedefinit. M-am întors și am văzut tava zburând prin bucătărie și îndreptându-se către locul unde s-a așezat și se găsește și în prezent!

Surprinși, toți s-au dus spre fereastră și au făcut atunci o constatare nu mai puțin uluitoare: friptura era pe jumătate devorată! În fața expresiei meditative a căpitanului Garcin, doamna Dupont s-a grăbit să precizeze:

- Este cu atât mai inexplicabil cu cât friptura nu a fost scoasă din tavă! Vedeți: nici o picătură de sos nu a fost răspândită pe sol. În rest, ea este încă fierbinte. Nu există nici o pisică, nici un câine aici iar maimuțele care fac gălăgie în cedrii din parc nu au părăsit ramurile. Nimeni deci nu a putut să se apropie de această friptură; totuși, niște dinți au sfâșiat-o în bucăți. Cineva a devorat-o pe jumătate. Dar un cineva invizibil, oricât de extragavant poate părea acest lucru!

În fața aspectului demențial al acestui incident, doamna Dupont a făcut apel la comisarul de poliție care, amic al soțului său, s-a grăbit să se prezinte la ea. Familia Dupont a confirmat declarațiile gazdei lor. Sceptic, comisarul a invocat posibilitatea unei farse, al cărui autor amator de glume proaste, a căutat, fără îndoială să se amuze pe seama lor. Doamna Dupont s-a revoltat în fața acestei ipoteze la care polițistul a răspuns:

- Cum eu nu cred (și chiar deloc) în fantome, înfometate sau nu, vreau să vă rog să refaceți în acest moment experiența în fața mea. Aveți o bucată de carne pe care o puteți pune în cuptor?

O pulpă de berbec deja pregătită se găsea de fapt în frigider în vederea mesei de a doua zi. Comisarul a rugat-o apoi pe doamna Dupont să-l aștepte un moment și a revenit înarmat cu o sacoșă. La ordinul său, tava cu pulpa a fost pusă în cuptor și doamna Dupont a aprins arzătorul de gaz. O dată făcut acest lucru, comisarul a închis el însuși ușa mașinii de gătit și a aplicat deasupra acesteia câteva sigilii. După care, toată lumea aștepta vorbind în bucătărie. Polițistul glumea pe seama pretinsei fantome care se invită la mesele altora și care nu va avea imprudența să recidiveze (el nu se îndoia de acest lucru deloc) chiar sub nasul său. De altfel, toți martorii experienței aveau privirile țintite pe ușa cuptorului și pe sigiliile acestuia.

Trei sferturi de oră s-au scurs și doamna Dupont a remarcat neliniștită:

- Nu simțiți ceva, comisare?

- Nimic, doamnă Dupont. Fantomele au vreun miros? râdea el.

- Nu știu. În orice caz, noi ar fi trebuit să simțim deja mirosul fripturii pe cale de a se face. Or, nu simțim nimic!

Polițistul încruntă sprâncenele: de fapt el nu simțise nici un miros de friptură în bucătărie, și toți au început să-i pună întrebări neplăcute.

- Este ridicol! bombăni comisarul. N-am scăpat din ochi ușa cuptorului și, constatați odată cu mine că sigiliile n-au fost scoase.

- De acord, admite căpitanul Garcin, dar ați putea să scoateți sigiliile și să aruncați o privire în cuptor pentru a ști de ce nu se face friptura?

Fără tragere de inimă, polițistul a scos sigiliile și martorii au scos o exclamație de uimire: cuptorul era gol! Încet, cu o teamă ușor de înțeles, capetele s-au întors către fereastră. Marthe s-a grăbit prima dar a rămas înțepenită în pragul ușii: acolo, pe terasă, se afla tava cu friptură! Crudă, dar pe jumătate devorată!

- Acum, comisare? îl întrebă doamna Dupont. Ați văzut, ați constatat o dată cu noi acest fenomen extraordinar. Cum o persoană buclucașă ar fi putut, sub ochii noștrii, să scoată tava din cuptor fără să rupă sigiliile de la ușă?

- Toate acestea depășesc înțelegerea mea, mărturisi el. Eu am competența să arestez răufăcători... dar nu acest gen de manifestări supranaturale. Că sunteți credincioase, eu nu văd decât o singură posibilitate -fără să vă garantez de altfel: adresați-vă unui preot exorcist!

Copleșită de aceste manifestări, doamna Dupont a fost silită să urmeze acest sfat. Dar n-a fost un preot care a răspuns la apelul său, ci chiar episcopul în persoană, însoțit de un părinte franciscan, amic al familiei Dupont. Imediat ce s-a aflat în pragul casei "bântuite", episcopul a primit în plină figură un număr de cartofi veniți de la Dumnezeu sau de la diavol, cine știe de unde! Natural, este ușor să râzi de o situație caraghioasă, dar aceasta nu schimbă cu nimic veridicitatea acestor fenomene, care au încetat după ședința de exorcism.

Pentru a încerca să le explice, a fost invocată influența unui marabout[1], care vroia poate să pedepsească (folosind magia neagră) pe tânăra femeie de serviciu arabă care se convertise la catolicism. Este posibil. Totuși, cum să explicăm această stranie manipulare a spațiului și timpului, dar și a materiei care a constituit suportul acestui tur de forță: să retragi din cuptorul închis cu sigilii o tavă și s-o teleportezi în exterior, fără să rupi sigiliile? Telekinezie, dematerializare și rematerializare? Este vorba cumva de farsele imputabile ale unei ființe trăind într-un univers paralel, pentru care materia universului nostru nu oferă mai multă consistență decât aceea a unui nor de fum? Dar în acest caz, cum ar putea o astfel de ființă să apuce cu mâinile (?) un obiect imaterial pentru ea și material pentru noi? Și foarte fierbinte pe deasupra!

A răspunde la întrebare, înseamnă de asemenea, a răspunde la nenumăratele întrebări pe care le ridică fenomenele de bântuire, de apariții de fantome, cazurile de poltergeist și alte deplasări de obiecte, ușile care se deschid singure[2] !

Pierre Meslat, fantasticul medium din Épernay

Datorez șansa de a-l fi întâlnit pe Pierre Meslat revistei "Era Vărsătorului" (care în numerele sale 2 și 3 i-a consacrat un articol sub semnătura lui Daniel Réju). În 1971, în cursul "Turului Franței neobișnuite", soția mea și cu mine ne-am oprit la Épernay 3, în strada Abatorului, la acest medium extraordinar. Imaginați-vă, într-un imobil dărăpănat, două camere mizerabile:

---

[1] *Adept al sufismului (confrerie mistică) dotat cu puteri "supranaturale" (baraka), apt de a comanda anumitor forțe ale naturii, deținător de secrete, de metodede acțiune la fel de redutabile ca și cele ale vrăjitorilor din Africa neagră.*

[2] *Se găsesc destule exemple în* Universul fantomelor *al lui Danielle Hemmert și Alex Roudène (Albin Michel), deasemenea în videocaseta* Locuril bântuite *(N°5 din seria* Porțille viitorului*), Dimension 7, BP37, 13266 Marseille, Cedex 08.*

în prima cameră trăiau claie peste grămadă Pierre Meslat, soția sa Marie-Jeanne... și cei cinci copii! În cea de-a doua încăpere de doi metri pe trei, o masă, un fotoliu de nerecunoscut, un scaun, niște cufere, teancuri de dosare și, pe pereți, tăieturi din presă consacrate acestui medium și minunilor pe care le-a făcut.

De la intrare, această maghernița în care Pierre și familia sa erau constrânși să trăiască, îți provoca o strângere de inimă. Există clarvăzători mai mult sau mai puțin serioși care țin cabinetele în cartiere de vază ale Capitalei, care primesc o clientelă de snobi, de dame bine și de domni frumoși, adesea preocupați de grava problemă de a ști dacă nu cumva câinele lor Medor (pierdut cu colier) va fi în curând regăsit, dacă alesul sau aleasa (extraconjugală) inimii lor ca cădea în curând leșinată în brațele și în patul lor. Fie, trebuie din toate pentru a face o lume și dacă acești mici șmecheri smulg niște bani de la niște gogomani norocoși, cu atât mai bine pentru ei, deși eu dezaprob această manieră de a acționa în măsura în care ei discretizează pe clarvăzătorii autentici. Dar aceasta nu este treaba noastră.

Pierre Meslat avea, poate, (în 1972) treizeci și cinci sau treizeci și șapte de ani și era foarte slab; fața sa era marcată de monstruoasele nedreptăți pe care a trebuit să le sufere. Ochii săi reflectau toată bunătatea lumii atunci când era emoționat de nenorocirea cuiva. Când spun "lume" exclud, evident, acele lepre pe care aș putea să le citez cu numele... dar lucrurile fiind așa cum sunt (legile!), îmi voi reține cuvintele!

Să începem deci cu începutul. Mobilizat, Pierre Meslat, în timpul evenimentelor din Algeria a fost trimis în Africa de Nord. Seara, când el era de gardă cu alți militari, aceștia se plângeau că "văd forme albe" în jurul lor, pe care le iau drept felahi și ale căror pași le aud. Invariabil, cercetările au rămas fără rezultat: nici un fel de dușman în sector. Pierre Meslat ridica din umeri, căci el nu văzuse nimic și nu auzise nimic suspect.

În acea perioadă, Pierre nu cunoștea nimic despre fenomenele paranormale și nici nu era preocupat în vreun fel de ele; el nu bănuia darurile extraordinare care stăteau adormite în el. Ceva, totuși, din prima sa copilărie îi spunea că nu este ca toți ceilalți;

că, mai târziu, se va vorbi la radio, la televiziune, și în jurnale despre el (acestea sunt propriile sale cuvinte; scriind acestea cu reascult pe magnetofon interviul care a durat mai mult de patru ore); de fapt, despre el s-a vorbit efectiv în ziare, la radio și la televiziune (germană) în 1971. Această primă clarviziune, profeție, s-a realizat.

Demobilizat, Pierre s-a întors în capitală și a regăsit-o pe Marie-Jeanne, logodnica sa. Într-o zi, ambii au făcut o plimbare cu scuterul și s-au oprit într-o pădure. Pierre a imobilizat scuterul, a scos cheia din contact și, cu Marie-Jeanne s-au instalat la câțiva metri la piciorul unui arbore. Ca toți îndrăgostiții din lume, acest cuplu își făcea planuri de viitor: Pierre este mecanic; el își câștigă viața și, deci, se pot gândi să întemeieze un cămin.

În curând, cei doi tineri au auzit pași care striveau frunzele moarte: ramurile trozneau în jurul lor și, inexplicabil, o neliniște surdă i-a cuprins căci acești pași foarte apropiați n-au fost însoțiți de vreo prezență vizibilă. Brusc, ei au realizat un lucru uluitor: scuterul lăsat la patru sau cinci pași numai, de ei, dispăruse. Cum era acest lucru posibil fiindcă el păstrase cheia de contact în buzunar? Era un lucru incredibil, pe deasupra, ca cineva să i-l fi putut fura de sub nasul lor! Ei au început să-l caute îndepărtându-se în cerc, puțin câte puțin din punctul unde se găsea mașina. Fără succes. Trebuiau deci să facă autostopul pentru a se întoarce la Épernay și pentru a depune o plângere pentru acest furt dar, retrecând prin locurile unde fuseseră așezați, ei au constatat că scuterul este acolo: nici nu se mișcase deloc, nici măcar cu un deget, dar încetase să fie vizibil privirilor lor în timpul căutărilor!

Acest mister i-a intrigat în cea mai mare măsură, dar cum să-l explice din moment ce atunci ei n-auziseră vorbindu-se despre dematerializare sau despre poltergeist? Pierre și-a reamintit ulterior un fenomen tot atât de misterios survenit pe când avea șaptesprezece ani: într-o seară, ieșind de la cinematograf cu un prieten, el a auzit ca și prietenul său niște pași. Cei doi adolescenți s-au grăbit, și pașii erau din ce în ce mai rapizi în spatele lor deși nimeni vizibil nu se afla pe urmele

lor. Pașii l-au urmat pe Pierre până la domiciliul său. El a încetat să-i mai audă atunci când a trecut pragul. Cum ar fi putut el să-și imagineze că el era cauza inconștientă al acestui fenomen?

Pierre și Marie-Jeanne s-au căsătorit. Au avut copii. Și au luat în administrare, un magazin "Coop" la Choisy-en-Brie (Seine-du-Marne). Din acest moment, evenimentele au început să se precipite. Foarte adesea, în drumul lui Pierre Meslat, becurile electrice ale magazinelor explodau! Spontan, cutiile de conserve săreau din etajere, rostogolindu-se pe pardoseală. Marie-Jeanne auzea copiii plângând în apartament, la primul etaj. Ea sărea din patru în patru trepte, în fugă, scara: camera era goală, copiii se jucau liniștiți afară!

Altădată, așezat într-un scaun, Pierre dregea ceva acasă la el când, din nefericire, a vărsat acidul pe frigider. Lucrul nu era prea grav, pentru că frigiderul oricum trebuia dus la un vopsitor pentru a-l revopsi, ceea ce a și făcut. Patruzeci și opt de ore după ce frigiderul fusese transportat la meseriaș, un vecin de palier i-a atras atenția că "frigiderul" său face un zgomot imens când compresorul reintră în funcțiune. Pierre a obiectat. Acest lucru sete imposibil pentru că frigiderul se afla la vopsitor și că va rămâne opt zile... Dar nu a contat explicația sa, pentru că vecinul a fost incomodat de zgomotul neobișnuit al acestui frigider deși absent în toate nopțile următoare. O gălăgie pe care familia Meslat nu o auzea absolut deloc.

Aceste "reproduceri" de zgomote amplificate au fost înregistrate de multe ori după aceea, adesea cu un straniu decalaj de timp. un exemplu: către ora nouă sau zece dimineața se aud (din nou) zgomotele copiilor unei vecine coborând scara râzând și vorbind și îndreptându-se spre școală... unde se găsesc deja de o oră sau două! Altădată este rândul unei vecine de deasupra să scape un obiect pe scară: se aude zgomotul obiectului, exclamațiile de nemulțumiri ale vecinei. El și Marie-Jeanne ies pe palier: nimeni. Este ora zece, dar, după una sau două ore, această vecină efectiv scapă un obiect și exclamă, bombăne, ridicându-l. Toate se petrec exact după scenariul perceput anterior! Aceste

"replici"sunt uneori ecoul zgomotului produs în trecut, dar, alteori s-au produs efectiv în viitor și au fost percepute anticipat! Astfel, într-o după amiază de duminică, a fost auzit factorul poștal, pașii săi, sunetul soneriei binecunoscute și lucruri percepute în absența sa căci, evident, nu există nici un fel de distribuire duminicală a poștei!

Neîncetata repetiție a acestor fenomene i-a neliniștit pe membrii familiei Meslat care nu înțelegeau nimic și au început să se întrebe dacă nu cumva toate acestea nu sunt altceva decât fructul imaginației lor.

Noaptea, foarte adesea, Pierre Meslat auzea gălăgie în magazin: cineva trăgea de sertarul de la casă, mișca dulapul care adăpostea facturile și hârtoagele administrative; cutiile de conserve se rostogoleau cu zgomot. O rapidă vizită dovedea că nu există hoți. Chiar și atunci când pași grei, apăsători se plimbau prin magazin.

Aici plasăm un episod de asemenea bizar. Plecând de la Choisy-en-Brie către ora cinci dimineața, Pierre făcea tururi cu furgoneta pentru a se aproviziona. Timp de două luni, Pierre a remarcat că un vehicul negru cu tracțiune în față, transportând doi sau trei oameni îl urma. Acest vehicul îl depășea sau rămânea în urmă și apoi se oprea. Pierre făcea de aceea o manevră, accelera și frâna la o anumită distanță pentru a arunca o privire în spate: drumul cât se poate de drept fără nici o intersecție era ggol! Uneori, acest vehicul misterios îl dubla pe șosea, oprea într-o parte și... dispărea în neant atunci când Pierre ajungea în dreptul lui!

Timp de un an, de fiecare dată când acest medium intra în depozitul magazinului, becurile explodau în drumul său: în cursul acestei perioade, Pierre a trebuit să înlocuiască patru sau cinci sute de bucăți! Fără să înțeleagă, cât de puțin, ce ar fi putut provoca astfel de fenomene. Ne imaginăm confuzia și uluirea acestui nefericit, se reîntoarce acasă într-o stare de nervozitate extremă, urmată de descurajare, deprimare în fața acestor manifestări ale imprevizibilului. Intreprinderea de electricitate, sesizată, a venit să verifice instalația electrică a magazinului și

a marelui depozit fără însă a putea să deceleze cea mai mică anomalie sau defect.

Uneori, doar punând simplu mâna pe frigider, Pierre făcea să sară siguranțele! Sau automobilul său refuza cu încăpățânare să pornească. Pierre a început să se întrebe dacă, printr-un proces necunoscut, misterios, nu era el însuși cauza involuntară a acestor întâmplări. Din nefericire, Pierre Meslat, un muncitor modest care nu urmase suficient cursurile școlii, nu poseda nici o noțiune despre fenomenele parapsihologice (pe care le trăia în permanență) și a respins aceste idei imediat ca absurde. El fuma atunci o țigară în automobilul său, se liniștea câteva momente și, din nou, întorcea cheia de contact... și de această dată motorul demara!

Ce se întâmpla dacă trebuia să înlocuiască acumulatorii vehiculului? Scântei de un metru apăreau brusc în jurul armăturilor și aceasta de nenumărate ori în prezența unor matori înebuniți. Scânteile dispăreau la fel de brusc și nu se găsea nici cea mai mică urmă de scurtcircuit sau de arsură: aparatul rămânea intact! În schimb, frigiderul magazinului, brusc înconjurat de flame, înceta să funcționeze. Or, imediat ce apărea mecanicul, se constata că mai sus-numitul frigider reintra în funcțiune. Această "parafantomă" s-a reprodus adesea, chiar în prezența inspectorului lanțului de magazine "Coop" care a bănuit că Pierre Meslat trebuie să fie un om care se ține de pozne.

Adesea, dimineața, Pierre pregătea comenzile pentru clienții săi: doamna X va veni să ia patru pachete de biscuiți și două pachete de unt... și Pierre și-a dat seama brusc că el niciodată nu primise o astfel de comandă: el o pregătise "așa", știind că doamna X urma să vină și să cumpere exact această cantitate. Vă închipuiți uimirea clientei când, la sosire, Pierre îi prezenta ceea ce ea se pregătea efectiv să-i comande!

O altă clientă, doamna Y intră în magazin. În acest moment, Pierre a privit în mod automat o cuvertură aflată în ambalajul său de hârtie transparentă. Doamna Y a cumpărat acea cuvertură și a revenit a doua zi pentru a mărturisi -foarte surprinsă- că ea nu avea nici o nevoie de cuvertură! Dacă i s-ar fi spus lui Pierre

că în acel moment, el a sugestionat-o fără să vrea pe această clientă, s-ar fi enervat cu siguranță, mai întâi pentru că el nu credea (atunci) în sugestie, și apoi pentru că era un om cinstit. Dacă i s-ar fi spus că pregătind comanda (încă neprimită) de la doamna X el făcea pur și simplu dovada unei clarviziuni, Pierre ar fi râs atunci pentru simplul motiv că el nu credea deloc în aceste "baliverne"! Pentru el, clarvăzătorii, vracii nu erau decât niște șarlatani.

Ne imaginăm deci calvarul lui Pierre și al lui Marie-Jeanne, care refuzau să creadă în aceste "vorbe goale" și, totuși, erau confruntați zilnic cu aceste manifestări paranormale; aceste manifestări care s-au repetat timp de mai mult de șase ani.

Lăzi de conserve dispăreau timp de mai multe zile și reapăreau; truse de chei se volatilizau și apoi reveneau la locul lor. Singurele care dispăreau pentru totdeauna erau obiectele oferite de Pierre soției sale: o frumoasă carte de bucătărie, articole de îmbrăcăminte și alte cadouri.

O brichetă, o cutie de chibrituri, un stilou săreau în aer și cădeau pe podea, producând o enormă gălăgie! Când le ridica, Pierre le simțea "ca și cum erau încărcate cu electricitate rece și lipicioasă".

Viața a devenit insuportabilă, și Pierre s-a îmbolnăvit; nefericitul s-a umflat, corpul său i s-a acoperit cu o eczemă a cărei origine a rămas necunoscută și pe care nimeni n-a ajuns să-l trateze. Incapabil să muncească, el a trebuit să abandoneze comerțul și familia Meslat și-a găsit refugiul la Cramant (Marne), la părinții lui Marie-Jeanne, unde au fost îngrămădiți în două încăperi. Mizeria s-a instalat în căminul lor, unde au urmat și alte manifestări, încă și mai stranii. Auzeau pași grei, un fel de zgârieturi pe pereți, "ca făcute de foafecele unor crabi". Pe scară, o apariție terifiantă: o formă verticală aurie, ușor ovoidă, terminată în partea de jos cu un fel de coadă de mormoloc pe care o târa pe sol, înconjurat de un abur slab luminos. Într-o seară, Marie-Jeanne s-a dus cu fiul ei de zece ani să ia apă din spălătorie, aflată lângă pivniță (singura sursă de apă pentru această familie!). La apropierea lor, ușa s-a deschis și ei au auzit

pași care se apropiau: copilul a văzut atunci apărând misteriosul "mormoloc fluidic" da mama sa nu a văzut nimic.

Luminile se stingeau foarte adesea în locuința lor. În pat, Pierre și Marie-Jeanne erau, brusc, scuturați, împinși în sus, patul le era ridicat până la cincizeci de centimetri de parchet! Ei simțeau niște atingeri; niște mâini îi cuprindeau de gât, altele o trăgeau (fără brutalitate) de păr pe Marie-Jeanne. Voci venite parcă prin pâslă, îi chemau pe nume. O prietenă, întinzându-se pe pat, a fost violent proiectată pe podea.

Auzeau zgomote de picioare goale alergând pe pardoseală; o fereastră se deschidea, și "cineva" sărea pe acea fereastră în fiecare seară, la aceeași oră, timp de trei zile. Un scaun se deplasa, venea spre ei și îi înghesuia.

În 1970, Marie-Jeanne a descoperit, neliniștită, doi ochi care o fixau. Ulterior a sosit o scrisoare de la André Sanlaville (creatorul Festivalului mondial de Magie, pasionat de fenomenele supranormale). Marie-Jeanne a fost uluită, regăsind sub antetul comercial al scrisorii cei doi ochi, servind drept etichetă, drept marcă lui André Sanlaville!

Într-o altă seară, Marie-Jeanne a văzut prin ușa închisă un bărbat masiv căruia îi distingea trăsăturile. Apariția a dispărut. Șase luni mai târziu, surprinsă, Marie-Jeanne vede venind, în carne și oase, de această dată, pe acest om voinic. Era doctorul Hubert Larcher (autorul remarcabilei lucrări *Sângele poate învinge moartea*, apărută la Gallimard), de la Institutul Metapsihic Internațional care venea să ancheteze asupra cazului Pierre Meslat!

O femeie îmbrăcată după moda din vremea lui Louis XV sau XVI i-a apărut lui Pierre, foarte frumoasă în rochia sa, i-a surâs în timp ce el, a rămas fascinat, incapabil să scoată un sunet. Altădată, apărea un cavaler din Evul Mediu, apoi un vizitiu de trăsură, o ectoplasmă, o formă fluidică!

Pierre "se vedea" așa cum era la vârsta de zece ani, apoi așa cum urma să fie la cincizeci! Într-o seară, el citea o carte. Fără să știe pentru ce, el s-a ridicat și, uluit, a constatat că umbra sa (dublul, de fapt) s-a reașezat înainte de a se dedubla în două

umbre, în două siluete negre, care s-au îndepărtat una de cealaltă, înainte de a dispărea!

Noaptea, copiii cuplului reacționau (uneori violent) atunci când aceste fenomene se produceau în timpul somnului lor.

Când Pierre cădea în transă profundă, el se exprima în engleză, în germană, în franceza veche, în latină și chiar în japoneză; în atâtea limbi pe care el nu le învățase niciodată. Uneori, în cursul unei încorporări, o ființă dispărută vorbea prin gura sa, cu o voce de nerecunoscut... cu excepția vizitatorului sau vizitatoarei venite să-l consulte pe medium. În aceste cazuri, nu era un lucru rar ca o femeie, auzind din nou vocea soțului ei defunct, să leșine.

Facultățile de medium ale lui Pierre "s-au transmis" asupra unora dintre copiii săi; micuța Dolores, de exemplu, cade în transă spontan și cu o voce care nu este a sa, pronunță cuvinte în latină și în franceza veche.

Când Pierre Meslat face o "încorporare", el are impresia că se afundă gradat în apă înghețată. În starea de transă profundă, pulsațiile sale cardiace nu mai sunt perceptibile decât odată la fiecare două sau trei secunde...

Cât despre Marie-Jeanne, de la nașterea fiicei sale mijlocii, ea a constatat că propriile sale facultăți *psi* s-au dezvoltat; ea poate în prezent să-și însoțească, să-și secundeze soțul, să îngrijească anumiți bolnavi, să facă un diagnostic utilizând o fotografie (cu o meșă de păr a consultatului) a bolii de care acesta suferă.

Am putea consacra o carte întreagă vieții stranii a lui Pierre Meslat, sutelor de manifestări care se produc în jurul său, folosind "jurnalul" în care el a notat zilnic, de ani, observațiile sale.

Dar înainte de a aborda perioada actuală (1972) în care Pierre s-a devotat vindecării și ușurării suferințelor semenilor săi, să facem o revenire în trecut și să reamintim că el a trebuit, din motive de sănătate să abandoneze cometul. Pentru el, soția sa și cei cinci copii, îngrămădiți în două camere la Cramant (cu apă curentă la pivniță, în spălătorie), aceasta a însemnat o sărăcire rapidă. Aici începe (și continuă din 1966 până în 1971 -notăm

în trecere ciclul de șapte ani!) o năucitoare escrocherie administrativă: dosarele sale de asigurări sociale, de alocații familiale se rătăcesc dintr-un oraș în altul și el nu mai primește aceste ajutoare. Familia sa mai primește ocazional, o dată sau de două ori pe an! Marie-Jeanne se zbate, se prezintă la tot felul de servicii în primării, la administrații și la prefectură... etc. I se fac promisiuni, întotdeauna promisiuni. Dar este dificil de ținut o familie cu... vânt! În curând Pierre, care era bolnav, este „tratat" drept trândav. Este acuzat că-și lasă copiii în lipsuri.

Mânați de aceste necazuri, slăbiți, disperați, membrii familiei Meslat continuă să fie hărțuiți de manifestările supranormale cu efecte fizice, în aparițiile cărora nu ajung să creadă! "Oare nu suntem și noi pe cale să ne pierdem rațiunea?" se întrebau ei neliniștiți.

Marie-Jeanne a mers să-l implore pe primarul din Cramant, apoi a rugat jandarmii să le vină în ajutor, să facă o anchetă pentru a descoperi originea acestor fenomene. Jandarmii au vizitat locul, n-au remercat nimic anormal și au plecat. Erau totuși numeroși martori, gata să afirme realitatea acestor fapte. Dar ce contează martorii, pentru că aceste fantome nu există! Acești oameni sunt un pic țicniți, asta-i tot[1] !

Mai târziu, devenind conștient de natura parapsihologică a acestor fenomene grație, în special, scrisorii lui André Sanlaville care ulterior a anchetat acest caz, Pierre a arătat mai susnumita scrisoare și i s-a "râs" în nas: "Acestea sunt baliverne!" - Ce credeți dumneavoastră despre această atitudine domnule comandant Tizane, dumneavoastră care, timp de douăzeci de ani cu multă inteligență ați anchetat în acest domeniu?

În final, după josnicele intervenții provenind de la "anumiți părinți" (unul dintre ei considerându-și cariera amenințată de aceste povești cu "casa bântuită"), s-a declarat cu fermitate că Pierre are nevoie de repaus. Voi trece peste comedia atroce care

---

[1] *Totuși, martorii au fost supuși la presiuni; s-a încercat să fie influențați, să li se "orienteze" părerea către o cale contrară adevărului...*

s-a jucat atunci: Pierre a fost închis într-un spital psihiatric la fel ca și soția sa. Ei au trebuit să stea cinci săptămâni acolo fără cea mai mică știre de la copiii lor care le-au fost luați; doi au fost plasați într-un orfelinat iar ceilalți într-o familie.

Și calvarul a luat o formă nouă pentru acest om nefericit și pentru această sărmană femeie, perfect sănătoși mental dar ignorați în ceea ce privește mediumitatea cu efecte fizice. Lipsiți de copiii lor, închiși în acest spital psihiatric unde ei nici măcar nu se puteau vizita, cum de nu s-au prăbușit într-o veritabilă demență? El a fost supus la o cură de somn; cura odată terminată, în ciuda suferinței provocate de această situație monstruoasă, el a reflectat și și-a rememorat tot ce i s-a întâmplat. Apoi a constatat brusc că loviturile în pereți, zgomotele paranormale, fenomenele analoage celor pe care le cunoscuse deja acasă, se produceau acum aici, în camera de spital! Și a înțeles -în fine!- că acest spital nu este bântuit: aceste zgomote, aceste manifestări sunt provocate de ceva care este în el. Din această clipă, transfigurat, el știe care este atitudinea pe care trebuie să o i-a, în momentul vizitei medicale.

- Domnule Meslat mai auziți zgomote misterioase?

- Ce zgomote doctore? se prefăcu uimit Pierre.

- Nu mai sunt apariții? Nu mai sunt fantome?

Și fu rândul "bolnavului mental" să râdă:

- Cum doctore, dumneavoastră credeți în fantome? Nu, eu am trecut într-o stare dar acum mă simt cât se poate de bine...

Nefericitul este "vindecat". În câteva zile el poate să fie externat. Dar trebuia, în mod necesar, să fie pusă în temă și Marie-Jeanne, să i se explice scenariul, să-și "rolul". Pe furiș, Pierre a părăsit camera pentru a ajunge în aripa de spital destinată femeilor. Pe culoar, el a trebuit să se oprească, neliniștit: acolo era un gardian! Fiind în pijama, bolnavul cum se putea pretinde un simplu vizitator? Ghinionul: gardianul tocmai își întoarce capul în direcția sa. Privește înspre Pierre și acesta, înmărmurit, își dă seama că gardianul nu-l vede!

Pierre înaintează, trece pe sub nasul gardianului care continuă să nu-l vadă. Câteva minute mai târziu, prietenul nostru își face o

scurtă apariție la soția sa, o pune la curent și o șterge, revenind în camera sa pentru a-l descoperi acolo pe gardian; acesta, nemulțumit, dar foarte sigur de escapada sa îl întreabă pe unde a putut să treacă pentru "a dejuca supravegherea sa"! În zilele care au urmat, de mai multe ori Pierre Meslat -sigur de sine în prezent- părăsea camera sa, trecând pe sub nasul gardianului (care continua să nu-l vadă!) și mergând la soția sa pentru a regăsi la reîntoarcere pe gardian uluit, incapabil să înțeleagă cum acest diavol de om a putut să facă pentru a ieși fără să fie prins pe culoar!

Fără să vrea, Pierre Meslat l-a sugestionat pe gardian, care, din acel moment a încetat să-l mai vadă! Deci nici o clipă această sugestie n-a fost voluntară; faptele s-au produs foarte apropiat de ceea ce tocmai am relatat noi.

În fine, cei doi așa numiți "dezaxați" au fost puși în libertate; devenind conștienți că mediumitatea este la originea tuturor acestor fenomene parapsihice, de acum încolo perfect asigurați în ceea ce privește echilibru lor mental.

Din nefericire, bucuria libertății regăsite este de scurtă durată: autoritățile refuză categoric să le înapoieze copiii și, din nou apare tristețea, disperarea, demersurile pentru a li se face dreptate. În van! Pentru a-și putea îmbrățișa copiii (de două ori pe lună numai) ei trebuiau să depună în prealabil o cerere scrisă! Au trebuit să aștepte încă doi ani și jumătate pentru a avea în preajma lor pe proprii lor copii.

În fața unor asemenea nelegiuiri administrative, ce om cumsecade nu s-ar simți revoltat? Societatea noastră a ajuns într-un asemenea punct de putreziciune, încât astfel de crime legale pot să fie comise fără nici o pedeapsă?

Marie-Jeanne, curajoasă, face menajul, reușind, de bine de rău, să asiggure supraviețuirea acestui cămin sfâșiat de injustiție, de aversitate, strivit de încercări dar, grație lui Dumnezeu, unit în această nenorocire.

Într-o noapte, Pierre Meslat i-a spus soției sale:

- Tu ai un punct dureros, la nivelul coloanei tale vertebrale.

Marie-Jeanne a rămas uluită: ea ascunsese soțului său această durere sfâșietoare pentru a nu-l neliniști în timp ce ea se epuiza făcând menajul la diferite familii. Și Pierre, cu blândețe, a masat cu mâna zona dureroasă, a făcut pase și, puțin câte puțin, durerea a dispărut. Pierre a fost uimit, cu siguranță de acest rezultat căci el nu știa că mediumitatea sa se dublează de darul vindecării. Vom descoperi în cele ce urmează cu ce ocazie el a devenit conștient de aceasta.

Cu câtva timp înainte de a fi fost plasați în azilul psihiatric, soții Meslat au avut onoarea de a fi menționați în presă: ziarele au vorbit despre "casa din Cramant bântuită de stafii". Parapsihologii[1] au început să se intereseze. După ce soții Meslat au fost eliberați, jurnaliștii au revenit, urmați de curioși, de persoane necăjite de pierderea unei ființe dragi și doritoare de a comunica cu lumea de dincolo. Pierre a primit pe acești oameni și a constatat cu uimire că el este în stare să facă premoniții și incorporări. Rapid, el a realizat un alt lucru mai uluitor. El știa că cutare vizitator suferă de cutare organ ori că o anumită doamnă are un anumit simptom pe care el îl resimțea în propriul său organism! El își aplica atunci mâinile pe partea bolnavă; uneori, în cursul zilelor care urmau, el se concentra, își focaliza gândirea, puterile sale parapsihice asupra acestui client, sau acelei cliente... și aceștia erau vindecați sau ușurați!

Au început să sosească scrisori entuziaste: "m-ați vindecat de boala aceasta și de boala aceea", "copilul meu este în viață datorită dumneavoastră", "am regăsit somnul", "m-ați făcut să slăbesc fără pericol în timp ce un cutare produs m-ar fi

---

[1] *Să se înțeleagă bine: acest termen definește pe cel care efectuează cercetări în multiple domenii ale parapsihologici, și, în mod sigur, nu pe clarvăzători, pe chiromanți, tarologi și pe alții care folosesc abuziv acest titlu (uneori fără s-o realizeze ei înșiși). Această rectificare vizează să pună limbile ceasului la ora exactă, corectând semnificația unui termen, fără a aduce însă o lezare validității clarviziunii sub toate formele sale evidente.*

îmbolnăvit"[2] , etc. Am putut să citesc nenumărate scrisori venite din Franța, Europa, Africa și chiar din China și pot să fiu martor.

Într-o zi, soția unui ginecolog a venit (în secret) să-l consulte pe Pierre Meslat asupra viitoarei sale sarcini, care nu era decât la începuturile ei. Ea era însărcinată de o lună. El i-a luat mâna și, privindu-și clienta, s-a concentrat, și apoi i-a spus:

- Sunt dezolat că trebuie să vă dezamăgesc, doamnă, nu sunteți însărcinată.

- Dar greșiți! Soțul meu este ginecolog și...

Pierre a surâs la reacția sa și i-a sugerat doamnei să meargă să se pregătească pentru ciclu dacă nu vrea să-și păteze rochia, sfătuind-o să revină imediat după aceea. Neîncrezătoare, tulburată totuși, clienta a ascultat și a revenit puțin după aceea. Pierre și-a concentrat asupra ei facultățile sale parapsihice... și în jumătatea de oră care a urmat, această doamnă, uluită a văzut reapărându-i ciclul! Starea congestivă a organelor sale a dispărut, dovedind cât se poate de clar că ea nu fusese însărcinată, așa cum Pierre Meslat văzuse după o scurtă concentrare.

Cu o altă ocazie, o tânără fată a recurs la el din motive pur sentimentale: logodnicul ei o iubește oare cu adevărat? Ea voia să fie sigură. Este brusc foarte emoționat dar el ascunde ceea ce tocmai a descoperit, un lucru foarte deosebit de sinceritatea logodnicului! El o asigură pe tânăra fată asupra sincerității logodnicului și o face să îi comunice adresa sa. O dată tânăra fată plecată, Pierre aduce imediat la cunoștința familiei sale că tânăra lor fiică suferă de o leucemie incipientă. Tulburați, părinții o duc la examenul medical și medicii confirmă exactitatea diagnosticului. Tratată la timp, bolnava este vindecată... și asta fiindcă a consultat un clarvăzător asupra viitorului său sentimental!

O altă tânără fată trebuie să petreacă câteva zile la părinți, pe malul mării. Aflând vestea, un "film" dureros îl asaltează pe Pierre, și el o roagă să renunțe la acest proiect. Nici nu poate fi

---

[2] Dacă clienții săi nu au consultaseră medicul, Pierre Meslat le cerea întotdeauna să o facă înainte de a-i trata.

vorba despre așa ceva, răspunse ea, dar vă promit că o să fiu prudentă. Ea a fost, fără îndoială, dar nu suficient căci a pierit înecată.

Să subliniem un fapt simultan tulburător și elocvent: din momentul în care Pierre Meslat s-a decis să îngrijească semenii săi, să practice pentru ei clarvederea, fenomenele de bântuire, de poltergeist, aparițiile și loviturile în pereți ca și alte sarabande care îi otrăveau existența au dispărut! Dacă el înceta, două-trei zile să vină în ajutorul bolnavilor, circul infernal reîncepea, hărțuindu-l pe el și întreaga sa familie! Cu diverse ocazii, el a experimentat acest lucru, întrerupând practicarea darurilor sale de vindecare și, de fiecare dată, hărțuielile reîncepeau, adesea și mai agresive ca și cum ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că drumul în viață era trasat cu hotărâre: el trebuia să îngrijească pe aproapele său! Numai cu această condiție, sublimând și canalizând energia psiho biologică sălbatică, focalizând-o pe semănul său în scopuri benefice, manifestările "parazite" au dispărut.

Și drept recompensă, propria sa sănătate s-a ameliorat. Sigur, după mai multe ședințe, după ce dădea cu generozitate din "fluidul" său, el se simțea deprimat, epuizat dar o noapte de repaus îi permitea să se recupereze deplin pentru ca a doua zi să-și reia misiunea sa.

Să semnalăm cu această ocazie, că responsabilii direcți ai scandaloasei suferințe, au pierit unii după alții, de moarte violentă! Desigur, Pierre nu a fost cu nimic implicat în aceasta; dar reacțiunea inversă la acțiunile oamenilor i-a lovit pe cei vinovați substituindu-se (mulțumesc Doamne) justiției oamenilor!

Astăzi (1972) mii de oameni aduc elogii celui care i-a vindecat, și printre ei se află personalități care nu pot fi neglijate! Tot atâția martori gata să-l apere, dacă el ar fi atacat, și cu ei ziariști, scriitori, cercetători ai lumii paralele.

Până în octombrie 1972, Pierre Meslat, familia sa și copiii lor au trăit în cele două încăperi mizere din Épernay. Economisind ban cu ban, privându-se de multe bunuri ei au putut, în fine, să

se instaleze la Paris, să închirieze un apartament în cartierul al XV-lea. Acolo, puțin câte puțin, prietenul nostru a putut să amelioreze din nou necazurile vizitatorilor săi. Nu trăiau în bogăție; începuseră o viață nouă, mai fericită. Pierre deși primea din ce în ce mai mulți clienți nu era bogat. De multe ori, în fața unei nefericite care își deschidea portmoneul, el refuza; căci dacă el a văzut acea femeie cu ochii săi, viziunea sa supranormală i-a arătat și dificultățile, luptele cotidiene cu care sărmana se lupta... Sărăcia, foamea, injustiția, josnicia oamenilor care îi lăcuseră și lui atâta rău Pierre n-a putut să le uite. Nefericirea, suferința îl însoțiseră în toți acești ani. Ghiara neliniștii a lucrat foarte adesea în pieptul său în timp ce ai săi crăpau de foame, tremurau de frig.

Eu nu cunosc nimic în ceea ce privește științele juridice, labirintul justiției dar pentru Dumnezeu, în fața înspăimântătoarei injustiții ale cărei victime au fost acești nefericiți, cum de nu s-a găsit un singur avocat pentru a ridica mănușa și a obține o compensare a daunelor suferite de acești oameni sărmani? Ca mulți alții în cazul lor, ei erau prea ignoranți, prea modești și "neînsemnați" pentru a încerca să reclame. Anii au trecut și Pierre este mort de multă vreme, din nefericire, pentru ai săi și pentru cei pe care îi vindeca, ale căror necazuri le ușura, refuzând să primească plata dacă erau în necaz.

Soția mea și cu mine am păstrat amintirea sfâșietoare a celor patru ore petrecute în compania lui Pierre și a Mariei Meslat. În camera minusculă, care servea pe atunci drept birou, noi am examinat sute de scrisori de la bolnavii vindecați exprimându-și recunoștința față de acest om bun și modest, ale cărui capacități și daruri supranormale nu corespundeau deloc fizicului său umil și șters. Noi am citit nenumărate scrisori, am parcurs multe pasaje tulburătoare și am fost profund emoționați văzându-l pe Pierre și pe soția sa începând să plângă recitind o scrisoare impresionantă: aceea a unui om care mulțumea taumaturgului din Épernay de a fi redat, chiar dacă nu complet, vederea copilului său (1971), permițându-i să distingă formele, pe care din

nefericire, era incapabil până atunci să le perceapă din cauză că se născuse orb!

Puțin înainte de a ne despărți, Pierre și-a pus mâna pe cea a soției mele. Monique și cu mine am crezut că va face o previziune în privința noastră. Ne-am înșelat: previziunea spontană privea o persoană dintre prietenii noștri, din Marsilia, asupra căruia el ne-a dat uimitoare precizări, încredințând anumite elemente de care noi n-aveam cunoștință, ceea ce a eliminat de la început ipoteza unui film telepatic.

Pierre mi-a spus după aceea: "Sunteți foarte nervoși și munciți prea mult; trebuie să vă odihniți." Eu lucrez, e adevărat, până la ore mici din dimineață și sunt efectiv nervos. Dar mă bat cu morile de vânt? Și atunci -stupid, recunosc- un șir de cuvinte tari, puțin academice, mi-au adus reproșurile justificate ale soției mele!

Am părăsit deci Épernay, urmându-ne "turul Franței insolite". Mă simțeam bine, mai puțin nervos (autosugestia sau știu eu!). Am revenit după aceea acasă și, puțin câte puțin, soția mea m-a observat uimită: că eu nu mă mai enervam pentru fleacuri. Apoi am primit o scrisoare de la Marie-Jeanne: "Pierre se ocupă de voi. Vă supraveghează și face în așa fel ca să fiți mai puțin nervoși..."

Înainte de a trece la un alt caz revelator în domeniul paranormalului, să citim o anecdotă amuzantă. Daniel Reju (atunci redactor la *Era Vărsătorului*) și alți jurnaliști s-au dus la Pierre Meslat, pentru a-i lua un interviu. Ei au înregistrat un număr de detalii din viața sa, l-au întrebat despre experiențele sale, etc. Un curent de simpatie s-a stabilit între ei. Daniel Reju și-a promis de altfel, să revină, pentru a organiza cu Pierre ședințe de mediumitate, pe care urma să le publice, în serial, în revista sa. După această primă întâlnire, Daniel și confrații săi au revenit la gară, punând pe peron valizele, magnetofonul, și așteptând trenul.

Făcând aluzie la puterile supranormale ale mediumului din Épernay, Daniel Reju și-a fixat, în glumă, privirea asupra

valizei sale (bine închisă cu cheia) și a pronunțat! "Valiză deschide-te!"

Și valiza (totuși închisă cu cheia) s-a deschis spontan, răspândind pe peron tot conținutul său!

Dacă pe moment au râs de emoție, după aceea au pălit de frică!

CAPITOLUL IX

Aceste proiectile care vin din necunoscut

În 1969, pe atunci în vârstă de douăzeci și unu de ani, Jean-Claude Pantel, angajat într-o mare administrație marseieză, din Marsilia, mergea de mai multe ori pe săptămână să se antreneze la stadionul din bulevardul Michelet, seara după slujbă. Acolo, se întâlnea cu câțiva prieteni, sportivi ca și el și după antrenamente acești tineri mergeau pe jos pe Bulevardul Michelet pe Calea Prado și luau autobuzul din Strada Castellane situată la doi kilometri de stadion.

Expresia *Mens sana in corpore sano* li se părea cum nu se poate mai potrivită acestor băieți robuști, muncitori și de o moralitate perfectă așa cum am putut să constat în cursul anchetei mele (întinsă pe mai mulți ani). Cel mai tânăr din grupul de patru sau cinci prieteni, Jean-Claude Pantel, în afară de atletism, scria și versuri și compunea cântece[1] . Unul dintre prietenii săi J. Panteri, după serviciu, se consacra două sau trei zile pe săptămână activităților unei asociații culturale străine cu sediul la un consulat.

Într-o seară deci, către ora opt și jumătate, Jean-Claude Pantel și prietenii săi, după antrenamentul lor, se îndreptau pe Calea Prado în direcția piației Castellane. Pe șosea, circulația scăzuse;

---

[1] *Vedeți videocaseta asupra lui* Jean-Claude Pantel și stranii săi vizitatori. *Contacte Spațiu-Timp.*

puțină lume era pe trotuare. Brusc, trei sau patru pietre au fost lansate și au căzut aproape de tinerii sportivi. Surprinși, aceștia s-au întors, inspectând aleea mărginită de platan, fără să ajungă să descopere autorul sau autorii acestei ploi de pietre. Se ascundeau oare ei în spatele arborilor?

După puțin timpa urmat căderea altor pietre, dar de această dată unul dintre băieți a fost atins la șale. Detaliu surprinzător: deși proiectilul era destul de mare în schimb, șocul foarte ușor nu a cauzat nici o durere. Și în continuare, nimeni pe șosea.

Puțin după aceea, doi dintre tineri au perceput o explozie de armă de foc, dar ceilalți nu au auzit nimic; brusc, Jean-Claude a tresărit, și-a întors brusc capul și a coborât privirea: el a resimțit un mic șoc în pantof.

Uluit, el a constat că o lamă de ras se înfipsese cam jumătate de centimetru în călcâiul pantofului său!

Nu fără dificultate, el a scos lama -una dintre cele obișnuite- pe care a aruncat-o, comentând această aventură deloc obișnuită. Niște golani abili în lansarea de pietre mai treacă-meargă; dar nu s-a mai văzut o lamă de ras, chiar lansată la țintă să se înfigă atât de solid într-un călcâi al unui pantof!

Băieții și-au reluat drumul și pietrele au început din nou să cadă, apoi un mic obiect, lansat din spatele lor, a trecut în diagonală pe sub nasul lor și s-a îndreptat spre stânga. Ei s-au oprit și au constatat atunci că un domn, urcând pe bulevard în direcția lor, a fost și el surpins. Jean-Claude și prietenii săi rămași perpleși l-au abordat pe trecător ajuns în dreptul lor. Necunoscutul a declarat că a văzut, un mic obiect învârtindu-se rapid și mergând să se înfigă într-un copac foarte apropiat de ei. Ei au privit acel copac și au văzut o lamă de ras înfiptă cam un centimetru în scoarță! Înlemnit, Jean-Claude l-a întrebat pe trecător dacă a văzut pe cineva lansând pietre sau această lamă de ras. Răspunzând negativ domnul cumsecade, puțin curios, prin natura sa a mărturisit că nu înțelege nimic și și-a continuat drumul.

Un nou jet de pietre, un pic mai departe, și trei monede: două de douăzeci de centime și una de zece, pe care tinerii

le-au adunat, râzând de această dată. În Piața Castellane ei s-au separat, luând fiecare autobuzul de care avea nevoie, Jean-Claude mergând pe același drum după aceea cu unul dintre prietenii săi pentru a ajunge la domiciliu; și acolo, ieșind din autobuz, a plouat încă odată cu pietre din ce în ce mai numeroase, venind parcă mereu să se așeze la încălțămintea tânărului compozitor.

Părăsindu-și prietenul el a intrat în casă protejându-și capul cu coatele, urmărit fără încetare de o grindină de pietre.

Toate aceste proiectile venite din necunoscut -pietre, lame de ras, monede- au fost atinse de Jean-Claude Pantel și de prietenii săi; temperatura lor era normală deși adesea, în caz de poltergeist aportul de obiecte este însoțit de umezeală și căldură.

Această pățanie urma să fie prima dintr-o lungă serie de evenimente, de fenomene de manifestări când stranii, când fantastice sau terifiante care trebuiau să dureze doi ani! (Mult mai multe în realitate așa cum am putut să o verific după redactarea acestei cărți.) Numărul, diversitatea acestor fenomene este de o așa manieră încât noi am trebuit să le rezumăm, să le spunem schematic, forțându-ne totuși să respectăm cronologia fără să ne preocupăm de ziua exactă în care ele s-au produs.

Năzdrăvănile invizibilului

Ora nouăsprezece pe terasa cafenelei din Bulevardul Athenei, în apropierea scării monumentale a gării Saint-Charles din Marsilia.

Jean-Claude, J. Panteri și alți băieți luau un aperitiv (sirop sau suc de fructe, niciodată alcool!). Brusc, un tub de neon a traversat șoseaua (mult mai încet decât dacă ar fi fost lansat de cineva) și a explodat sub scaunul lui Jean-Claude. Ne închipuim uluirea clienților care, nevăzând sosirea tubului de neon și-au imaginat că vinovați sunt acești tineri care se amuză! Vă puteți

imagina încurcătura lui Jean-Claude în fața tovarășilor săi, care începuseră și ei să-l privească cu suspiciune: nu este curios că aceste fenomene insolite, derutante se produceau doar în prezența sa? Desigur, prietenul lor nu face absolut nimic dar faptele sunt fapte. Dacă el este absent, ei nu constată nimic anormal.. "Suspectul" a trebuit să recunoască adevărul acestei afirmații. Ieri de asemenea, la birou, un pumn de agrafe a fost proiectat asupra lui în prezența unei dactilografe... care și-a imaginat cât se poate de evident că au fost aruncate chiar de el...

În timpul conversației lor ceasul lui Jean-Claude a sărit literalmente de la mână, a zburat și a dispărut! Fără îndoială că a căzut pe jos? A fost găsit într-o bună stare de funcționare sub un ghiveci de flori. Detaliu uluitor: cureua de ceas dintr-o țesătură neagră a rămas în continuare în jurul încheieturii mâinii băiatului. Cum a putut ceasul să "zboare"? Faptul în sine sfida rațiunea, presupunea o manipulare a parametrilor noștri spațio-temporali, o acțiune care se exersa din afara dimensiunilor noastre!

Ora douăzeci și unu și treizeci. Ei au ajuns la cinematograf în pauză și s-au instalat în fundul sălii... Aproape imediat, destul de departe în fața lor a căzut oblic un obiect din balcon nu foarte mare dar imposibil de identificat.

Apoi s-au făcut auzite lovituri de la picioarele rândului de scaune; aceste zgomote se apropiau și misteriosul obiect "hoinar" a sfârșit prin a se opri... sub ochii lui Jean-Claude. Acesta, puțin neliniștit, s-a aplecat, l-a pipăit și a găsit, în fine că era un fel de grilă metalică similară unei site de chiuvetă de la un restaurant! Un moment mai târziu, un alt obiect a căzut din nou din balcon... a urmat același drum, a lovit succesiv diversle rânduri de fotolii, de scaune și a venit să-și piardă puterea la picioarele aceluiași invariabil „vizat"! De această dată era un banal robinet de cupru!

Cum este posibil ca două obiecte metalice să cadă mai întâi în diagonală și apoi să se plimbe de-a lungul rândurilor de fotolii, de scaune lovind succesiv fiecare picior al acestora pentru ca în fine, calm să vină să ajungă sub scaunul băiatului?

Ora douăzeci și trei și patruzeci de minute. Grupul de prieteni părăsește cinematograful și urcă pe Strada Canebiere. Pe trotuarul din stânga depășește "Sex-shop" și în fața hotelului Noailles intră în pasajul subteran care îi conduce în Strada Thubaneau pentru (această scurtătură traversând un rând de case) a ajunge în bulevardul Dugommier.

Ei s-au angajat în acest larg pasaj "subteran" (situat la același nivel cu Canebiere) și au auzit o monedă făcând zgomot în spatele lor. Ei au ridicat-o râzând: acest gen de fenomen sfârșește prin a deveni obișnuit. Au mai mers câțiva metri și Jean-Claude s-a oprit arătând o placă de metal, fără îndoială de la o gură de apă, care tocmai s-a ridicat pentru a se deplasa prin fața lor ca o săgeată! Ceilalți n-au văzut nimic, totul desfășurându-se foarte rapid. Acolo, pe peretele din dreapta era desigur conturul cavității, amplasamentul dreptunghiular destinat să primească placa dispărută, dar Jean-Claude n-a avut oare o halucinație? Ei au început să se grăbească, au alergat până în colțul pasajului care dădea în Strada Thubaneau pentru a constata că acesta era închis cu o grilă. O grilă care n-ar fi putut permite unei plăci de 30cm pe 40cm să o traverseze.

Jean-Claude Pantel și prietenii săi fac cale întoarsă, urcă pe Canebiere și merg pe bulevardul Dugommiere până în stația autobuzului. Ei așteaptă, vorbind despre acest nou incident și, în spatele lor, se produce un mic șoc într-un perete. Se întorc uluiți: placa de fontă este acolo, pusă în dreapta, lipită pe perete. Dar e oare chiar aceeași pe care Jean-Claude a văzut-o "dezlipindu-se" și zburând pentru a dispare în interior în ciuda prezenței grilei? Prietenii săi se îndoiesc, totuși se duc spre placă, aleargă din nou în pasaj și constată că placa intră pefect, milimetric, în conturul gol. Ei trebuie să admită că este chiar placa de fontă pe care Jean-Claude a văzut-o ridicându-se și trecând pe sub nasul său!

Cei patru prieteni o pun din nou la locul ei și apoi se grăbesc către stația de autobuz, unde, exact în locul în care descoperiseră placa ei găsesc o piesă de un franc în echilibru pe muchie!

Într-o altă seară, către ora opt, pe bulevardul Notre-Dame ciculația era slabă. Un zgomot de metal răzuit i-a făcut să se întoarcă: de această dată, era o placă grea de canal de scurgere care îi urma, răzuind solul apoi ridicându-se la douăzeci de centimetri înălțime pentru a-i depăși într-un salt! Băieții, fără respirație, înghețați, o văd brusc lovind succesiv, cu zgomot, barele de șoc la trei automobile care staționau la marginea trotuaruloui! Se duc acolo în grabă: nici cea mai mică denivelare, nici o zgârietură pe barele de șoc. Și totuși zgomotul auzit le dădea voie să creadă că astfel de lovituri trebuie să fi lăsat semne foarte vizibile. Nimic! Placa grea a mai făcut câțiva metri și a căzut pe sol, spărgându-se în două bucăți care au rămas una lângă alta. Cum a putut ea să se rupă căzând de la o înălțime de numai douăzeci de centimetri? Ce fantastică energie dinamică trebuie invocată pentru a explica "levitația" și "propulsia" acestei grele plăci de fontă?

După acest spectaculos incident, o nouă ploaie de monezi. Jean-Claude și prietenii săi urcă pe bulevard până în dreptul automobilului lui Jacques dar, înainte de a ajunge la Citroën ei zăresc un bec electric pe cale de a traversa liniștit șoseaua! Un bec electric luminând, care se va așeza nu departe și se va sparge explodând! Ei mai văzuseră deja becuri "hoinare" (fără joc de cuvinte!), dar niciodată un bec aprins! Odată, chiar, unul dintre aceste becuri a căzut la piepoarele lui Jean-Claude și s-a auzit un mic zgomot ca de monedă, fără să explodeze, în globul său fiind detașată o bucată de sticlă care desemna un "opt" perfect! Mai fusese de asemenea și o mică linguriță îndoită care înțepa o banală bucată de hârtie albă fără nici o inscripție. O clemă era atașată acestei bucăți de hârtie pliată în patru.

Jacques i-a urcat pe prietenii săi în automobil și le-a propus să meargă să bea un pahar la el acasă. Ajunși la destinație, Jean-Claude a observat un obiect întunecat, cilindric de vreo douăzeci de centimetri ieșind din Citroën pentru a dispare Dumnezeu știe unde. Tinerii au început să urce scara și brusc Jean-Claude a exclamat: misteriosul obiect este acolo, în fața lor și îi preceda zburând în aer. Surprins, Jacques a recunoscut atunci bobina de

rezervă de la automobilul său! Această bobină care, dematerializându-se din cutie, s-a rematerializat în exterior pentru a se dematerializa încă o dată înainte de a se rematerializa pe scară! Jacques urcă în viteză treptele și ajunge să apuce în zbor bobina nouă pe care o recunoaște: în rest, verificarea fiind făcută, cutia în care fusese bobina este găsită goală și deci sus-numita bobină era aceea care alesese libertatea!

O noapte cu stafii

Jean-Claude și câțiva dintre prietenii săi au fost invitați la Toulon la căsătoria unui cuplu dintre prietenii lor: Jacky și Colette. Doamna Duval, mătușa căsătoritei le-a oferit ospitalitatea. Ambianță simpatică și relaxată căci tinerii trebuiau să se mulțumească cu o cameră cu un pat mic cu două saltele pneumatice și un pat pliant. Nici o problemă și într-o bună dispoziție Jean-Claude, cei doi prieteni din Marsilia și Gérard, un rugbyst din Toulun au acceptat să se culce într-o astfel de manieră boemă.

Doamna Duval a tratat cu gentilețe această tinerime care îi invadase casa și i-a sfătuit pe Jean-Claude și pe Gérard să meargă să împrumute niște pături în plus de la un vecin din vila din apropiere. Ducându-se acolo, o banală ploaie de pietre i-a însoțit. Vă imaginați neliniștea rugbystului căruia Jean-Claude a omis să-i vorbească despre talentele sale de medium, cât se poate de involuntare...

Ajunși în fața vilei din apropiere, pietrele au început să plouă lovind ferestrele. Vecinul i-a primit pe vizitatori vădind semne de neliniște: el declara că a auzit focuri de armă. Jean-Claude știa că nu era nimic de genul acesta dar se întreba de ce în interiorul vilei șocurile pietrelor în voleții ferestrelor luase amploarea unei detonații. Vecinul a telefonat poliției care a sosit destul de rapid,

a luat depozițiile "martorilor", și au organizat o cercetare a zonei care nu a condus la găsirea aruncătorilor ascunși.

Odată poliția plecată, Jean-Claude și Gérard, asigurați cu cuverturi, au plecat. Înainte de a se reîntoarce la doamna Duval, Jean-Claude a făcut un drum cu mașina până la părinții săi din Toulon pentru a le semnala că se va culca cu prietenii săi la mătușa tinerilor căsătoriți. În timp ce se deplasau cu mașina, el și Gérard au auzit brusc un șoc sonor în caroserie: era o piatră mare... care îi urma! Ei s-au oprit și piatra a căzut alături de vehicul, pe care nu au găsit nici cea mai mică denivelare!

Au revenit la casa doamnei Duval. O bilă de biliard a sosit - planând- și căzând la picioarele lui Jean-Claude care a ridicat-o. un moment după aceea, pe scara ce ducea la apartamentul gazdei lor ei au constatat că o piatră de dimensiunea unei portocale îi preceda zburând în aer pe deasupra treptelor. La fiecare palier depărtându-se când la stânga când la dreapta, ea lovea cu forță în ușa locatarilor. Jean-Claude a reușit să prindă piatra buclucașă și a urcat în grabă pentru a nu fi obligat să răspundă la eventualele întrebări ale locatarilor deranjați!

Intrând la doamna Duval, a fost desigur forțat să-i explice motivul pentru care el aducea în plus față de cuverturi o bilă de biliard și o piatră mare. Surprinsă la început, mătușa a sfârșit prin a recunoaște că ea a auzit vorbindu-se despre fenomenele de bântuire, poltergeist și alte deplasări de obiecte. Unii dintre invitați erau sceptici dar Gérard, rugbystul, care asistase "la acest antreu" ("felul principal" nesosind decât mult mai târziu în miezul nopții!) nu se simțea prea bine. A placa un adversar sau a opri o minge ovală nu era un lucru care să-i facă frică, dar a juca cu o minge de biliard sau o piatră mare lansate de Invizibil, aceasta îl făcea să-i treacă fiori în spate.

Cineva a tras un chiot de exclamație și a îndreptat un deget tremurând spre fereastră: o bilă de oțel care, cu un moment mai devreme fusese așezată pe masă se găsea acum la marginea ferestrei...

Ora unu treizeci dimineața. Jean-Claude, Jacques, Paul și Gérard s-au instalat în camera pusă la dispoziția lor: Jean-Claude

în patul îngust, Jacques în patul pliant, Paul și Gérard pe saltelele pneumatice. Este vară și noaptea este înăbușitoare; fereastra este larg deschisă și fiecare doarme. Lovituri surde, ciocănituri în pereți și plafoane îi trezesc pe cei ce dorm. Jean-Claude aprinde lumina și zgomotele încetează imediat. Se discută câteva minute asupra acestor manifestări de bântuire clasice (nu pentru rugbyst care rămâne ferm nemulțumit) și se stinge din nou lumina. Zgomotele revin în întunerie apoi se aude un șoc foarte puternic. Jean-Claude reaprinde lumina și toți patru se ridică surprinși: în mijlocul camerei, pe parchet, tronează o Sfântă Fecioară din fildeș!

[În 15 ianuarie 1993, la domiciliul lui Jean-Claude noi am fost vreo zece persoane care am constatat că o statuie din bronz a lui Iisus din bronz de vreo patruzeci de centimetri înălțime nu nu se mai afla în nișa din zid situată la doi metri înălțime. Noi am ieșit și uluiți am constatat că acest Christ se rematerializase în exteriorul casei pe una din treptele scării de acces!]

Ne reîntoarcem la "noaptea bântuirii" de la Toulon, care a urmat căsătoriei lui Jacky și Colette în momentul în care Sfânta Fecioară din fildeș este descoperită în mijlocul parchetului. De unde venea ea? Este prevenită doamna Duval care declară că această sfântă fecioară se găsește într-un colț, pe o etajeră, lângă un piedestal pe care se afla o altă statuetă, mai mare dar de asemenea din fildeș reprezentând maratonist antic, așezat, care era preocupat să-și scoată un spin din călcâi.

Statuia sfintei fecioare este repusă în locul ei și brusc, apare bila de biliard, care se ridică în aer și lovește cu forță plafonul, făcând acolo o gaură înainte de a recădea greu pe sol. Rugbistul, foarte palid, literalmente "defazat" bâlbâie cuvinte, fraze incoerente, afirmând că va pleca la Roubaix sau la Strasbourg! Reacție care mai târziu îi va face să râdă din plin pe ceilalți!

Toți se duc la culcare, fiecare forțându-se să nu se mai gândească la acest "vacarm" și sperând astfel să-și regăsească

somnul. Jean-Claude resimte o respirație rece trecând pe deasupra lui ceea ce-l uimește, din cauza căldurii din jur. Simte de asemenea o curioasă presiune pe piept și pe brațele alungite de-a lungul corpului. Neliniștit, el cere prietenilor săi să facă lumină și apoi rămâne uluit, descoperind motivul tulburării sale: corpul său era ținut captiv de picioarele unui scaun venit să-l "fixeze în cuie" de patul său! Din nou Gerard a vorbit despre intenția sa "de a face aripi către Roubaix sau Strasbourg".

S-a stins lumina, fără speranță de a regăsi somnul și, la capătul a câteva minute, s-a auzit un șoc foarte violent de parchet. Jacques a reaprins lumina; de această dată, erau cele două statui de fildeș care se găseau pe sol, în mijlocul camerei!

Băieții au tresărit, au întors capul către dulap: cheia se agita zgomotos în broasca ușii lui. Ea a sărit, a căzut pe sol, sub un scaun și înainta în salturi -se așeza-, pentru a aluneca, în fine, sub unul dintre picioarele scaunului care s-a ridicat liniștit!

- Eu, eu... Eu v-am zis, băieți, eu părăsesc teritoriul, mă duc la Roubaix! Îmi iau tălpășița la Strasbourg!

Ieșirea din minți a rugbystului a sfârșit prin a înveseli pe Jean-Claude și pe prietenii săi a căror râs a înghețat: un pumnal venit de nicăieri a căzut pe parchet pe o parte!

Băieții (cu excepția lui Jean-Claude) s-au decis să fumeze o țigară, forțându-se să liniștească pe Gerard, care rămăsese pradă dorințelor sale de evadare! Emoția atenuându-se, și în ciuda slabului entuziasm al rugbystului la ideea de a se reculca în întuneric, s-a stins totuși lumina. Câteva minute s-au scurs și brusc, un lucru terifiant s-a produs: în liniștea camerei s-a auzit exploziv un galop de cal! Un galop turbat, asurzitor, în curând acoperit de strigătele lui Gerard care cerea să se facă lumină!

Ordin, de altfel, executat pe loc căci după această manifestare auditivă (întreruptă imediat după ce lumina s-a aprins), nimeni nu s-a mai gândit să se culce din nou! Restul nopții s-a petrecut în neliniște și, odată cu venirea zorilor, băieții au descoperit o lamă de ras adânc înfiptă într-o pernă! Cei patru prieteni se simțeau epuizați, vidați de energia lor cu adevărat! Jocul zgomotos al tuturor acestor obiecte (reputate ca reanimate) nu se produsese cu

ajutorul Sfântului Spirit! Deplasarea lor a necesitat în mod fatal o energie psihodinamică extrasă din psihismul lui Jean-Claude, în particular (prin funcțiile sale de medium involuntar) și din psihismul celorlalți care l-au înconjurat. Cum s-a realizat acest "pompaj" și acest transfer de energie? Care este mecanismul, motivația din inconștiență? Tot atâtea întrebări la care știința va răspunde într-o zi. Aceasta în URSS, în diferite țări în Europa și în Statele Unite unde aceste fenomene sunt luate în considerație, studiate, controlate, în care se face ce se poate... dar nu în Franța, cel puțin la nivel oficial, căci Sindicatul Raționalist și alți maeștrii gânditori continuă să-și bată joc -s-au să defăimeze- în timp ce un număr de cercetători străini (și inteligenți) atacă direct problema!

Vă propun o reîntoarcere la filmul din Toulon, la doamna Duval, la trezirea tinerilor. Colette și Jacky, gândindu-se că ei dorm încă, s-au hotărât să-i trezească în cântec de fanfară. Cuplul a fost uimit să-i găsească nu numai în picioare dar și cu o înfățișare de oameni înfrânți, marcați de insomnie. În timp ce le explica noaptea lor albă, Jean-Claude s-a apropiat de masa pe care în ajun își pusese ceasul și inelul cu sigiliul. Ceasul dispăruse dar nu și cele două elemente ale brățării de piele[1] care fuseseră smulse așa cum se putea vedea pe cele două limbi de oțel îndoite care serviseră la fixarea curelei. Pentru a obține acest rezultat, a trebuit deci ca două forțe contrare să acționeze: una să imobilizeze ceasul și cealaltă să tragă lateral pentru a scoate cele două elemente ale brățării.

"Novicii" (așa sunt numiți tinerii căsătoriți în Provence) și invitații lor au început să scotocească prin cameră, în căutarea ceasului pe care Colette l-a zărit în sfârșiti... în echilibru pe tocul de lemn care încadra ușa. Jean-Claude, un voinic de talie mare, a reușit să-l apuce, să-l apropie de ureche: ceasul funcționa. În acest moment, pe masă, inelul său cu sigiliu a zburat și a aterizat încet pe spătarul fotoliului.

---

[1] *Este vorba despre o curcluță diferită de cea care a fost vorba mai înainte.*

După micul dejun, Pantel și trei dintre prietenii săi au plecat cu mașina spre plaja Sablettes. Jacques la volan, a încruntat brusc sprâncenele atrăgând atenția pasagerilor săi asupra unui mic obiect de metal strălucitor care, la un metru de sol... preceda mașina! Jean-Claude a tras o exclamație de surprindere: era ceasul, fără brățară, pe care-l lăsase totuși la doamna Duval!

Și filmul western începe! Prietenii noștri umăresc ceasul, Jacques concentrându-și atenția asupra conducerii mașinii și forțându-se să asculte indicațiile prietenilor săi fără a le asculta prea mult, de altfel, căci dacă i-ar fi ascultat el ar fi trebuit să facă un adevărat slalom pe drum, să meargă în zig-zag pentru a putea ajunge din urmă ceasul în zbor. Într-un anumit moment, ajungând în dreptul ceasului, acesta se găsea în dreapta vehiculului. Jean-Claude a întins disperat mâna prin fereastra lăsată. El l-avea! Nu, ceasul s-a volatilizat! A dat drumul la un șnur de înjurături.

Mașina s-a oprit la stopul roșu și, aproape imediat un șoc violent; mai exact un zgomot de șoc foarte puternic dar vehiculul nu s-a mișcat un milimetru. Fără să le vină să creadă, pasagerii au constatat că automobilele și o motoretă oprită lângă ei nu au reacționat: șoferii nu păreau că ar fi auzit acest vacarm. Acest "șoc" arsurzitor -care după cum s-au asigurat- n-a lăsat nici un semn pe caroserie.

Stopul devine verde și redemarează. Un mic obiect clar se întoarce atunci în mașină prin fereastra din dreapta, trece pe deasupra umărului lui Jean-Claude care tresare, se reîntoarce... și vede ceasul său aterizând pe bancheta din spate între doi pasageri! Și ceasul continua să funcționeze ca întotdeauna!

Două noi lovituri, violente au fost simțite în tabla caroseriei, apoi altele, mai rare. De această dată nu mai era un lucru invizibil care lovea în caroserie: era statuieta, Sfânta Fecioară din fildeș care îi însoțea pe prietenii noștrii! Trebuia recuperată și restituită doamnei Duval și, din nou, westernul a reînceput! Brațele se întindeau, căutau să prindă în zbor această statuetă care întotdeauna le scăpa. Brusc, Sfânta Fecioară a făcut o tangentă, s-

a îndreptat ca o săgeată în direcția unui teren de camping și a dispărut. Pentru totdeauna de această dată!

A doua zi, tinerii căsătoriți și-au luat adio de la musafirii lor; ei mergeau să se instaleze în Lyon. În sufrageria mătușii, toate gazdele erau adunate. Un mic zgomot s-a produs, venind de la o etajeră: era o jucărie, un mic rulou compresor (fără motor) care începuse să se deplaseze, care a sărit către fereastră și a spart un ochi de geam! Un moment mai târziu, o vibrație bizară s-a auzit din bucătărie: toți s-au dus acolo pentru a constata că un geam al ferestrei era animat de vibrație furioasă. El se mișca încet, ca și cum era "aspirat" către interior. Chitul s-a dezlipit pe o bucată și sticla, scoasă din cadru... a dispărut spontan, volatilizată în prezența a opt martori.

Jacky, tânărul căsătorit, era surprins; totuși, fiindcă auzise vorbindu-se despre fenomenele paranormale el nu a avut nici un motiv să considere întâmplarea drept un miracol. Jean-Claude, în care el avea toată încrederea (ca de altfel și prietenii săi), i-a vorbit despre diversele manifestări care s-au desfășurat foarte adesea în jurul său: ploi de pietre, lame de bărbierit, becuri electrice, tuburi de neon, chiar și grindină de cleme căzute în paharul său, într-o seară pe terasa unei cafenele.

Jacky și soția sa au plecat la drum și, timp de jumătate de kilometru, părăsind Toulonul, zgomote bizare s-au făcut auzite în automobilul lor. Zgomote cât se poate de anormale dar pe care șoferul, pentru a nu o neliniști pe Colette, le-a pus pe seama tobei de eșapament, uitând deliberat să vorbească despre această impresie stranie pe care o avea. În fine, zgomotele au încetat, ca și acea senzație de nedefinit, și călătoria s-a desfășurat în continuare fără pățanii.

Soția mea și cu mine am cunoscut o experiență similară, în trecătoarea din Verdon, după ce am petrecut o noapte cu câțiva cercetători, într-un cimitir (foarte neobișnuit) al unui sat mort: Châteauneuf-les-Moustiers, unde mai multe morminte fuseseră profanate, ale cărui cruci fuseseră sparte ritual, fiecare ramură ruptă în mijlocul său). Lucru obișnuit uneori în magia neagră! Atunci am perceput cu claritate un fel de "prezent", de forță

obscură, neliniștitoare, care ne-a însoțit, și aceasta pe mai mulți kilometri. Imediat am formulat, mental, anumite mantras (formule de protecție, în mod obișnuit vocalizate într-o manieră specială); dezagreabila senzație de "prezență" s-a topit și noi n-am mai trebuit să cărăm cu noi fantoma!

Neliniște imaginară? Autosugestie? Exces de oboseală după o noapte albă petrecută într-un cimitir, vor argumenta scepticii. Este foarte posibil. Dar eu sunt departe de a fi convins.

Alte "reacții în lanț" ale paranormalului

Într-o seară, către ora optsprezece și treizeci de minute, Jean-Claude Pantel a mers să-și caute prietenul J.Panteri la sediul asociației culturale unde el asigura permanența. L-a găsit în bibliotecă ocupat cu clasarea fișelor. Panteri a fost uimit: Jean-Claude avea un aer bizar, neliniștit și acesta din urmă i-a mărturisit că simte o impresie neplăcută, ca la apropierea unei manifestări paranormale. În acest moment, cei doi prieteni au perceput un zgomot mic, dificil identificabil dar cu rezonanță metalică. Uimiți, ei au privit în jurul lor și au văzut o carte ieșind de pe raft, zburând înainte de a se așeza, pe o latură a sa exact pe cantul ușii. J.Panteri s-a urcat rapid pe un scaun și a apucat cartea dar a simțit o ușoară rezistență, ca și cum cartea fusese "magnetizată". El a "dezlipit-o" de ușa de lemn și a citit titlul: *Christos și sfinții săi.*

Un moment mai târziu ei au părăsit consulatul care adăpostea asociația culturală și în momentul în care se urcau în automobil ei au zărit o altă carte care zbura în jurul vehiculului și apoi a dispărut. Jean-Claude și J.Panteri s-au oprit în strada Dragon în fața restaurantului unde ei aveau întânire cu doi dintre prietenii lor. În spatele lor se afla un mic automobil Austin condus de o tânără fată. Aceasta din urmă și tinerii au părăsit vehiculele lor aproape în același moment și atunci un șoc violent a fost resimțit:

o bilă de biliard tocmai a venit să lovească brusc automobilul Austin al cărei proprietară furioasă a început să îi înjure pe "cei ce făceau glume proaste"! Și a fost rândul prietenilor noștrii de a se apăra, de a protesta, arătându-și nevinovăția, ajutați în aceasta de faptul că micul automobil nu avea nici cea mai mică urmă de lovitură! Surprinsă, tânăra a trebuit să recunoască faptele dar nu a putut să nu le arunce o privire urâtă înainte de a se îndepărta!

Reuniți, cei patru tineri s-au așezat la o masă, într-un restaurant și câteva monezi "au plouat" în jurul lor, pe care ei le-au adunat destul de încurcați; după acest meniu cu monede a fost rândul unei bucăți de lemn să cadă din balconul de la mezanin care se afla deasupra restaurantului. Ori la etaj exista o sală goală; scaunele și mesele, vizibile printre barele balconului se aflau într-o sală neluminată. Bucățiile de lemn i-a urmat o furculiță care a căzut la picioarele lui Jean-Claude. În mod ciudat, vecinii de la mesele din jur nu au remarcat nimic anormal și era bine!

Un câine trăgându-și lesa a venit din spatele restaurantului (venit fără îndoială de la bucătărie); el manifesta neliniște, ridica nasul către balcon, se învârtea în cerc, gemea sau privea cu neliniște în direcția ușii, părând să sesizeze o prezență invizibilă oamenilor. Chelnerița s-a apropiat, a gonit câinele care s-a îndreptat către bucătărie.

Cei patru au fost uimiți să audă muncitorii mânuind lopeți și târnăcoape la ora nouă seara în apropierea restaurantului. Chelnerița a ciulit urechile, surprinsă și ea: aceasta mi se pare că vine de pe culoar. Ea s-a dus acolo, dar a revenit, mărturisind că nu înțelege: pe culoar zgomotele de lopeți și târnăcoape sunt mult mai puternice dar nu e nimeni. Poate în stradă? Chelnerița și chelnerii s-au dus să arunce o privire afară: paradoxal, zgomotele se auzeau mult mai slab. Fără îndoială că este o echipă care lucrează într-un cartier vecin?

Jean-Claude și prietenii săi au cerut nota de plată și în acest moment a explodat zgomotul unei locomotive. Chelnerița a pălit, și-a pierdut respirația, privind în jurul ei cu angoasă, neliniște, întrebându-se de când strada Dragon a devenit anexa gării Saint-

Charles! Cei care mâncau la celelalte mese nu au reacționat: manifestând astfel că ei nu auzeau nimic din toate acestea!

Tinerii, obișnuiți cu aceste pozne ale individului nu s-au pierdut deloc în explicații pe lângă chelneriță și au părăsit localul pentru a merge să asculte discuri la J.Panteri. Pentru ei, aceste manifestări deveniseră curente și evocau cu amuzament mutra fetei cumsecade când a auzit sosirea locomotivei fantomă! Și nici nu era vorba să cauți originea acestui vacarm în gara din Saint-Charles, foarte îndepărtată de strada Dragon. Ei își aminteau de un alt zgomot, încă și mai terifiant: cel al galopului infernal de cal perceput la Toulon, în casa doamnei Duval. Și acolo, nu ca pentru locomotiva din Marsilia era imposibil să fie invocat galopul unui cavaler care făcea pe Zorro în plin oraș!

Jean-Claude și prietenii săi au urcat scara... brusc escortați de un glob de sticlă alb, cel al unei plafoniere din bucătărie. Globul i-a depășit și a mers să se spargă pe palier! În mare grabă dar în tăcere, tinerii au păsit pe ultimele trepte pentru a se refugia la prietenul lor, nedorind să fie tratați ca drept golani de un locatar atras de acest vacarm.

Panteri a oferit scaune prietenilor săi și a căutat câteva clipe un mic disc din plastic necesar pentru discurile de patruzeci și cinci de turații cu gaură centrală. El l-a găsit, l-a pus în locul său, a plasat un disc pe planul pick-up-ului și s-a așezat pe scaun fumându-și pipa, legănat de muzică. Însă nu pentru multă vreme: axul de plastic a sărit în aer și discul de patruzeci și cinci de turații s-a descentrat făcând să se audă un zgomot deloc prevăzut de compozitor și nici de orchestră.

S-a oprit "masacrul" și Panteri a recuperat axul de plastic care zburase până în spatele fotoliului lui Jean-Claude.

Mai târziu, Panteri a căutat cuțitașul de răzuit al pipei sale, deobicei pus pe o măsuță mică: instrumentul de curățat pipe dispăruse, fără ca cineva să-și de-a seama. S-a auzit atunci un clinchet metalic în spatele scaunului lui Jean-Claude. Prietenul său a surâs: este sigur instrumentul de curățat pipe. În sfârșit, obiectul tocmai "aterizase"!

Un nou incident: perdeaua de la fereastra sufageriei se agită, se ondulează sub un curent de aer inexistent; lustra începe să oscileze cu o mișcare de pendul. Apoi se percep niște clinchete de obiecte metalice care se ciocneau între ele; zgomotul este înăbușitor. Jean-Claude are o tresărire: el jură pe sfințiile sale din buzunarul hainei puse pe spătarul unui scaun la intrare. Privirile se îndreaptă către acea haină și toți văd legătura de chei ieșind din buzunar, sărind în aer și recăzând pe parchet!

Se scurg câteva minute și pe suprafața unei mobile, o jucărie, un car de plastic (cadou publicitar în piese descompuse care se găsea în pachetele de detergenți) se demontează singur răspândindu-se în piese pe mobilă!

Participanții la această mică reuniune tulburătoare, în ciuda faptului că toți au fost impresionați de aceste "reacții în lanț" au rămas atenți la ceea ce mai putea să se întâmple. Un suflu de vânt a trecut prin sufragerie (în nici un caz mistralul din acea zi la Marsilia). Jean-Claude se simte brusc tulburat: el rămâne imobil, mâinile lipite de brațele fotoliului, simțind și văzând inelul cu sigiliul, glisând puțin câte puțin degetului său. Cu gura căscată, prietenii săi urmăresc din nou mișcările inelului care în curând sare afară de pe deget pentru a cădea pe jos! Proprietarul său îl recuperează în grabă, îl repune în deget și el "dispare" din nou după ce a alunecat foarte rapid de această dată de-a lungul degetului!

Un minut mai târziu, pe sipet, un vaporizator transformat în vază se ridică, zboară, se volatilizează în timp ce o prezență invizibilă l-a atins ușor într-o manieră foarte neplăcută pe unul dintre cei prezenți. Puțin după aceea, un clinchet i-a făcut să ridice capul: legătura de chei tocmai s-a materializat în aer la treizeci de centimetri de plafon, înainte de a cădea pe parchet!

Sub sipet, ei au zărit un "obiect fantomă", rotund și lucios, fluidic, care aluneca. Acesta încetează să fie vizibil pentru a fi din nou zărit mai aproape. El dispare și în aceeași clipă se aude un zgomot sub fotoliul lui Jean-Claude: "cutare" fluidic se materializase. Era scrumieră de sticlă, spartă acum!

Un zgomot asurzitor: era o halbă de bere bavareză care a plesnit pe o etajeră. Vacarm disproporționat de mare pentru un obiect atât de nesemnificativ!

Nedorind să transforme apartamentul prietenului său într-un șantier de demolare, Jean-Claude a spus la revedere și s-a întors la el acasă, în camera pe care o închiriase de la o doamnă în vârstă. Acolo, calmul a revenit căci era singur. Paradoxal, numai când se afla în compania altora manifestările se declanșau! La ceva necazul este bun și mulți dintre martori i-au fost în curând de mare ajutor...

În plus, pare că Jean-Claude poate (mereu involuntar, aceasta se subînțelege) să "impregneze" cu darurile sale de medium pe unii dintre camarazii săi și aceasta temporar. Asta s-a întâmplat că J.Panteri a văzut dispărând și zburând obiecte și bare de plumb care serveau la compoziția textelor într-o imprimerie, bare care au căzut după aceea mânjite de ulei. Altădată, J.Panteri, la el acasă a întins mâna pentru a apuca pâinea de pe masă și a închis degetele în gol: pâinea se "evaporase"! (În 1990, la domiciliul meu, soția unuia dintre invitații noștrii a pus șervetul lângă ea pentru a merge să răspundă la un apel telefonic și șervetul a dispărut pentru totdeauna.)

Din nou acasă la Panteri, dar de această dată în prezența lui Jean-Claude, un aparat de bărbierit electric s-a așezat pe mobilier, și-a schimbat de mai multe ori locul la câteva minute interval, fără ca vreunul dintre martori să-l fi văzut în stare de mișcare. S-a constatat totuși că deplasările aparatului de ras coincideau cu deplasările lui Jean-Claude în încăpere: "câmpul biopsihic" al acestuia părea că exercită o acțiune telekinezică asupra obiectului.

Într-o seară, trecând prin fața unui garaj particular a cărui ușă era deschisă, tinerii au primit o ploaie de pietre care nu i-au atins. Au pătruns în garaj și grindina de proiectile s-a dublat, i-a atins în prezent cu anumită violență, în coaste și pe Jean-Claude în frunte. El a simțit o durere ascuțită și a avut o urmă timp de mai multe zile. În doi ani de "bântuire", a fost singura dată când aceste manifestări au dovedit o agresivitate reală.

Alte pietre cad uneori cu încetinitorul, lovesc ici și colo mașinile fără să lase urmă, se îndepărtează și apoi revin ciocnind caroseria.

Într-o seară, urcând pe o stradă în pantă, Jean-Claude și prietenii săi au văzut uluiți o roată de mașină care în spatele lor urca panta accelerând, depășindu-i și volatili-zându-se!

În timpul unei petreceri surpriză, o sticlă de șampanie goală a sărit, a căzut pe sol și a sărit ca o mingie de mai multe ori. Un băiat stupefiat (ignorând pățaniile obișnuite care aveau loc în jurul lui Jean-Claude) a apucat sticla și a aruncat-o cu teamă spre un perete unde ea s-a spart.

Când nu sunt pietre s-au lame de ras care zboară, atunci sunt piepteni! Așa, ca acest pieptene venit Dumnezeu știe de unde care a lovit o mașină, s-a îndepărtat, a ciocnit cu o alta și tot așa în continuare cu alte vehicule înainte de a se odihni pe sol.

Mergând într-o zi pe bulevardul Notre-Dame, ei au trecut pe deasupra unui capac al unei guri de canalizare... și placa s-a rupt în trei bucăți. La Panteri, mai târziu, din nou "vântul" suflă în sufragerie: un tablou se desprinde de pe perete și geamul se sparge.

Când veritabile necazuri încep

Jean-Claude se află la slujbă la un mare serviciu administrativ din Marsilia. În această dimineață el se găsește în al treilea subsol în departamentul de arhive în compania unui angajat pe care îl numim Bernard și care nu este deloc la curent cu fenomenele care se produc în preajma colegului său. Este necesar totuși să precizăm că până acum aceste manifestări în general, s-au desfășurat în exterior, cu excepția câtorva nefericite agrafe s-au ace care au zburat în birou...

Jean-Claude Pantel și Bernard au văzut sosind o sticlă care s-a spart la picioarele lor; apoi a fost rândul unei plăci de metal să

apară dintr-un clasor și să aterizeze pe sol. Bernard a încruntat din sprâncene căutând să înțeleagă. Dar când unul dintre tuburile de neon din plafon a explodat el n-a mai încercat nici măcar să înțeleagă și și-a căutat salvarea în fugă. "Perturbatorul" s-a întors atunci în biroul său... fără să știe că Bernard s-a dus să povestească, bâlbâindu-se, pățania sa șefului de personal.

În biroul său, Jean-Claude vorbea de câteva clipe cu dactilografa și aceasta a tresărit, întrebându-se de ce colegul său a aruncat pe jos cu monezi. Băiatul, natural, a negat că a făcut acest lucru și s-a pus pe lucru. După ceva timp, cu un aer bănuitor a sosit și șeful personalului care, fără nici o introducere i-a pus niște întrebări pline de reproșuri subînțelese apropo cu ceea ce se petrecuse în arhive. Nu, fără "povești"! Un tub de neon nu explodează singur; o sticlă nu se sparge singură și o placă de fier nu se lansează singură din afara unui clasor!

Subordonatul acuzat a încercat să se justifice, neliniștit de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, tunând și fulgerând împotriva acestor manifestări care, acum, se declanșau la locul său de muncă. Dar vai, în timp ce el încerca să explice, a plouat cu agrafe aproape peste tot! Dactilografa, brusc înecată de emoție, a arătat cu un deget tremurător către colțul încăperii. Șeful de personal și-a întors capul și a tresărit violent: un pachet de imprimate; de circulare administrative făcea botezul aerului și plana liniștit în birou pentru a ateriza impecabil la celălalt capăt al încăperii. Acest exercițiu de zbor fără motor, a fost constatat în mod direct de către șeful de personal care, acum, avea anumite dificultăți în a înghiți. Sincer, nici nu putea fi vorba să fie acuzat Jean-Claude care nu se mișcase. Incapabil să înțeleagă originea tuturor acestor fenomene al căror centru părea să fie băiatul, șeful de personal i-a ordonat acestuia să meargă să stea singur într-un birou, momentan neocupat, și i-a anunțat decizia sa de a face un referat la direcție.

Șeful de personal a ieșit, a înaintat pe culoar și a văzut, la capătul acestuia deschizându-se ușa ascensorului. Logic, cineva trebuia să iasă din cabină. Dar eroare, nu era nimeni și ușa s-a închis singură. S-a încruntat din nou din sprâncene când ușa s-a

deschis apoi s-a închis a doua oară. Iar când această ușă s-a deschis pentru a treia oară, după un impuls "fantomatic", șeful de personal, renunțând să mai ia liftul și a urcat și a urcat pe scări în viteză, ca și cum ar fi fost urmărit de o ceată de stafii...

Puțin timp după aceea, direcția administrației l-a convocat pe Jean-Claude la medicul de întreprindere (ne putem întreba pentru ce).

Medicul l-a examinat cu cea mai mare grijă și l-a declarat în cea mai perfectă stare de sănătate dar... Căci era un "dar". N-ar putea să fie vorba despre halucinații? Jean-Claude a respins această ipoteză de altfel infirmată de faptele obiective palpabile concrete, materiale și nu fructul imaginației. Medicul a admis acest argument ca întemeiat; el a admis de asemenea (probă a inteligenței sale), că fenomenele derutante, neînțelese încă (dar totuși respinse) de către știință pot să se manifeste. Totuși, primind un ordin de la direcția administrației, el va face un raport negativ afirmând că Jean-Claude Pantel este în excelentă condiție fizică dar că trebuie totuși să fie supus unui examen psihiatric.

Cosemnare! Acest medic, acționând astfel, a ascultat de administrație și a respectat codul deontologic care interzicea, lui, generalist, să se pronunțe în cunoștință de cauză în materie de psihiatrie.

În fața neliniștii, și chiar a angoasei pacientului său, medicul l-a liniștit și l-a întrebat: numeroșii martori ale acestor incidențe misterioase vor consimți ei să facă un proces verbal -și semnat- la tot ceea ce au observat în ultimii doi ani? Da, desigur- fu răspunsul.

Martorii solicitați de Jean-Claude, s-au grăbit să redacteze fiecare un proces verbal relatând scrupulos fantasticele evenimente pe care noi le cunoaștem. Și convocarea la medicul psihiatru a sosit la Jean-Claude care era din ce în ce mai neliniștit în ceea ce privește rezultatul la care era să se aștepte: nu va fi el considerat "ținut"? Nu risca el să-și piardă situația? Ce să facă? Cum să se protejeze, să se apere în caz de eșec?

Atunci Jean-Claude și prietenii săi și-au amintit că au ascultat de mai multe ori emisiunea mea "Intersecții cu straniul". Am

primit o scrisoare de la ei și ne-am fixat o întâlnire. Am conversat timp de aproape trei ore, cu microfonul în mână și am putut să judec la fel cum am făcut-o și în cursul întâlnirilor noastre ulterioare, că acești băieți erau sănătoși mental, inteligenți, normali sub toate aspectele. I-am asigurat: toate aceste fenomene n-au nimic "supranatural", deși aparțin domeniului parapsihologic. Dar, am acceptat să-l însoțesc pe Jean-Claude Pantel la psihiatru, promițându-i să intervin eficace dacă din întâmplare o soartă analoagă cu cea a lui Pierre Meslat l-ar fi amenințat. M-am forțat să-l liniștesc de frica sa ascunsă pe care cuvintele n-au putut să o risipească total, argumentând pentru a-i face plăcere că există și psihiatrii inteligenți! Și noi ne-am separat râzând după ce am convenit să ne reîntâlnim luni cu un sfert de oră înainte de a ne prezenta la respectiva convocare.

Da, din fericire, profesorul S. și doctorul A care s-au întreținut îndelung cu Jean-Claude mai întâi și apoi cu prietenii săi aparțineau acestei categorii de oameni inteligenți, cu spirit deschis, conștienți de realitatea concretă a fenomenelor paranormale[1] . Am avut plăcerea să constat că acești doi practicieni nu aveau nimic comparabil cu cutare sau cutare raționalism pentru care paranormalul este o formă de halucinație, o anticameră a nebunirii. Ei au înțeles perfect că acest pacient, cât se poate de sănătos mental, era catalizatorul involuntar al acestor fenomene uimitoare, declanșate de energia sa psihodinamică și telekinezică. O energie ale cărei efcte le constatăm dar care rămâne misterioasă.

Desigur (și înțeleg foarte bine acest lucru), profesorul S. și doctorul A. ar fi dorit să poată vedea și verifica ei înșiși aceste fenomene. Doctorul A. mi-a sugerat, foarte sincer, să intervenim

---

[1] *Printre acești adevărați oameni de știință cu spiritul deschis, citățm în special, pe doctorul Jean Barry din Bordeaux, autorul* Jurnalului unui parapsiholog *(Ediția Publications Premieres, colecția "La graniță" condusă de Raymond Abellio); Remy Chauvin, autorul lucrării* Puterile noastre necunoscute *(Enciclopedia Planete); William James,* Experiențele unui psihist *(Editura Payot); profesorul Robert Tocquet,* Puterile secrete ale omului *(Editura Production de Paris). Și lista nu este închisă...*

pe lângă Jean-Claude Pantel pentru ca el să accepte să petreacă două săptămâni, de bună voie și în toată libertatea într-un astfel de stabiliment psihiatric, sperând astfel să controleze o eventuală manifestare supranormală. Am atras atenția interlocutorului meu de puținele șanse pe care le are de a observa acest gen de fenomene în jurul lui Jean-Claude atunci când acesta este transplantat -chiar liber- într-un mediu atât de puțin propice ca într-un stabiliment psihiatric. Lucru la care ei au convenit fără efort, căci un astfel de loc nu este evident de natură să bucure un om normal, și nicidecum să favorizeze apariția facultăților sale psi! (Deși așa cum s-a văzut, aceste fenomene s-au produs la Pierre Meslat chiar în timpul sejurului său forțat -și fără motiv- într-un azil psihiatric.)

Detaliu curios și care merită să fie subliniat: ca urmare a dialogului purtat cu profesorul S. și cu doctorul A. Jean-Claude a văzut că dispar manifestările care de doi ani îi perturbau grav existența.

Poate (dacă nu sigur) aceste daruri "sălbatice" vor reapare într-o zi? (La întrebarea care figurează în ediția originală din 1973 i se poate răspunde astăzi afirmativ).

Ș vreau să subliniez înainte de a concluziona în special straniul dualism (necontradictoriu) al paranormalului: un număr important de manifestări își au rădăcinile în funcțiunile psi ale unui medium care adesea se ignoră. El este "gazda necunoscutului" invocată și de comandantul Tizane. În schimb, un număr mare de apariții, de lovituri în pereți, de poltergeist și de alte forme de bântuire sunt -sau pot fi atribuite- imputabil unui defunct, numit de asemenea dezincarnat sau, mai obișnuit, fantomă. Este vorba atunci de manifestări post-mortem, legate uneori de o "memorie psihică" cu care anumite locuri sunt impregnate. Este posibil de asemenea să fie emisă ipoteza "farselor" imputabile unor ființe dintr-o altă dimensiune, care acționează dintr-un univers al *Magoniа* drag lui Jacques Vallée (a se vedea excelentele sale lucrări -deși eu nu împărtășesc toate concluziile sale- apărute la Robert Laffont: *Alte Dimensiuni*, *Confruntări*, Revelații).

La sfârșitul acestei *Cărți a paranormalului* (care nu se pretinde deloc de a fi exhaustivă), savantul -cu un mare "S"- va obiecta că fenomenele "citate drept mărturie" sunt false, că acestea nu pot să existe (doamnelor, acest fenomene nu figurează deloc în manualele sale); el îmi va reproșa că nu am citat identitatea veritabilă a martorilor în majoritatea cazurilor. Aici consideră că este un proces de intenție căci, se pesupune că eu aș avea dreptul de a revela identitatea martorilor. Același savant s-ar grăbi să-i trateze pe martori drept dereglați mental cu halucinații! O opinie la care eu nu ader fiindcă este vorba de fapte obiective! Și eu nu recunosc dreptul cutărui sau cutărui falsificator sceptic (dar acela poate -fonetic- să considere confuzie!) de a face mofturi declarând că aceasta nu este adevărat sub vicleanul pretext că prestidigitatorii pot să facă la fel.

Această atitudine de negare din principiu îmi amintește o anecdotă: în Isére (către sfârșitul anilor '50), la sfârșitul uneia dintre conferințele mele asupra farfuriilor zburătoare, un domn s-a ridicat roșu la față și foarte iritat, strigându-mi să dovedesc "faptele citate drept mărturie". Și m-a sfidat batjocoritor, bombănind. Scoțând apă din propriul său butoi, am folosit o remarcă la fel de surdă ca și a sa: "între orbita lui Marte și a lui Jupiter, amestecată printre asteroizi se găsește o sferă metalică... îndesată cu camemberți. Dovedește-mi că acest lucru nu este adevărat!"

Sala a explodat în râs și domnul a trebuit să iasă vociferând. Se părea că era un savant. Cel puțin se considera ca atare. Acestui gen de "savant" atât de prompt în critică, îi voi opune afirmația lui Sacha Guitry:

"Dacă oamenii care vorbesc rău despre mine ar ști ce gândesc eu despre ei, ei ar spune cu mult mai mult!"

Vouă, amici cititori, vă voi spune simplu aceasta: nu vă lăsați impresionați, nu vă lăsați manipulați de pontifi și autorități și de judecățile lor de la catedră. Scrieți-mi. Nu ezitați în a-mi comunica cu orice ocazie orice eveniment straniu, misterios, chiar fantastic sau "de necrezut" la care dumneavoastră ați asistat. Vă voi garanta anonimatul cel mai absolut dacă dumneavoastră veți

manifesta această dorință. Dumneavoastră sunteți cel, care prin mărturiile făcute veți aduce o contribuție la progresul cercetărilor noastre "marginale", pentru că acești domni oficiali ai științei ortodoxe -cel puțin majoritatea dintre ei- refuză cu încăpățânare să ia în considerație aceste fenomene, nu supranaturale, dar neintegrate încă în concepțiile noastre obișnuite; și aceasta, din singurul motiv al îngustimii spiritului acestor "cartezieni cu orice preț". Să lăsăm deci pe savanții dogmatici în conformismul lor (un cuvânt care începe rău!), în orbirea lor voluntară și să-i ajutăm fără rezervă pe cei care parcurg drumul, încet dar sigur, pe potecile dificile ale științelor avansate și cărora, într-un viitor nedeterminat, alți savanți, mai evoluați, vor ști să le aducă omagiul.

Căci, așa cum scria Léon Tolstoi:

În câteva secole, ceea ce noi numim progres al științei va fi un motiv de râs și de compătimire pentru generațiile viitoare.

Postfață drept concluzie... provizorie

La câțiva ani după apariția ediției originale a acestei cărți (primul trimestru 1973), fenomene paranormale mai violente încă au reapărut în preajma lui Jean-Claude. Și de această dată, prietenul meu geomantul-analistul Alain le Kern, un număr de alte persoane și servitorul dumneavoastră am fost martorii lor, și aceasta timp de ani. Cercetările mele inițiale bazate unic pe parapsihologie au fost, la origine, falsificate de Jean-Claude însuși care a păcătuit prin omisiune. De fapt, el nu îndrăznise, inițial, să-mi mărturisească cum începuse cu adevărat totul...

Iată deci un extract din romanul meu *Teroarea venită din neant* (Op. Cit.) unde numele veritabil al principalului protagonist este înlocuit prin Jean-Claude... Maurel. Fragmentul în chestiune ne va face să călcăm cu tot piciorul în fantastic!

De la paginile 76 până la 81 se poate citi:

În vinerea următoare, la ieșirea de la birou, Jean-Claude a urat un week-end plăcut prietenilor săi, a urcat într-un autobuz care l-a lăsat în apropierea gării Saint-Charles.

Ca în toate vinerile, pentru a nu trece din nou pe seară acasă își luase de dimineață, la birou, mica sa valiză pentru a se duce direct la tren și a merge la Toulon la părinții săi. Maurel a coborât în stația anterioară gării Saint-Charles și a mers să-și cumpere un corn de la o patiserie; stomacul său îi striga de foame! A reluat drumul mâncând și a parcurs treptele ce duceau într-un mic parc public situat în fața gării. Acolo, el s-a oprit bbrusc, uluit; un măr, un inocent măr golden tocmai se materializase și începuse să se învârtă în jurul lui! Clipind din pleoape, el l-a văzut trecând spre stânga și revenind prin spate, în dreapta înainte de a se așeza lent la picioarele sale!

El l-a ridicat, l-a plimbat rotindu-l în fața privirilor sale intrigate și a simțit sub degete un fel de asperitate, la suprafața fructului; o foiță subțire de hârtie îngrijit rulată era înfiptă în măr,

a scos-o, a derulat-o și a citit aceste cuvinte simple: "Noi vă așteptăm pe peron."

"Noi?", se întrebă el fără să întârzie să se gândească la eventuali misterioși agresori cărora el și prietenii săi, la început le-au atribuit ploile de pietre, de lame de ras și de alte proiectile. La început, numai, ipoteza fiind ulterior infirmată de natura clar "paranormală" a fenomenelor care îi asaltaseră. Totuși, era oare de conceput că ar fi putut exista la început niște oameni puși pe șotii, care s-au ascuns? Absurd! Ce fel de farsori ar fi putut să fie, ca să poată face să se învârtă un măr în jurul lui prin aer?

Din această imposibilitate decurgea o evidență: "cei" care îi fixaseră această întâlnire nu puteau să fie decât autorii acestor fenomene derutante. Din acest moment, ca un corolar, o altă evidență se impunea: aceste "bântuiri" nu erau în mod necesar induse -corpului său victimă!- prin ipotetiecle funcții psi!

(...) Jean-Claude Maurel a aruncat fructul într-un tufiș și s-a grăbit către holul gării unde a luat un bilet Marsilia-Toulon. O privire aruncată către ceasul electric l-a asigurat că dispunea de peste o jumătate de oră până la plecarea trenului. La chioșcul de ziare, el a cumpărat revista L'Équipe *și s-a dus pe peronul, invadat de călători numeroși la acest sfârșit de săptămână. Privirea sa s-a rătăcit asupra mulțimii (...) Jean-Claude rămase perplex. El s-a simțit brusc atins pe umăr, s-a întors cu o anumită vioicine și s-a găsit în prezența unui bărbat brunet de o eleganță sobră cu un costum bej într-o țesătură ușoară. Un al doilea individ a apărut în dreapta sa, blond, un pic mai tânăr, cu o mustață fină, îngrijit tăiată, într-un costum sport bej și -detaliu neașteptat- ținând și mângâind în brațele sale o magnifică pisică de angora. Un al treilea bărbat, brunet (...) -Imgoha- a apărut și el din stânga lui Maurel și i-a întins mâna surâzând:*

- Noi v-așteptam, Jean-Claude...

Acești necunoscuți l-au abordat fără să cataclesească să se prezinte! Calmul, liniștea care emanau din persoanele lor au calmat teama amestecată cu resentimente care, la un moment dat îl asaltase pe Jean-Claude. Și atunci când, cu zece minute mai devreme, un măr s-a materializat spontan pentru a începe să se

învârtă în jurul micului lor grup (fără ca oamenii adunați pe peron să pară a-l zări), Jean-Claude a schițat un surâs blazat:

- Voi știți că mica dumneavoastră demonstrație nu mă impresionează. De ceva timp am văzut destul de multe... Căci sunteți voi, nu-i așa, cei care provocați aceste fenomene neașteptate în jurul meu?

Mărul a făcut un salt, a dispărut imediat și ei au aprobat blând din cap, afirmativ, privindu-l cu simpatie. Imgoha a vorbit din nou:

- Veți cunoaște la momentul oportun motivele acțiunilor noastre care astăzi vă derutează și vă irită uneori. Trebuie să știți numai că nimic, din toate acestea nu este gratuit; aceste fapte "bizare" au toate motivul lor de a exista, chiar dacă logica dumneavoastră și rațiunea dumneavoastră se revoltă.

Forrengor a încetat un moment să-și mai mângâie pisica sa:

- Dumneavoastră trebuie să aveți încredere în noi, Jean-Claude; o încredere oarbă, oricare ar fi încercările pe care trebuie încă să le mai traversați.

- Eu doresc acest lucru, dar cine sunteți dumneavoastră? De unde veniți?

Rămas până atunci tăcut, Tarounlo, a răspuns:

- Considerați-ne ca pe niște prieteni... Niște prieteni care nu sunt de aici.

Cuvinte ambigue, pe care Jean-Claude le-a repetat într-una în mintea sa: ce sens să dau cuvântului "aici"? (...)

Părând că citește în el, Imgoha și-a accentuat surâsul:

- Noi venim de foarte departe, Jean-Claude, dar noi vom avea ocazia să ne reîntâlnim din nou (...)

El a coborât un moment privirea asupra jurnalului L'Équipe, *aflat sub brațul tânărului, și a adăugat:*

- În săptămâna aceasta, noi vă vom face o demonstrație destinată a vă convinge de necesitatea de a avea încredere în noi(...) [Demonstrație legată de Jocurile olimpice de iarnă de la Grenoble în 1969, în special de victoria lui J.-C. Killy, dacă amintirile mele sunt bune. În cursul altor întâlniri, aceste ființe au "prezis" cu exactitate similară sfârșitul războiului de Șase Zile; ei

l-au anunțat de asemenea pe Jean-Claude despre necazurile pe care le va suferi avionul supersonic Concord a cărui construcție nu este pusă la punct! J.G.]

Vrăjitori sau nebuni? Maurel rămăsese înlemnit. Tarounlo a scos din buzunarul său o bacnotă de douăsute de franci:

- Acceaptă această mică sumă, Jean-Claude.

Era ceva neașteptat, aproape necuviincios, dar în fața insistenței lor el a sfârșit prin a accepta și Imgoha a adăugat:

- Ați fost anunțat recent de recrutarea dumneavoastră; noi vă dorim un bun serviciu militar.

Difuzorul a anunțat plecarea trenului cu destinația Toulon și Nisa. Maurel și-a luat în grabă la revedere de la "prietenii săi" și, imediat, pe culoar, el s-a așezat cu spatele la fereastra compartimentului, căutând din ochi pe cei trei oameni misterioși rămași pe peron. Dar degeaba: ei au dispărut! (Sfârșitul citatului).

Era vorba deci despre extratereștrii (sau despre entități din alte dimensiuni), identici cu noi, integrați în civilizația noastră, responsabili ai acestor manifestări intempestive (și detestabile!) care, timp încă de ani, au otrăvit viața acestor băieți. Un bilanț considerat totuși pozitiv de aceștia din urmă, căci aceste "probe" le-au crescut spiritualitatea și demersul filozofic asupra vieții... Eu respect judecata lor în această privință dar există în spatele la toate acestea o imensă "necunoscută" care mă lasă perplex...

Orice ar fi, eu aș vrea în cele din urmă să-mi exprim aici recunoștința mea lui Jean-Claude, prietenului fidel care s-a oferit să participe la turnarea unei videocasete documentare asupra experienței sale de contactat; un caz dintre cele mai stranii care mi-a fost dat să-l studiez. Și pe care dumneavoastră îl veți descoperi în seria "Porțile viitorului"...